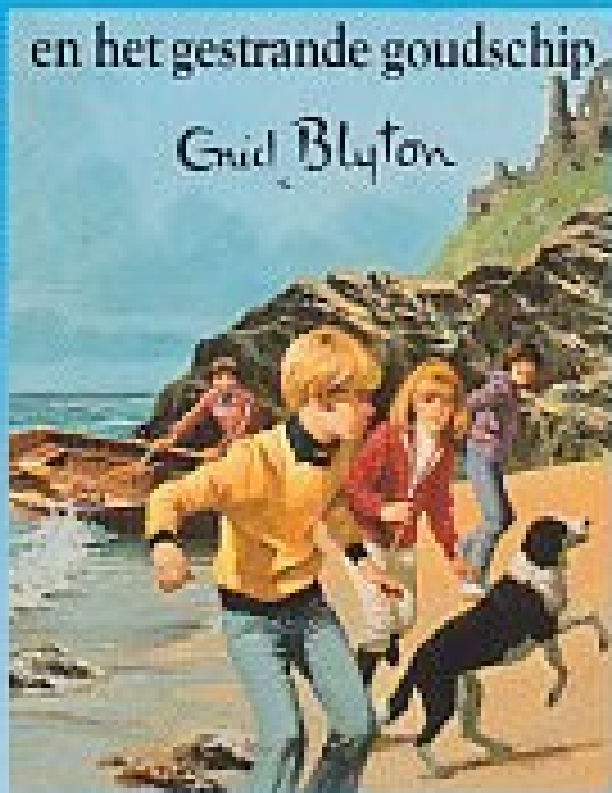

DE VIJF

en het gestrande goudschip

Enid Blyton

.. een grote, logge koe, die ben stond aan te staren.

DE VIJF

en het gestrande goudschip

achtste druk

H.J.W. BECHT-AMSTERDAM

Enid Blyton

Oorspronkelijk verschenen bij Hodder & Stoughton Ltd.,
Londen onder de titel

FIVE ON A TREASURE ISLAND

Voor Nederland bewerkt door W. A. Fick-Lugten
Omslagontwerp en illustraties Jean Sidobre

© Enid Blyton

© voor Nederland:

H. J. W. Becht's Uitgeversmaatschappij B.V., Amsterdam
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever. No part of this
book may be reproduced in any form by print, microfilm or
any other means without written permission from the
publisher.

ISBN 90 230,0229 6

Dit is het eerste boek over de beroemde 'VIJF'!

Wie die 'Vijf' wel zijn?

Ja, dat zul je juist zien in dit spannende avonturenboek!
Daarin maak je kennis met Julian, Dick, George, Annie en
natuurlijk ook met de hond, Tim, die altijd van de partij is, als
er iets interessants te beleven valt!

Hoewel dit het eerste boek is van een reeks boeken vol
avontuur staat het verhaal geheel op zichzelf en vertelt ons de
spannende gebeurtenissen, die de kinderen tijdens hun
zomervakantie beleven in een klein dorpje aan zee.

De volgende drie boeken over het avontuurlijke, aardige
troepje heten:

De 'VIJF' en de geheime Doorgang.

De 'VIJF' gaan er vandoor.

De 'VIJF' op de Smokkelaarsrots.

Nog véél meer avonturen beleven zij samen; die staan verteld

in nog andere boeken. Hoe die heten vertel ik je later wel eens, maar nu vind ik het leuk, dat als een geheimpje voor mij te houden!

Ik hoop (en ik geloof het stellig!) dat je de andere boeken even boeiend en mooi zult vinden als dit, wanneer je het hebt gelezen.

Veel hartelijke groeten

van

ENID BLYTON

Hoofdstuk 1 - EEN GROTE VERRASSING

„Moeder, weet u al iets voor onze zomervakantie?" vroeg Julian aan het ontbijt. „Kunnen wij weer zoals gewoonlijk naar Polseath?"

„Ik vrees van niet," antwoordde zijn moeder. „Dit jaar waren zij in de vakantietijd volkomen bezet."

Diep teleurgesteld keken de kinderen om de ontbijttafel elkaar aan. Zij waren altijd dolgraag in Polseath. Daar was het strand zo heerlijk en zij konden er fijn zwemmen.

„Kop op!" zei paps. „Ik wil wedden, dat wij ergens anders even goed iets voor jullie zullen ontdekken. En - in elk geval kunnen moeder en ik dit jaar niet met jullie mee. Heeft moeder het al verteld?"

„Nee!" zei Annie. „Och, moeder, is dat waar? Kunt u echt niet met ons mee in de vakantie? Anders altijd wel!"

„Tja! Deze keer wil paps mij graag meehebben naar Schotland," zei moeder. „Helemaal alleen met ons beidjes! En nu jullie toch groot genoeg worden om op jezelf te passen, dachten we, dat het voor jullie nog wèl zo leuk zou wezen, óók op je eigen houtje uit te gaan. Maar nu jullie niet naar

Polseath kunnen, weet ik eigenlijk niet, waarheen ik jullie moet sturen."

„Als ze eens naar Quentin gingen?" zei paps opeens. Quentin was zijn broer, een oom van de kinderen. Zij hadden hem nog maar één keer gezien en waren vrij bang voor hem. Hij was heel groot en had een streng gezicht, een knap geleerde, die al zijn tijd met studeren doorbracht. Hij woonde aan zee - maar dat was zo ongeveer alles, wat de kinderen van hem afwisten!

„Quentin?" vroeg moeder en trok een bedenkelijk mondje „Hoe kom je op dat idee! Hij zal er, dunkt me, alles behalve op gesteld zijn, dat er kinderen in zijn kleine huis rondscharrelen!"

„Weet je," zei paps, „laatst heb ik immers in de stad met Quintins vrouw een gesprek gehad over die zakelijke aangelegenheden? Nu - ik geloof nooit, dat het hun voor de wind gaat. Fanny zei, dat ze al heel blij zou zijn, als ze betalende logees kon krijgen voor een poos, om eens wat ruimer in het geld te komen. Hun huis ligt immers vlak bij zee? Dat zou echt iets voor de kinderen zijn. Fanny is heel aardig - zij zou uitstekend op hen passen."

„Ja...; en ze hebben toch immers zelf ook een kind?" zei moeder. „Laat eens zien... hoe heette zij ook weer - iets grappigs - o ja, George - 'Georgina'! Hoe oud zou ze nu zijn? Zowat elf, dunkt me."

„Even oud als ik," zei Dick. „Stel je voor, dat we nog een nichtje hebben - en nooit gezien! Ze zal zich wel verschrikkelijk eenzaam voelen in haar eentje. Ik heb Julian en Annie om mee te spelen - maar die Georgina is helemaal alleen. Ik weet zeker, dat zij blij zou zijn, als we kwamen."

„Juist - dat zei tante Fanny al: haar Georgetje zou graag gezelschap hebben," zei paps. „Ik geloof heus, dat het voor ons een mooie oplossing is, als ik Fanny opbel en met haar afspreek, dat de kinderen bij haar komen. Het zou Fanny financieel goed uitkomen, Georgina zou dolblij zijn, anderen te hebben om in de vakantie mee te spelen en wij zouden zeker weten, dat ons drietal goed verzorgd werd."

De kinderen begonnen het al spannend te vinden. Het zou enig leuk zijn, ergens heen te gaan, waar ze nooit eerder waren geweest en bij een onbekend nichtje te logeren.

„Zijn daar rotsen en klippen en duinen?" vroeg Annie. „Is het er prettig?"

„Ik weet het niet erg goed meer," zei paps. „Maar ik weet wel zeker, dat het er echt opwindend zal zijn. Jullie vinden het er vast heerlijk! Het heet Kirrin-Baai. Je tante Fanny heeft daar altijd gewoond en zou er voor geen geld van de wereld vandaan willen."

„O, paps, bel tante Fanny op om te vragen, of zij ons kan hebben!" riep Dick. „Ik heb het gevoel, dat het er enig zal wezen, 't Klinkt echt avontuurlijk!"

„Zoiets zeg je altijd, waar je ook naar toe gaat!" zei paps lachend. „Best; ik zal nu opbellen om te horen of het kan."

Zij waren allen klaar met ontbijten en gingen van tafel, zodat paps gauw kon telefoneren. Hij ging de hall in en zij hoorden hem opbellen.

„Ik hoop, dat het echt iets voor ons zal zijn!" zei Julian. „Ik ben benieuwd, wat voor kind die Georgina is. 'n Rare naam hè? Meer voor een jongen dan een meisje. Dus zij is elf - een jaar jonger dan ik - even oud als jij, Dick - en een jaar ouder dan jij, Annie. Je zou zeggen, dat ze wel goed bij ons moet passen. Wij kunnen een echt leuke tijd hebben met ons vieren."

Ongeveer tien minuten duurde vaders gesprek en dadelijk zagen de kinderen, dat hij alles in orde had gekregen. Met een lachend gezicht keek hij hen aan.

„Ziezo, dat is voor elkaar," zei hij. „Je tante Fanny is verrukt. Zij zegt, dat het bar goed voor Georgina zal zijn om gezelschap te krijgen, omdat zij zo'n eenzaam klein meisje is, dat altijd alleen op stap moet. Zij zal heel graag voor jullie zorgen. Maar jullie moeten oppassen, oom Quentin niet te hinderen. Hij werkt vreselijk hard en is niet best te spreken, als iemand hem in zijn werk stoort."

„Wij zullen daar in huis zo stil zijn als muisjes!" zei Dick. „Heus waar. O, wat fijn, wat fijn - wanneer gaan we, paps?"

„De volgende week, als mamma het klaarspeelt," zei paps.

Moeder knikte toestemmend. „Ja," zei ze, „er is niet veel te doen aan hun goed - alleen moeten ze nog zwempakken, truien en shorts hebben."

„Heerlijk zeg, weer shorts te kunnen dragen," zei Annie, die van blijdschap ronddansde. „Die schooljurken hangen me de keel uit. Ik vindt het fijn shorts te dragen of in mijn badpak rond te lopen en met de jongens mee te gaan zwemmen en klimmen."

„Nu, dat zal je dan al gauw kunnen doen," zei moeder lachend. „Leggen jullie vast alles klaar, wat je wilt meenemen: speelgoed en boeken. Niet zo erg veel, alsjeblieft, want veel ruimte is er niet."

„Verleden jaar wilde Annie alle vijftien poppen meesjouwen," zei Dick. „Weet je nog wel, Annie? Dat was toch zo komiek van je!"

„Nee - niks hoor," zei Annie, die een kleur kreeg. „Ik houd veel van mijn poppen en kon gewoonweg niet kiezen, welke ik mee zou nemen - dus ik dacht: dan maar allemaal! Daar is niets komieks aan."

„En weten jullie nog, dat Annie het jaar te voren haar hobbelpaard mee wou hebben?" zei Dick giechelend.

Moeder kwam er tussen. „Zeg, ik weet nog van een jongetje, dat Dick heette en een jaar of wat geleden twee wollen bedpoppen klaarlegde, een teddy-beer, drie speelgoedhonden, twee wollen katten en zijn oude aapje om

mee naar Polseath te nemen," zei ze.

Nu kreeg Dick op zijn beurt een kleur! Dadelijk begon hij over iets anders.

„Paps, gaan wij met de trein of de auto?" vroeg hij.

„Met de auto," zei paps. „Dan kunnen we alles in de kofferruimte stouwen. Nu moeder, - wat zou je dan zeggen van dinsdag?"

„Dat zou mij wel goed uitkomen," zei moeder. „Dan konden wij de kinderen wegbrengen en terugkomen om op ons gemak ons eigen boeltje te pakken en vrijdag naar Schotland vertrekken. Ja - laten wij het op dinsdag houden."

Dat was dus afgesproken: dinsdag! De kinderen telden verrukt de dagen af en Annie schrapte elke avond een dag door op de kalender. Die week leek wel heel langzaam om te gaan! Maar eindelijk was het dan toch dinsdag. Dick en Julian, die in één kamer slapen, werden tegelijk wakker en keken uit het raam.

„Heerlijk weer, hoera!" schreeuwde Julian en sprong meteen zijn bed uit.

„Ik weet niet, hoe het komt, maar het lijkt me altijd heel belangrijk, dat het de eerste dag van een vakantietocht mooi weer is. Laten wij Annie gaan wekken!"

Annie sliep in de kamer naast hen. Julian holde er heen en schudde haar wakker.

„Word wakker! Het is dinsdag en de zon schijnt!"

Met een schok kwam Annie overeind en keek Julian blij aan. „Eindelijk is het dan toch zover!" zei ze. „Ik dacht, dat 't nooit dinsdag werd. Hè, wat een opwindend gevoel, uit logeren te gaan!"

Kort na het ontbijt gingen zij weg. Hun auto was flink groot, dus ze konden er gemakkelijk in. Vóórin zat moeder met paps; de drie, kinderen op de achterbank met hun voeten op twee valiezen. In de bagageruimte achter in de auto was allerlei gerei met nog een kleine houten koffer. Moeder dacht wel, dat zij heus om alles hadden gedacht.

Langs de overvolle wegen om Londen gingen zij eerst langzaam en daarna, toen zij de stad achter de rug hadden, sneller. Al gauw waren zij buiten en pijlsnel reed de auto over de weg. De kinderen zaten te zingen; dat deden ze altijd, als zij in hun schik waren.

„Gaan we gauw picknicken?" vroeg Annie, die opeens honger kreeg.

„Ja," zei moeder. „Maar nu nog niet. Het is pas elf uur. Je krijgt niets te eten vóór half één, hoor Annie!"

„O, hemeltje," zei Annie, „ik weet zeker, dat ik 't zó lang niet kan uithouden."

Haar moeder gaf hun wat flikken; terwijl ze verrukt naar de heuvels, bossen en weiden keken, waarlangs de auto vloog, zaten ze heerlijk te smikkelen.

De picknick was enig. Die hielden zij boven aan een heuvel

op een helling, vanwaar ze neerkeken in een zonnig dal. Annie had het niet te best begrepen op een logge, bruine koe, die heel dichtbij kwam en met haar bruine ogen hen stond aan te staren: maar toen paps gebaren maakte, dat zij weg moest gaan, deed ze dat. De kinderen aten enorm veel en moeder zei, dat zij maar niet om half vier een aparte thee-picknick zouden houden, doch ergens naar een restaurant moesten, omdat zij zowel de sandwiches voor bij de thee als de boterhammen voor het twaalfuurtje hadden opgegeten.

„Hoe laat zijn we dan bij tante Fanny?“ vroeg Julian, die juist de allerlaatste sandwich verorberde en wel had gewild, dat er nog meer waren.

„Ongeveer om zes uur, als alles meezit,“ zei paps. „Nu - wie wil zijn benen nog eens een beetje loswandelen? Wij hebben nog een hele poos stilzitten in de auto voor de boeg, hoor!“ Samen gingen ze nog een eindje wandelen, maar niet lang, want de koeien waren wel wat opdringerig! Zij stapten weer in en terwijl de auto voortgleed, leek hij de kilometers op te slokken. Het werd theetijd. Daarna werd het drietal weer hoe langer hoe opgewondener.

„Wij moeten opletten, of de zee te zien komt,“ zei Dick. „Ik meen die al zo'n beetje te ruiken!“ Hij had gelijk. Opeens kwam de auto over de kam van een heuvel en... daar lag rechts van hen glanzend de blauwe zee, glad en rustig in de late middagzon. De drie kinderen schreeuwden van

verrukking. „Daar is de zee!"

„Prachtig, prachtig!"

„O, ik zou er wel zó in willen springen!"

„Het duurt nu nog maar twintig minuten, eer wij in Kirrin-Baai zijn," zei paps. „Wij hebben 't aardig vlug gedaan. Nu zien jullie al gauw de baai - een heel grote - met een grappig soort eiland bij de ingang."

Terwijl zij boven langs de kust reden zaten de kinderen uit te kijken. Toen juichte Julian opeens: „Kijk daar eens! Dat moet vast Kirrin-Baai zijn. Kijk, Dick, - is het niet prachtig, zó blauw!"

„En dan moet je dat kleine rotseiland zien, - net, of het de wacht houdt aan de ingang van de baai," zei Dick. „Wat zou ik daar graag eens naar toe gaan!"

„En dat gebeurt ook vast wel," zei moeder. „Laten wij nu opletten, of we tante Fanny's huis zien. Het heet Kirrin-Cottage."

En jawel - daar was het al! Op een lage uitloper van een rots keek het over de baai uit; het was inderdaad een zeer oud huis. Het was eigenlijk niet echt een landhuisje, maar een flink groot gebouw van ouderwetse, witte stenen. De voorkant was tot bovenaan begroeid met klimrozen en in de tuin bloeiden bloemen in allerlei kleuren.

„En hier zijn we nu bij Kirrin-Cottage," zei vader, terwijl de auto voor de deur stilstond. „Naar schatting is het driehonderd

jaar oud. Nu - waar is Quentin? Hallo, Fanny! Hoe maak je het?"

Hoofdstuk 2 - HET EIGENAARDIGE NICHTJE

Tante Fanny had naar de auto staan uitkijken. Zij kwam de oude houten deur uitlopen, zodra de auto gestopt had. De kinderen vonden dadelijk, dat zij een aardig gezicht had.

„Welkom in Kirrin!" riep zij. „Dag allemaal! Prettig om jullie terug te zien. En wat hebben jullie al een grote kinderen!"

Kussen over en weer; daarna gingen de kinderen het huis binnen. Het viel in hun smaak. Het maakte een eigenaardige indruk en de meubelen waren ouderwets, maar heel mooi.

„Waar is Georgina?" vroeg Annie, die om zich heen keek naar het onbekende nichtje.

„Och, dat ondeugende kind! Ik heb haar nog zó gezegd, dat ze jullie in de tuin moest opwachten," zei haar tante. „Nu is zij er weer vandoor. Laat ik jullie vooruit vertellen, kinderen, dat je George eerst wel een beetje vervelend zult vinden - zij is altijd in haar eentje geweest, weet je. En eerst kan zij het wel niet prettig vinden, dat jullie hier zijn. Maar je moet er totaal geen notitie van nemen, dan komt het al gauw best terecht. Ik

was juist voor George heel blij, dat jullie konden komen. Zij mist zo vreselijk andere kinderen om mee te spelen."

„Noemt u haar, George?" vroeg Annie verbaasd. „Ik dacht, dat ze Georgina heette?"

„Dit is ook zo," antwoordde tante Fanny. „Maar George heeft er een hekel aan, dat zij een meisje is en wij moeten haar George noemen, alsof zij een jongen was. Het stoute kind wil geen antwoord geven, als wij haar Georgina noemen."

De kinderen vonden 'Georgina' juist interessant klinken. Zij wilden maar dat zij kwam. Maar, neen! In plaats daarvan kwam oom Quentin plotseling opdagen. Hij zag er allerongewoonst uit, heel groot, heel donker en met een diepe rimpel in zijn hoge voorhoofd.

„Dag, Quentin!" zei paps. „Lang geleden, dat ik je heb gezien. Ik hoop, dat dit drietal je niet te veel in je werk zal storen."

„Quentin is bezig aan een zeer moeilijk boek," zei tante Fanny. „Maar ik heb hem een eigen, aparte studeerkamer gegeven aan de andere kant van het huis. Dus ik denk niet, dat hij last van de kinderen zal hebben."

Hun oom nam de drie kinderen eens op en knikte tegen hen. Maar zijn voorhoofd bleef gefronst en allen voelden zich een beetje beklemd; zij waren blij, dat hij in een ander gedeelte van het huis zou zitten werken.

„Waar is George?" vroeg hij met een diepe stem.

„Weer op sjouw," zei tante Fanny uit haar humeur. „Ik had

nog zó gezegd, dat ze hier moest blijven om haar neefs en nichtje op te wachten."

„Zij heeft een flink pak rammel nodig," zei oom Quentin. De kinderen konden er niet goed uit wijs worden, of hij het voor de grap zei of niet. „Nu, kinderen, ik hoop, dat je het hier prettig zult vinden en misschien kunnen jullie er bij George wat gezond verstand inhameren!"

Moeder en paps konden niet in Kirrin-Cottage blijven logeren, omdat er geen ruimte genoeg was, dus na een haastig warm maal vertrokken zij naar een hotel in de naastbijzijnde stad om daar de nacht door te brengen. Dadelijk de volgende morgen wilden zij zo gauw mogelijk na het ontbijt terug naar Londen. Die avond namen zij dus afscheid van de kinderen. Nog steeds was Georgina niet komen opdagen. „Het spijt me, dat wij Georgina niet gezien hebben," zei moeder. „Doe haar onze groeten met onze beste wensen, dat ze veel pret zal hebben met Dick, Julian en Annie."

Paps en moeder gingen weg. Even kregen de kinderen een eenzaam gevoel, toen zij de grote, zwarte auto om de hoek van de weg zagen verdwijnen, maar tante Fanny nam hen mee naar boven om hun de slaapkamers te laten zien en toen vergaten zij hun treurigheid.

De beide jongens zouden samen boven in het huis slapen in een kamer met een schuine zoldering. Daaruit hadden ze een wonderbaarlijk mooi uitzicht over de baai. De jongens waren

er echt verrukt over. Annie moest met Georgina in een kleinere kamer slapen, waar men uitkeek over de moerassige heidegrond aan de achterkant van het huis. Maar één zijraam gaf toch uitzicht op de zee, en daar was Annie heel blij over. Het was een aardige kamer en rode rozenstruiken keken met hun bloemen vriendelijk de ramen binnen.

„Ik wilde wel, dat Georgina kwam," zei Annie tegen haar tante.

„Ik wil zo graag weten, hoe zij is."

„Nu, het is een grappig kindje," zei haar tante. „Zij kan wel eens heel lomp en ondeugend zijn, - maar in haar hart is ze vriendelijk, echt trouw en volkomen oprecht en eerlijk. Als zij eenmaal goede vrienden met jullie is, zal zij altijd voor jullie opkomen, - maar het valt haar heel moeilijk met anderen bevriend te raken en dat is erg jammer."

Opeens gaapte Annie. De jongens keken haar kwaad aan, want ze wisten vooruit, hoe het verder zou gaan. En jawel!

„Arme Annie! Ben je zo moe? Jullie moesten alle drie maar meteen naar bed en een goede, lange nacht maken. Dan worden jullie morgen heerlijk uitgerust wakker," zei tante Fanny.

„Annie, je bent een idioot!" zei Dick nijdig, toen zijn tante de kamer uit was. „Je weet heel goed, wat grote mensen dadelijk denken, zodra wij gapen. En ik had nog wel een poosje naar het strand willen gaan."

„Nou, het spijt me," zei Annie. „Maar ik kon er niets aan

doen. En trouwens... nou gaap jij zelf, Dick... en Julian ook!" En dat was zo. Zij waren zo slaperig mogelijk door die lange rit in de open lucht. In hun hart verlangden zij er alle drie naar, in bed te kruipen en hun ogen dicht te doen.

„Ik ben benieuwd, waar Georgina is," zei Annie, toen zij de jongens goedenacht wenste en naar haar eigen kamer ging. „Wat is zij een rare - om niet thuis te blijven, tot we er waren, - niet terug te komen om te eten - en zelfs nou nog niet thuis te komen! En trouwens, we slapen in één kamer, wie weet, hoe laat ze naar bed gaat!"

Alle drie sliepen zij vast, eer Georgina ging slapen. Zij hoorden haar niet eens de deur van Annies kamer opendoen. Zij hoorden er niets van, dat zij zich uitkleedde en haar tanden poetste. Zij hoorden haar bed niet kraken, toen zij er instapte. Zij waren zó moe, dat zij in het geheel niets hoorden, tot de zon hen 's morgens wakker riep.

Toen Annie haar ogen opendeed, kon ze zich eerst niet herinneren, waar ze was. Zij lag in haar kleine bedje naar de schuine zoldering te kijken en naar de rode roosjes, die haar bij het open raam toeknikten, en... opeens schoot haar te binnen, waar zij was! „In Kirrin-Baai ben ik en we hebben vakantie!" zei ze bij zichzelf en trok blij haar benen op. Daarna keek ze naar het andere bed. Daarin lag een ander kind in elkaar gerold onder de dekens. Annie kon nog net de bovenkant zien van een krullekopje en dat was alles. Toen de

gedaante een beetje bewoog, begon Annie: „Zeg! Ben jij Georgina?"

Het kind in het bed aan de overkant kwam overeind en keek naar Annie. Zij had heel kort, krullend haar, bijna zo kort als van een jongen. Haar gezicht was door de zon donkerbruin gebrand en haar helderblauwe ogen leken wel vergeet-mij-nietjes in dat donkere gezicht. Maar haar mond stond pruilerig en zij had net zo'n rimpel in haar voorhoofd als haar vader.

„Nee!" zei ze bits. „Ik ben Georgina niet."

„Zo?" zei Annie verbaasd. „Wie ben je dan wel?"

„Ik ben George," zei het meisje. „Ik geef alleen antwoord, als je George tegen mij zegt. Ik heb er een hekel aan, dat ik een meisje ben. Dat wil ik niet zijn. Ik ben er niet op gesteld, dingen uit te voeren, die meisjes altijd doen. Ik doe graag net zulke dingen als jongens; ik kan nog beter klimmen dan een jongen en ook nog sneller zwemmen. Ik kan evengoed zeilen als de vissersjongens hier uit de buurt. Je moet me George noemen. Dan wil ik wel tegen je praten. Maar dat doe ik vast en zeker niet, als jij geen George zegt."

„Ooo," zei Annie en ze vond haar nichtje al héél eigenaardig.

„Nou, goed dan! Mij kan het niet schelen, hoe ik je noem. George vind ik een mooie naam. Georgina niet zo erg. En je ziet er trouwens ook uit als een jongen."

„Heus?" vroeg George en even was de rimpel weg. „Moeder

was verbazend boos op me, toen ik mijn haar kort had laten knippen. Vóór die tijd hingen mijn krullen om mijn hele hals. Gewoon afschuwelijk!"

Een ogenblik namen de meisjes elkaar nauwkeurig op. „Heb jij er geen ellendige hekel aan, dat je een meisje bent?" vroeg George.

„Nee - natuurlijk niet," zei Annie. „Ik draag graag mooie jurken, zie je - en ik houd veel van mijn poppen - en dat kan niet, als je een jongen bent."

„Pffff! Stel je voor, dat ik me druk ging maken over mooie jurken!" zei George nors. „En poppen nog wel! Nou - jij bent een echte baby, hoor, dat moet ik zeggen."

Annie was beledigd. „Jij bent ook niet erg beleefd, zeg!" zei ze. „Je zult wel merken, dat mijn broers je links laten liggen, als jij doet, of je alles beter kunt. Dat zijn echte jongens, niet zogenaamde zoals jij."

„Kom nou gauw, zeg; als zij vervelend tegen mij zijn, laat ik hen links liggen," zei George, terwijl zij haar bed uitsprong. „Ik heb jullie heus niet hier gehaald, hoor. Dat wil zich met mijn leven hier bemoeien! En nu moet ik optrekken met een gek kind, dat dol is op jurken en poppen, en nog twee stomme neefs!"

Annie voelde wel, dat ze het al dadelijk verkeerd had aangepakt. Ze zei niets meer, maar ging zich aankleden. Zij trok grijze shorts aan en een rode trui. Ook George had

shorts aangetrokken met een jongenstrui. Juist, toen zij klaar waren, trommelden de jongens op de deur.

„Zijn jullie nog niet klaar? Is Georgina daar? Nichtje Georgina, kom er eens uit om ons te bekijken!”

George gooide de deur wijd op en marcheerde met haar hoofd in de nek de kamer uit. Zij nam in het geheel geen notitie van de beide verbaasde jongens en liep heel stijf en strak de trap af. De drie anderen keken elkaar aan.

„Zij wil geen antwoord geven, als je haar Georgina noemt,” legde Annie uit. „Ik vind haar vreselijk eigenaardig. Ze zei, dat ze ons liever niet had zien komen, en was erg lomp.”

Julian sloeg zijn arm om Annie heen, die er een beetje beduusd uitzag.

„Kop op!” zei hij. „Je hebt ons altijd nog om voor je op te komen. Ga mee naar beneden om te ontbijten.” Zij hadden allemaal trek. De reuk van spek en eieren was zeer aantrekkelijk. Ze holden de trap af en zeiden hun tante goedemorgen. Zij bracht juist het ontbijt binnen. Hun oom zat aan het hoofd van de tafel de krant te lezen. Hij knikte de kinderen toe. Zonder iets te zeggen gingen zij zitten, terwijl ze zich afvroegen, of zij hier aan tafel mochten praten. Thuis mocht het altijd, maar oom Quentin zag er verbazend streng uit.

George zat al boter op haar geroosterd brood te smeren. Zij trok een lelijk gezicht tegen de kinderen.

„Laat dat, George," zei haar moeder. „Ik hoop, dat jullie al goede vrienden zijn geworden. Het zal erg leuk voor jou zijn, met hen te spelen. Je moet je logeetjes vanmorgen meenemen om hun de baai te laten zien en te wijzen, wat de prettigste plekjes zijn om te zwemmen."

„Ik ga vissen," zei George. Onmiddellijk keek haar vader op van zijn krant.

„Dat doe je niet!" zei hij kortaf. „Voor de verandering toon je nu eens wat goede manieren. Je neemt je logees mee naar de baai. Je hebt me verstaan, hè?"

„Ja!" zei George met net zo'n boos gezicht, als haar vader zette.

„O, we kunnen best op ons eigen houtje naar de baai gaan, als George gaat vissen," zei Annie dadelijk, want ze dacht, dat het prettiger was, George niet bij zich te hebben met dat boze humeur.

„George zal precies doen, wat haar is gezegd," zei haar vader. „Doet ze dat niet, dan neem ik haar onderhanden."

Na het ontbijt maakten de kinderen zich dus klaar om naar het strand te gaan. Een glooiend, gemakkelijk pad leidde naar de baai; vrolijk holden zij naar beneden. Zelfs George keek niet boos meer, toen zij de warmte voelde van de zon en sprankelende vonkjes zag flikkeren boven de blauwe zee.

„Ga gerust vissen, als jij dat liever doet," zei Annie, toen ze aan het strand waren. „Wij zullen je niet verklikken. Wij willen je

niet dwarszitten, weet je. We hebben gezelschap aan elkaar en als je niet bij ons wilt blijven, hoeft dat ook niet."

„Maar wij zouden het toch wel aardig van je vinden als je bij ons wilde blijven," zei Julian edelmoedig. Hij vond George wel lomp en ongemanierd, maar ondanks dat stond het kaarsrechte kleine meisje met haar korte haar, stralende blauwe ogen en pruilmondje hem toch wel aan.

George keek hem strak aan. „Ik zal weleens zien," zei ze. „Ik word geen goede vrienden met anderen alléén maar, omdat zij familie van mij zijn of iets anders kinderachtigs. Ik wil enkel vriendschap sluiten met wie in mijn smaak vallen."

„Wij ook!" zei Julian. „Natuurlijk kan jij wel niet bij ons in de smaak vallen!"

„Oooo?" zei George, alsof dat nog niet bij haar opgekomen was. „Nou - dat kan natuurlijk. Hopen mensen vinden mij niet aardig, als ik dat eens naga."

Annie stond over de blauwe baai te turen. Bij de ingang ervan lag een eigenaardig rotseiland met op de top een oude ruïne, die er uitzag, of het vroeger een kasteel was geweest.

„Wat een leuke plek!" riep zij uit. „Ik ben benieuwd, hoe het daar heet."

„Kirrin-Eiland!" zei George, en toen zij er naar keek, leken haar ogen precies even blauw als de zee. „Een enige plek om heen te gaan. Als ik jullie aardig vind, kan ik jullie weleens meenemen daarheen. Maar ik beloof niets. Je kunt er enkel

met een boot komen."

„Van wie is dat leuke eiland?" vroeg Julian.

George gaf een hoogst verrassend antwoord. „Van mij," zei ze. „Tenminste... op een goeie keer wordt het van mij... Dan is het mijn eigen eiland en mijn eigen kasteel!"

... Zij marcheerde met haar hoofd in de nek de kamer uit ...

Hoofdstuk 3 - EEN VREEMDSOORTIG VERHAAL EN... EEN NIEUW VRIENDJE

Hoogst verbaasd staarden de drie kinderen George aan. George keek even strak naar hen.

„Wat bedoel je?“ zei Dick tenslotte. „Kirrin-Eiland kan niet van jou zijn. Je snijdt op, meisje!“

„Nee - dat doe ik niet,“ zei George. „Vraag het maar aan moeder. Als je niet gelooft, wat ik zeg, vertel ik je totaal niets meer. Ik zeg nooit iets, dat niet waar is. Ik vind het laf om niet de waarheid te zeggen - en een lafaard ben ik NIET!“

Het schoot Julian te binnen, wat tante Fanny had gezegd over Georges absolute eerlijkheid; hij wreef over zijn hoofd en keek George opnieuw aan. Maar hoe kon ze met enige mogelijkheid nu de waarheid spreken?

„Ja zie je, wij geloven je natuurlijk, als je ons de waarheid vertelt,“ zei hij, „maar het klinkt een beetje buitengewoon, weet je. Echt, hoor! Kinderen bezitten over het algemeen

geen eigen eilanden, zelfs geen grappige kleine eilandjes zoals dat."

„Het is geen grappig klein eilandje," zei George woest. „Het is mooi. Er zijn daar konijntjes, zo tam als maar kan - en aan de andere kant nestelen grote aalscholvers en allerlei soorten meeuwen horen er thuis. Ook het kasteel is prachtig, zelfs nu alles in puin ligt."

„Het klinkt bar interessant," zei Dick. „Hoe komt het, dat het van jou is, Georgina?"

George keek hem kwaad aan en gaf geen antwoord.

„Neem mij niet kwalijk, zeg!" zei Dick haastig. „Ik bedoelde niet Georgina, maar George."

„Vertel verder, George - laat eens horen, hoe dat eiland in jouw bezit is gekomen," zei Julian en stak zijn arm door die van zijn pruilend nichtje.

Op slag schoof zij van hem af.

„Niet doen!" zei ze. „Ik weet nog niet zeker, of ik wel vriendschap met jullie wil sluiten."

„Goed, goed!" zei Julian, die nu zijn geduld verloor. „Laten we dan vijanden zijn of wat je maar wilt. Ons kan dat niets schelen. Maar wij vinden Je moeder bar aardig en wij willen haar niet laten denken, dat wij niets van jou willen weten."

„Houden jullie van mijn moeder?" vroeg George en meteen keken haar stralende blauwe ogen een beetje liever. „Ja - wat is zij een schat, hè? Nu - goed dan - ik zal jullie vertellen,

waardoor Kirrinburg van mij is. Kom, dan gaan wij hier in dit hoekje zitten, waar niemand ons kan horen."

Allen gingen zitten op een zanderig plekje van de kust. George keek naar de overkant, naar het eilandje in de baai.

„Dat zit zó," zei ze. „Heel lang geleden was bijna al het land hier omheen van mijn moeders familie. Later verarmden zij en moesten het grootste gedeelte ervan verkopen. Maar nooit hebben zij dat kleine eilandje verkocht, omdat niemand dacht, dat het iets waard was, vooral omdat het kasteel al zo lang in puin lag."

„Stel je voor, dat niemand zo'n aardig klein eilandje wilde kopen!" zei Dick. „Ik zou het direkt kopen, als ik geld had."

„Van wat mijn moeders familie bezat is niets meer over dan ons eigen huis, Kirrin-Cottage, en een boerderij een eindje hier vandaan - èn Kirrin-Eiland," zei George. „Moeder zegt, dat het van mij is, als ik meerderjarig ben. Zij zegt, dat zijzelf het nu ook niet hoeft te hebben, dus ze heeft het om zo te zeggen aan mij afgestaan. Het is van mij: mijn eigen eiland en ik laat er niemand op zonder mijn toestemming."

De drie kinderen staarden haar aan. Zij geloofden haar woord voor woord, want ze merkten duidelijk, dat het meisje de waarheid sprak. Verbeeld je: een eiland voor jezelf te mogen hebben! Zij vonden, dat zij werkelijk verbazend goed af was.

„O, Georgina - George bedoel ik - wat bof jij!" zei Dick. „Het ziet er zo enig uit! Ik hoop, dat we gauw goede vrienden met

je worden en je ons dan eens gauw een keer meeneemt er heen. Je kunt je gewoonweg niet voorstellen, hoe graag wij dat willen."

„Nou - dat kan misschien wel," zei George, die genoot van hun belangstelling. „Ik zal wel eens zien. Ik heb nog nooit iemand meegenomen daarheen, hoewel de jongens en meisjes uit de buurt het mij wel gevraagd hebben. Maar ik houd niet van hen, dus ik doe het niet."

Even bleef het stil, terwijl de vier kinderen de baai overkeken naar waar in de verte het eiland lag. Het werd eb. Het leek haast wel, of zij over konden waden naar het eiland. Dick vroeg, of dat mogelijk was.

„Nee," zei George. „Dat heb ik immers al gezegd - je kunt er enkel komen met een bootje. Het is verder, dan je zo zoudt zeggen - en het water is heel, heel diep. Er zijn ook overal riffen onder water - je moet precies weten, waar je moet roeien, anders stoot je daarop. Het is hier een gevaarlijk eindje kust. Het lag vol wrakken."

„Wrakken!" riep Julian, met schitterende ogen. „O, zeg! Nog nooit heb ik een oud wrak gezien. Kan je ze zien?"

„Nu niet," zei George. „Ze zijn allemaal opgeruimd, behalve één en dat ligt aan de andere kant van het eiland. Heel diep in het water. Dat wrak is óók echt van mij."

Ditmaal konden de kinderen eigenlijk George bijna niet geloven. Maar zij knikte nadrukkelijk.

„Ja," zei ze. „Het was een schip, dat toebehoorde aan een van mijn over-over-over-grootvaders of zoiets. Hij bracht goud - dikke staven goud - mee terug in zijn schip - en het is verongelukt bij Kirrin-Eiland."

„Oooo! En wat is er met het goud gebeurd?" vroeg Annie met grote ogen.

„Dat weet niemand," zei George. „Ik denk, dat het uit het schip is gestolen. Er zijn duikers wezen kijken in het schip, maar ze hebben geen spoorje goud gevonden."

„Gossie! Dat klinkt nog eens avontuurlijk," zei Julian. „Ik wou, dat ik het wrak kon zien."

„Nou - misschien kunnen we vanmiddag eens gaan kijken, als het water op zijn laagst is," zei George. „Vandaag is de zee zo glad en stil. We kunnen er vast wel iets van zien."

„O, wat daverend!" zei Annie. „Ik zou dolgraag een echt wrak in levende lijve zien!"

De anderen lachten. „Nou - erg levend zal het niet zijn," zei Dick.

„Zeg, George - als we eens gingen zwemmen?"

„Eerst moet ik Timotheüs gaan halen," zei George. Zij stond op.

„Wie is Timotheüs?" zei Dick.

„Kunnen jullie een geheim bewaren?" vroeg George. „Thuis mag niemand het weten."

„Nou - vertel op. Wat is dat geheim?" vroeg Julian. „Je kunt

het ons gerust zeggen. Wij zijn geen verklikkers."

„Timotheüs is mijn liefste vriendje," zei George. „Ik zou hem niet kunnen missen. Maar vader en moeder willen niets van hem weten, dus ik moet in het geheim met hem omgaan. Ik ga hem nu halen."

Holland liep zij het pad op naar de top van de klip. De anderen keken haar na. Zij vonden haar het raarste meisje, dat ze ooit gezien hadden.

„Wat zou die Timotheüs in 's hemels naam voor een type zijn?" zei Julian benieuwd. „Ik veronderstel, dat het de een of andere vissersjongen is, met wie zij van haar ouders niet mag omgaan."

Op hun rug in het zachte zand liggend bleven de kinderen op haar wachten. Al gauw hoorden zij George's heldere stem van de klip achter hen klinken.

„Kom, Tim! Loop door!"

Zij kwamen overeind om te kijken, hoe Timotheüs er uitzag. Zij zagen geen vissersjongen, - maar in plaats daarvan een grote, bruine straathond met een vervaarlijk lange staart en een grote, lange snoet, waarmee hij echt leek te grinniken! Dol van blijdschap sprong hij om George heen. Ze kwam naar hen toe rennen.

„Hier is hij," zei ze. „Vinden jullie hem ook niet enig?"

Als hond was Tim ver van volmaakt. Hij had een lichaam, dat bij geen enkel ras paste; zijn kop was te groot; zijn oren

stonden verkeerd; zijn staart was te lang en niemand zou kunnen uitmaken wat voor soort hond hij moest verbeelden. Het was echter zo'n dolblij, onbehouden, lachwekkend schepsel, dat elk van de kinderen hem op slag aanbad.

„O, wat een schat!" zei Annie en meteen kreeg zij een natte lik over haar neus.

„Tjonge - wat een kei van een hond!" zei Dick en gaf Tim een vriendschappelijke klap, waardoor de hond als een razende om hem heen begon te springen.

„Ik wou, dat ik zo'n hond had!" riep Julian uit, die echt verzot was op honden en er altijd zelf een had willen hebben.

„O, George - wat een enig dier! Je bent zeker wel blij met hem?"

Het kleine meisje lachte een beetje en opeens veranderde haar gezicht, dat iets zonnigs en liefs kreeg. Zij ging in het zand zitten en haar hond vlijde zich tegen haar aan, terwijl hij haar likte, waar hij maar een bloot plekje kon ontdekken.

„Ik ben méér dan dol op hem," zei ze. „Ik heb hem op de hei ontdekt, toen hij nog een jong diertje was; dat is nu een jaar geleden; ik nam hem mee naar huis. Eerst vond moeder hem aardig, maar toen hij groter werd, kreeg zij vreselijk veel last van hem."

„Wat deed hij dan voor stouts?" informeerde Annie.

„Ja, zie je; het is een erg bijterig soort hond," zei George. „Hij kauwde op alles, dat hem aantrok - een nieuw vloerkleedje,

dat moeder had gekocht - haar mooiste hoed, - vaders pantoffels - ook zelfs papieren van hem - en zo van alles. En hij blafte ook. Ik hoor hem graag blaffen, maar vader niet. Hij zei, dat hij er zowat gek van werd. Hij ranselde Tim en dat maakte mij woedend, dus toen ben ik vreselijk brutaal tegen hem geweest."

„Kreeg je slaag?" vroeg Annie. „Ik zou niet graag brutaal zijn tegen jouw vader. Hij ziet er zo bar streng uit!"

George staarde over de baai naar de verte. Haar gezicht was weer donker gaan staan.

„Nu - het doet er niet toe, wat voor straf ik heb gekregen," zei ze. „Maar het ergste van alles was, toen vader zei, dat ik Tim niet langer mocht houden en moeder vaders partij koos en óók zei dat hij wegmoest. Dagenlang heb ik gehuild - en ik huil nooit, moet je weten, omdat jongens dat niet doen en ik graag net als een jongen wil zijn."

„Jongens huilen weleens," begon Annie en ze keek naar Dick, die drie of vier jaar tevoren nog een echte huilebalk was geweest. Dick gaf haar een harde stomp - toen hield zij opeens haar mond.

George keek Annie aan.

„Jongens huilen niet," zei ze koppig. „In elk geval heb ik het er nooit een zien doen en zelf probeer ik ook altijd, niet te schreien. Maar toen Tim wegmoest, kon ik het niet laten. Hij hilde trouwens ook!"

„Bedoel je, dat er echte tranen kwamen?“ vroeg Annie.

„Nee, niet precies," zei George. „Daarvoor is hij te flink. Hij huilde met zijn stem - jankte en jankte aldoor zó ellendig en zag er zó wanhopig uit, dat ik het haast niet meer kon uithouden. Toen wist ik zeker, dat ik hem met geen mogelijkheid kon afstaan."

„Wat gebeurde er toen?“ vroeg Julian.

„Ik ging naar Koos, een vissersjongen, die ik ken," zei George, „en vroeg hem, of hij Tim voor mij wilde verzorgen, als ik hem al het zakgeld gaf, dat ik krijg. Hij zei van wel en nu doet hij het. Zodoende heb ik nooit geld om wat voor te kopen - alles moet voor Tim dienen. Hij lijkt wel vreselijk veel te eten - is het niet, Tim?"

„Woef!" zei Tim en ging op zijn rug liggen met alle vier zijn ruige poten in de lucht. Julian kittelde hem.

„Hoe speel je het dan klaar als je ijsjes of lekkers wilt kopen?" zei Annie, die bijna al haar zakgeld aan dat soort dingen besteedde.

„Dat speel ik juist niet klaar," zei George. „Ik doe het zonder, natuurlijk."

Dat leek de andere kinderen afschuwelijk toe, want zij waren erg gesteld op ijsjes, chocolade-repen en zuurtjes en snoepten veel. Zij zaten George aan te staren.

„Hm - maar de andere kinderen, die op het strand spelen, delen toch zeker wel zo nu en dan hun lekkers en ijsjes met

jou?" vroeg Julian.

„Dat wil ik niet!" zei George. „Als ik nooit zelf iets kan weggeven, vind ik het niet goed om wat van hen aan te nemen. Dan zeg ik dus: nee!"

In de verte klonk het getinkel van een ijskarretje. Julian voelde in zijn zak. Hij sprong op en met zijn geld rammelend holde hij weg. Even daarna kwam hij terug met vier dikke chocolade-wafels. Hij gaf er Dick een en een aan Annie. Toen wilde hij er een aan George geven. Verlangend keek zij ernaar, maar schudde haar hoofd.

„Dank je," zei ze. „Je weet, wat ik zoëven heb gezegd. Ik heb zelf geen geld om ze te kopen, dus kan niets aan jou geven - en nu kan ik ook niets van je aannemen. Het is een beetje misselijk om iets van anderen aan te nemen, als je nooit iets terug kan doen."

„Maar van ons kan je het wèl aanpakken," zei Julian, terwijl hij probeerde het ijs in George's bruine hand te duwen. „Wij zijn je neefs en nichtje."

„Nee - dank je, hoor," zei George nog eens. „Maar ik vind het wel héél aardig van je."

Zij keek Julian met haar blauwe ogen vriendelijk aan en hij trok rimpels in zijn voorhoofd, zó ernstig dacht hij erover na, hoe hij het koppige kleine meisje het ijs kon laten aannemen. Toen begon hij een beetje te lachen. „Hoor eens," zei hij, „jij hebt iets dat wij heel erg graag met je willen delen - eigenlijk

heb je massa's dingen, waarvan we zouden willen meedelen, als je dat maar toeliet. Deel die met ons en laat ons jou trakteren op ijsjes en zo. Doe je het?"

„Wat heb ik dan om jullie mee te laten delen?" vroeg George, stomverbaasd.

„Jij hebt een hond," zei Julian en klopte liefkozend op de rug van de bruine straathond. „Wij zouden hem graag met jou samen hebben; het is zo'n schat. En jij hebt een heerlijk eiland. Wij zullen het daverend vinden om er zo nu en dan samen met jou heen te gaan. En een wrak heb je ook nog. Wij zouden er graag naar gaan kijken en dat ook met jou samen doen. Ijsjes en lekkers zijn niet zo heerlijk als die dingen - maar het zou leuk zijn om het op een akkoordje te gooien en met elkaar samen te doen."

George keek in de bruine ogen, die strak en oprecht in de hare tuurden. Zij moest wel van Julian houden! Het lag niet in haar aard om iets met anderen samen te doen. Altijd was zij enig kind geweest, een eenzaam, - eigenlijk verkeerd begrepen - klein meisje, snibbig en opvliegend. Nooit had ze eigen vriendjes of vriendinnetjes gehad.

Tim keek naar Julian en zag, dat hij iets lekkers en chocolade achtigs aan George wilde geven. Hij sprong op en belikte de jongen hartelijk.

„Daar heb je het al; zie je, Tim wil graag met ons samendoen," zei Julian lachend. „Voor hem zou het prettig

zijn, drie nieuwe vriendjes te hebben."

, Ja, vast en zeker," zei George, die nu opeens toegaf en de ijswafel aannam. „Dank je, Julian! Ik doe met jullie samen. Maar beloven jullie mij dan, dat je thuis nooit iets over Tim zult vertellen."

„Natuurlijk beloven we dat," zei Julian. „Maar ik kan mij niet voorstellen, dat je vader en moeder het erg zullen vinden, zolang Tim maar niet in hun huis woont. Hoe is dat ijs? Lekker?"

„Oooo! - Het heerlijkste, dat ik ooit heb geproefd!" zei George, al likkend en knabbelend. „Het is bar koud. Van het jaar heb ik nog geen enkel ijsje geproefd. Gewoonweg zalig!" Ook Tim probeerde ervan te eten. George gaf hem wat kruimeltjes van de wafels, toen het ijs op was. Daarna keerde zij zich om en lachte de drie kinderen toe.

„Jullie zijn aardig," zei ze. „Per slot bent ik toch wel blij, dat jullie zijn gekomen. Laten wij vanmiddag met de boot om het eiland heen roeien om naar het wrak te kijken; goed?"

„Nou - en of!" zeiden alle drie tegelijk - en zelfs Tim kwispelstaarte, alsof hij het verstond.

Hoofdstuk 4 - EEN OPWINDENDE MIDDAG

Die morgen gingen zij allen zwemmen; de jongens bemerkten, dat George veel beter zwom dan zij. Zij was heel sterk en zwom hard - ook kon zij onder water zwemmen, hield eeuwiglang haar adem in.

„Dat doe je aardig goed," zei Julian vol bewondering. „Jammer, dat Annie het er niet een beetje beter afbrengt. Annie, je mag nog wel goed oefenen, anders kan je nooit zo ver de zee ingaan als wij."

Toen het tijd was voor het koffiemaal, hadden allen razende honger. Zij gingen over het hoge pad de klippen op in de hoop, dat er massa's boterhammen zouden klaarstaan; nu - dat was zo! Verder nog koud vlees, sla, pruimentartaart en custard en later nog een hompje kaas. De kinderen sloegen aardig wat naar binnen!

„Wat gaan jullie vanmiddag doen?" vroeg George's moeder. „George neemt ons mee in de roeiboort om het wrak aan de andere kant van het eiland te bekijken," zei Annie. Haar tante keek hoogst verbaasd.

„Neemt George jullie mee?" vroeg zij. „Zeg, George, hoe heb

ik het nu met je! Nooit heb je ook maar iemand meegenomen, al had ik het je wel honderdmaal gevraagd!"

George zei niets, maar at door van haar stuk pruimentaat. Gedurende het gehele maal had zij geen woord gezegd. Haar vader was niet aan tafel gekomen, - wat de kinderen eigenlijk wel heel prettig vonden.

„Nu, George, ik moet zeggen, dat het mij veel plezier doet, je zo lief te zien proberen om je vaders bevel op te volgen," begon haar moeder weer. Maar George schudde haar hoofd.

„Ik doe het niet, omdat het moet," zei ze. „Ik doe het, omdat ik het wil. Ik zou niemand mee willen nemen naar mijn wrak, zelfs de koningin van Engeland niet, als ik die niet aardig vond."

Haar moeder lachte. „Zo - dat mag ik horen! Ik ben blij, dat je nichtje en neefs in je smaak vallen," zei ze. „Ik hoop maar, dat jij ook in hun smaak valt."

„O, ja!" zei Annie haastig; zij wilde dolgraag een goed woordje doen voor haar eigenaardige nichtje. „Wij vinden George heel aardig en ook Ti..."

Zij stond op het punt, te zeggen dat zij Tim ook heel aardig vond, toen zij zo'n harde schop tegen haar enkel kreeg, dat ze het uitschreeuwde van pijn en er tranen in haar ogen sprongen. George keek haar woest aan.

„George! Waarom schop je Annie zo, terwijl zij iets vriendelijks over jou zei?" riep haar moeder. „Ga

onmiddellijk van tafel. Ik verkies een dergelijk gedrag niet te accepteren!"

Zonder iets te zeggen, stond George van tafel op. Zij ging de tuin in. Zij had juist een sneetje brood met kaas belegd. Alles lag nog op haar bord. Ontsteld staarden de drie anderen ernaar. Annie was geheel van streek. Hoe had zij zo oerdom kunnen zijn, te vergeten, dat zij niet over Tim mocht praten?

„Och, tante, roept u alstublieft George terug?" vroeg zij. „Zij schopte niet met opzet. Het ging per ongeluk."

Maar haar tante was heel boos op George.

„Eten jullie maar verder," zei ze tegen de anderen. „George zal nu wel uit haar humeur zijn. Jongens, jongens, wat is het toch een vreselijk moeilijk kind!"

Het kon de anderen niet zoveel schelen, dat George uit haar hum was, maar het ergste was, dat ze nu weleens zou kunnen weigeren, met hen naar het wrak te gaan!

Zwijgend aten zij door. Hun tante ging kijken, of oom Quentin nog wat pruimentartaar wilde. Hij at in zijn eentje in de studeerkamer. Zodra zij de kamer uit was, greep Annie het sneetje brood met kaas en George's bordje en liep de tuin in.

De jongens vielen haar niet aan. Zij wisten wel, dat Annie zich dikwijls versprak, maar altijd later probeerde, het weer goed te maken. Zij vonden het heel dapper van haar, naar George te gaan.

George lag in de tuin op haar rug onder een dikke boom.

Annie liep naar haar toe. „Het spijt mij, dat ik me haast versprak, George," zei ze. „Hier is je boterham. Die heb ik voor je meegebracht. Ik beloof je, dat ik nu nooit meer zal vergeten, over Tim mijn mond te houden."

George ging rechtop zitten. „Ik ben vast van plan je niet mee te nemen om het wrak te zien," zei ze. „Aartsdom, klein kind!" Annie's hoop vervloog. Zij was hiervoor juist bang geweest. „Nu ja," zei ze, „mij hoeft je niet mee te nemen, natuurlijk. Maar je kan de jongens toch wel laten meegaan, George? Zij hebben per slot niets stoms gedaan. En trouwens, - je hebt mij al een geweldige schop gegeven. Kijk eens naar die schram?" George bekeek die. Daarna keek zij Annie aan. „Zou je het dan niet ellendig vinden, als ik Julian en Dick meenam en jou niet?" vroeg ze.

„Natuurlijk," zei Annie. „Maar ik wil hen geen pretje laten missen, al moet ik dat zelf wel."

Toen deed George iets, dat van haar kant verbluffend was. Zij omhelsde Annie! Daarna zag zij er onmiddellijk allerverlegenst uit, want zij wist wel zeker, dat nooit één jongen zoiets zou doen! En dat, terwijl zij altijd probeerde precies zo te doen als een jongen!

„Goed dan..." zei ze nors en nam het brood aan. „Jij hebt bijna iets van mij verraden en ik heb jou een trap gegeven, - dus nu zijn we quitte. Natuurlijk mag je vanmiddag mee."

Annie rende naar de jongens terug om te vertellen, dat alles

in orde was gekomen - en een kwartier daarna holden de vier kinderen naar het strand. Bij een bootje stond een bruinverbrande vissersjongen van zowat veertien jaar. Hij had Tim bij zich.

„De boot ligt klaar, jongeheer George," zei hij grinnikend. „En Tim is ook aanwezig."

„Dank je," zei George en liet de anderen in de boot stappen. Tim sprong er ook in en kwispelstaarte uit alle macht. George duwde de boot door de branding en sprong er toen zelf in. Zij greep de riemen. Zij roeide verbazend goed en de boot schoot vooruit door de blauwe baai. Het was een prachtige middag en de kinderen vonden het deinend varen van de boot heerlijk. Tim stond bij de boeg en blafte, als een golf omhoogkwam.

„Hij doet zo grappig, als het hard waait," zei George, uit alle macht aan de riemen trekkend. „Hij blaft als een dolle tegen de grote golven en wordt zo leuk kwaad, als ze hem bespatten. Hij kan geweldig goed zwemmen."

„Wat prettig om een hond bij ons te hebben!" zei Annie, die haar best deed, weer in de gunst te komen na haar ondoordachte verspreking. „Ik vind hem verbazend aardig!"

„Woef!" blafte Tim met zijn diepe geluid en keerde zich om voor een lik over Annie's oor.

„Ik weet zeker, dat hij verstaan heeft, wat ik zei!" riep Annie verrukt.

„Natuurlijk!" zei George. „Hij verstaat letterlijk alles."

„Zeg, - wij komen nu al dicht bij je eiland," zei Julian opgewonden. „Het is groter, dan ik dacht. Wat is dat kasteel interessant!"

Zij kwamen nog dichterbij het eiland en nu zagen de kinderen, dat er omheen onder water heel veel riffen waren. Als iemand niet nauwkeurig wist, hoe hij moest koersen, kon geen boot of schip met enige mogelijkheid landen op de kust van het kleine rotseiland. Precies in het midden verrezen op een lage heuvel de bouwvallen van het kasteel Kirrinburg. Het was gebouwd geweest van grote, witte stenen. Gebroken overwelvingen, ingestorte torens, afgebrokkelde muren - dat was alles, wat overbleef van een eertijds prachtig, trots en sterk kasteel. Nu nestelden er roeken in en op de bovenste stenen zaten meeuwen.

„Het ziet er geweldig geheimzinnig uit," zei Julian. „Wat zou ik daar dolgraag aan land gaan om het kasteel te bekijken. Wat zou het bar leuk zijn, er een paar nachten in te kamperen!"

George hield op met roeien. Haar gezicht klaarde op. „Ja, zeg!" riep ze verrukt. „Weet je, zelf heb ik nog nooit aan zoiets daverend leuks gedacht. Een nacht op mijn eiland slapen! En daar met ons vieren helemaal alleen zijn! Voor ons eigen eten zorgen en net doen, of we er echt woonden. Wat zou dat reusachtig zijn!"

„Ja, fijn!" zei Dick, die vol verlangen naar het eiland bleef

kijken. „Denk je - zou je wel denken, dat je moeder ons liet gaan?"

„Dat weet ik niet," zei George. „Het kan... Jij zoudt het haar wel kunnen vragen."

„Kunnen wij er vanmiddag niet aanleggen?" vroeg Julian.

„Nee - als je het wrak wilt zien, dan niet," zei George. „Wij moeten op theetijd thuis zijn. En het neemt al onze tijd in beslag, als wij om het eiland heenroeien en terug."

„Hm, ja - dat wrak wil ik toch in elk geval zien," zei Julian, wiens hart bijna even sterk trok naar het eiland als naar het wrak.

„Zeg, geef mij nu eens de riemen, George. Jij kunt immers niet aldoor roeien!"

„Ja, toch wel," zei George. „Maar ik zou het wel echt prettig vinden, voor de verandering eens in de boot achterover te liggen. Kijk - ik zal jullie nog voorbij het rotsige eiland roeien en dan kunnen jullie aan de riemen gaan zitten, tot wij aan een ander gevaarlijk stuk komen. Heus hoor, de riffen rondom deze baai zijn gewoonweg verschrikkelijk!"

George en Julian wisselden van plaats. Julian roeide aardig goed, maar niet zo krachtig als George. Zachtjes schommelend gleed de boot verder. Zij gingen vlak om het eiland heen en zagen het kasteel. Van de andere kant af, aan de zee kant, zag het er bouwvalliger uit dan aan de landzijde.

„Van zee komen de hardste windstoten," legde George uit.

„Er is eigenlijk aan deze kant nog maar weinig anders over dan stapels puin. Maar in een kleine inham is een goed haventje voor wie het kunnen ontdekken."

Na een poos nam George de riemen weer over en roeide een eindje van het eiland af verder aan één stuk door. Daarna haalde zij de riemen in en keek om naar de kust.

„Hoe weet je, waar je boven het wrak bent?" vroeg Julian nieuwsgierig. „Dat zou ik nooit precies weten!"

„Wel, zie je die kerktoren op het vasteland?" vroeg George.

„En zie je de top van die heuvel daar? Nou - als je die precies in één lijn ziet, tussen de beide torens door van het kasteel op het eiland, zit je zowat boven het wrak! Dat heb ik al eeuwen geleden ontdekt."

De kinderen zagen, dat de top van de veraf oprijzende heuvel en de kerktoren mooi in een rechte lijn lagen, als zij tussen de beide oude torens van het bouwvallige kasteel door daarnaar keken.

Aandachtig en vol spanning tuurden zij in het zeewater om te kijken, of zij het wrak bespeurden.

Het water was volkomen helder en glad. Er was bijna geen rimpeltje te bespeuren. Tim keek er ook in met zijn kop een beetje schuin en zijn oren gespitst, precies alsof hij wist, waarnaar hij uitkeek. De kinderen moesten om hem lachen.

„Wij zitten er niet precies boven," zei George, die ook in het water staarde. „Het water is vandaag zó helder dat wij heel

diep moeten kunnen kijken. Wacht - ik zal een beetje meer naar links roeien."

„Woef!" blafte Tim opeens, kwispelstaarte als een dolle - en op hetzelfde ogenblik zagen de kinderen iets diep in het water!

„Dat is het wrak!" zei Julian, terwijl hij van enthousiasme bijna overboord viel. „Ik zie een stukje van een kapotte mast. Kijk eens, Dick, daar!"

Alle vier kinderen en ook de hond tuurden aandachtig in het heldere water. Na een poos konden zij de omtrekken onderscheiden van een donkere scheepsromp, waaruit de kapotte mast omhoog stak.

„Het ligt een beetje scheef," zei Julian. „Dat arme, oude schip! Wat moet het er een hekel aan hebben, daar zo langzamerhand te liggen weggroten. George, ik zou wel een duik willen nemen om het eens van dichtbij te bekijken."

„Nou - waarom zou je dat niet doen? Je hebt je zwempak aan. Ik heb hier dikwijls gedoken. Als je het goedvindt, ga ik met je samen. Als Dick tenminste kans ziet, de boot op haar plaats te houden. Er loopt een stroming, die het bootje naar de zee trekt. Kijk, Dick, zó moet je met de ene riem doen om de boot zo ongeveer op deze plek te houden!"

Zij stroopte haar shorts af en trok haar trui uit. Julian deed evenzo. Daaronder droegen zij hun badpak. Met een sprong van het roer af dook George prachtig diep het water in. De

anderen zagen haar met krachtige slagen naar beneden schieten, terwijl zij flink haar adem inhield.

Even later kwam zij boven. Zij barstte haast van ademnood.

„Nou - ik zat zowat in het wrak," zei ze. „Het is nog precies zoals altijd: vol zeewier, bedekt met slakken en mossels en alles. Ik wou maar, dat ik er eens in kon komen. Maar nooit heb ik daarvoor adem genoeg. Ga jij nu, Julian!"

En daar schoot Julian naar beneden, het water in! Maar hij kon niet zó diep komen als zij en hield het ook niet zolang uit met zijn adem. Hij had er slag van, onder water met zijn ogen open te zwemmen, dus hij kreeg mooi gelegenheid het dek van het wrak te bekijken. Het zag er zeer ontredderd en vreemd uit. Julian kreeg de indruk van iets griezeligs. Hij was blij, weer aan de oppervlakte te komen, met diepe teugen te kunnen ademhalen en de zonneschijn op zijn schouders te voelen.

Hij klom in de boot. „Allerspannendst," zei hij. „Tjonge, tjonge, wat zou ik dolgraag dat wrak eens echt goed bekijken en in de hutten gaan rondneuzen. En o! Verbeeld je eens, dat wij heus kisten vol goud vonden!"

„Dat is onmogelijk," zei George. „Ik zei immers al, dat echte duikers naar de diepte zijn afgedaald en niets gevonden hebben. Hoe laat is het? O, zeg, als wij nu niet gauw zien weg te komen, zijn we vast te laat thuis!"

Hard roeiend speelden zij het klaar, maar vijf minuten te laat

te zijn voor de thee. Later gingen ze, met Tim vlak achter hen aan, een wandeling over de hei maken en tegen bedtijd vielen hun ogen haast dicht van de slaap.

„Nu - wel te rusten, George," zei Annie, diep onder haar dekens kruipend. „Dank zij jou hebben wij een heerlijke dag gehad!"

„En ik heb ook een prettige dag gehad," zei. George vriendelijk, „dank zij jullie. Ik ben blij, dat jullie hier zijn. Wij zullen het wat leuk hebben. En wat zullen jullie verrukt zijn van mijn kasteel en mijn eilandje!"

„Oooo, vast en zeker!" zei Annie, die onmiddellijk in slaap viel en droomde over wrakken, kastelen en eilanden bij de vleet. Hè, wanneer zou George hen meenemen naar haar eiland?

„Now - ik zat zowat in het wrak,” zei ze.

Hoofdstuk 5 - ZIJ GAAN NAAR HET EILAND!

Tante Fanny organiseerde de volgende dag een picknick voor hen en allen gingen naar een kleine inham in de buurt, waar zij naar hartelust konden peddelen en zwemmen. Zij hadden ren heerlijk dagje, maar in hun hart wilden Julian, Dick en Annie liever, dat zij naar George's eiland hadden gekund. Dat zouden zij het allerliefste gedaan hebben!

George had geen zin om mee te gaan picknicken, - niet dat zij een hekel had aan picknicks, maar omdat zij haar hond niet kon meenemen. Haar moeder ging met de kinderen mee en nu moest George het een hele dag buiten haar geliefde Timmy stellen.

„Een wanbof!" zei Julian, die kon raden, waarover zij mokte. „Ik begrijp niet, dat jij je moeder niet alles vertelt over die goeie Tim. Ik weet zeker, dat zij het niet erg van je zal vinden, om iemand anders hem te laten verzorgen. Mijn moeder zou er niets om geven."

„Ik vertel het niemand anders dan jullie," zei George. „Ik heb thuis altijd vreselijk veel vervelendheden. Ik wil wel erkennen, dat het mijn eigen schuld is, maar het hangt me een beetje de

keel uit. Pappa verdient maar een schijntje aan de geleerde boeken, die hij schrijft, en altijd zou hij moeder en mij dingen willen geven, die teveel kosten. Daarvan bederft dus zijn humeur. Hij wil mij naar een goede school sturen, maar heeft het geld er niet voor. Mij best! Ik wil niet naar een kostschool. Ik blijf liever hier. Onmogelijk zou ik van Tim kunnen scheiden."

„Je zoudt het wat prettig vinden op kostschool," zei Annie.

„Wij zijn er alle drie op. Enig, hoor!"

„Nee - stellig niet!" zei George koppig. „Het moet afschuwelijk wezen, één uit de menigte te zijn en dan al die meisjes om je heen te horen lachen en gillen. Ik zou er gruwelijk het land aan hebben."

„Dat zou je niet!" zei Annie. „Het is juist heel leuk. Het zou goed voor je zijn, George, geloof ik."

„Als je aan mijn oren begint te leuteren over wat goed voor me is, krijg ik vast een hekel aan je," zei George en opeens keek ze vreselijk lelijk. „Vader en moeder zeggen altijd al, dat allerlei dingen goed voor mij zouden zijn - en altijd zijn dat dingen, waar ik niets van wil weten."

„Stil maar, stil maar!" zei Julian lachend. „Lieve goedheid, wat sta je gauw in vuur en vlam! Ik geloof heus, dat iedereen zijn sigaret zou kunnen aansteken aan de vonken, die uit jouw ogen schieten!"

Nu schoot George tegen wil en dank in een lach. Het was

werkelijk onmogelijk uit je hum te blijven met zo'n gemoedelijk type als Julian.

Voor de vijfde keer die dag gingen zij in zee baden. Al gauw plensden zij naar hartelust rond en George leerde Annie nog wat beter zwemmen. Het kleine meisje had nog niet helemaal de juiste slag te pakken en George was er echt trots op, toen zij het haar goed had geleerd.

„Dank je wel, zeg!“ zei Annie en oefende zich verder nog terdege. „Nooit zal ik het zo uitstekend kunnen als jij - maar ik ben al blij, als ik het zo goed kan als de jongens.“

Onder het naar huis gaan had George een gesprek met Julian. „Zou jij kunnen zeggen, dat je nog een postzegel wilt gaan kopen of zo?“ zei ze. „Dan kon ik met je meegaan om even een kijkje bij mijn beste Tim te gaan nemen. Hij zal wel benieuwd zijn, waarom ik hem vandaag niet afgedraafd heb.“

„Best!“ zei Julian. „Om postzegels zit ik niet verlegen, maar ik heb wel trek in een ijsje. Dick en Annie kunnen met je moeder mee naar huis gaan en de boel dragen. Ik zal het even tegen tante Fanny gaan zeggen.“

Hij holde naar zijn tante. „Vindt u goed, dat ik een paar ijsjes ga halen?“ vroeg hij. „Wij hebben er vandaag nog geen gehad. Ik blijf niet lang weg. Mag George mee?“

„Ik denk niet, dat zij zal willen,“ antwoordde zijn tante. „Maar - je kunt het haar vragen.“

„George! Ga je mee?“ schreeuwde Julian en rende in volle

vaart naar het dorpje. Opeens grijnsde George goedkeurend en holde hem na. Zij haalde hem al gauw in en beloonde hem met een dankbaar lachje.

„Welbedankt!" zei ze. „Ga jij de ijsjes halen, dan vlieg ik naar Tim."

Zij gingen uiteen. Julian kocht vier room-ijsjes en ging naar huis terug. Hij wachtte nog even op George, die na enkele minuten kwam aanrennen. Haar gezicht zag vuurrood.

„Hij maakt het best," zei ze. „En. je kunt je niet voorstellen, hoe blij hij was, mij te zien! Hij sprong haast over mijn hoofd heen - Wat? Ook een ijsje voor mij? Je bent een bovenste beste, Julian! Al gauw zal ik ook met jou delen. Als we nu morgen eens naar mijn eiland gingen?"

„Tiptop!" zei Julian met stralende ogen. „Dat zou O.K. zijn. Doe je het heus morgen al? Kom, dan gaan wij het aan de anderen vertellen."

In de tuin gingen de vier kinderen hun ijsjes verorberen. Julian vertelde de anderen, wat George had gezegd. Zij waren zeer enthousiast. George voelde zich blij. Zij had zichzelf altijd heel gewichtig gevonden, als ze uit de hoogte had geweigerd ooit ook maar één ander kind mee te nemen om het Kirin-Eiland te laten zien, - maar het was toch eigenlijk wel véél prettiger om haar neven en nichtje mee uit roeien te nemen!

„Ik had altijd gedacht, dat het veel leuker was alles in mijn

eentje te doen," dacht zij, terwijl ze de laatste restjes van haar ijs opzoog. „Maar nu merk ik wel, hoe gezellig het is, alles samen te doen met Julian en de anderen."

De kinderen werden naar de slaapkamers gestuurd om zich te wassen en verkleden voor het avondeten. Zij praatten geestdriftig over het bezoek aan het eiland, de volgende dag. Lachend hoorde tante Fanny dit aan.

„Wel - ik moet heus zeggen, dat ik blij ben voor George, nu zij met jullie samen pretjes kan hebben," merkte zij op.

„Zouden jullie het leuk vinden om eten mee te nemen daarheen en er een hele dag te blijven? Het is haast niet de moeite waard, er heen te roeien en aan land te gaan, als je er maar een paar uur kunt blijven."

„Ha! Dat zou wonderbaarlijk prettig zijn, tante Fanny, er te eten!" riep Annie.

George keek op. „Gaat u ook mee, moeder?" vroeg zij.

„Dat klinkt allesbehalve, of je mij graag mee zou hebben," zei haar moeder een beetje beledigd. „Gisteren keek je ook al zo zwart, toen je merkte, dat ik meeinging. Neen - morgen ga ik niet mee - maar ik weet wel zeker, dat de anderen het raar van je zullen vinden, dat je nooit je moeder mee wilt hebben."

George gaf geen antwoord. Zij hield bijna altijd haar mond, als zij een standje kreeg. De andere kinderen zeiden ook niets. Zij wisten maar al te goed, dat het niet was, omdat George haar moeder niet bij zich wilde hebben - het was juist,

doordat ze zo op Tims gezelschap gesteld was!

„Ik kan toch in geen geval mee," ging tante Fanny voort, „want ik moet in de tuin werken. Jullie zijn volkomen veilig bij George. Zij kan even goed met een boot omgaan als een man."

Toen de kinderen de volgende morgen opstonden, keken zij gauw naar de lucht. De zon scheen en alles zag er even prachtig uit.

„Vind je het geen verrukkelijk weer?" vroeg Annie aan George, toen zij zich aankleedden. „Ik kan haast niet wachten, tot we naar het eiland gaan."

„Nou - eerlijk gezegd, geloof ik heus, dat we maar liever niet moesten gaan," zei George, terwijl ze aan het andere raam naar de lucht keek.

„Maar George, hoe kan je dat nu zeggen?" riep Annie ongeduldig. „Kijk eens naar de zon - en er is haast geen wolkje te bekennen."

„De wind komt uit de verkeerde hoek," zei George. „En zie je die witte koppen niet op de golven bij mijn eiland? Dat is altijd een slecht teken."

„Hè - George - het is wel de ergste teleurstelling, die je ons kon aandoen, als je niet gaat," pruttelde Annie, die nooit tegen teleurstellingen kon, zo min tegen kleine als grote. „En bovendien," voegde zij er slim aan toe. „Als wij uit vrees voor slecht weer bij huis blijven omhangen, kunnen we die goeie,

ouwe Tim niet bij ons hebben."

„Ja - dat is zo!" bevestigde George. „Nou, goed dan - we gaan. Maar één ding zeg ik je: als het noodweer wordt, moet jij je niet als een baby gedragen, hoor! Je moet proberen, het avontuurlijk te vinden en niet bang te zijn."

„Zie je, ik ben eigenlijk niet erg gesteld op onweer," begon Annie, maar toen zij George's boze gezicht zag, slikte ze de rest in.

Zij gingen ontbijten en George vroeg aan haar moeder, of zij hun eten mee mochten nemen om zelf een warm maal op het eiland klaar te maken, zoals hun beloofd was.

„Ja," antwoordde haar moeder. „Annie en jij mogen mij helpen, de boterhammen te snijden en in te pakken. Jongens, gaan jullie in de tuin maar wat rijpe pruimen plukken om mee te nemen. Julian, wil jij, als je daarmee klaar bent, naar het dorp gaan om wat kogelflesjes limonade of gemberbier te halen? Neem maar, wat je het liefste hebt."

„Ik graag gemberbier, alstublieft!" zei Julian en allen vielen hem bij. Zij waren allen even verheugd. Het zou verbazend fijn zijn, dat grappige, kleine eiland te gaan bekijken. George was opgetogen, dat zij Tim de gehele dag bij zich zou hebben. Tenslotte gingen zij op weg met het eten in twee grote tassen. Eerst gingen zij Tim halen. Hij zat op het achtererf van het vissershuis vastgebonden. De jongen was er ook; hij grinnikte George vriendelijk toe:

„Goeie morgen, jongeheer George," zei hij. Het klonk voor de andere kinderen zo komiek, haar jongeheer George' te horen noemen! „Tim blaft het hele dorp bij elkaar, of je haast komt. Ik denk, dat hij er al een voorgevoel van had, dat je zou komen."

„Dat is wel vast en zeker," zei George en maakte de hond meteen los.

Op slag tolde, sprong en danste hij als een dolle om haar heen en tegen haar op, met zijn staart omlaag en zijn oren plat tegen zijn kop.

„Was hij maar een hazewind, dan won hij stellig elke wedstrijd," prees Julian bewonderend. „Hij is haast niet meer te zien door al het opwarrelende zand! Tim! Hier, Tim! Kom eens mooi goeiemorgen zeggen!"

Blij sprong Tim snel als de wind heel hoog en likte Julian over zijn oor. Even later was hij aardig wat kalmer en rende vol liefde om George heen, toen zij samen het pad naar zee insloegen. Zo nu en dan gaf hij een lik langs George's blote benen; dan trok zij hem vriendschappelijk aan zijn oren.

Zij stapten in de roeiboot, die George afduwde. De vissersjongen wuifde hen na. „Julie blijven toch zeker niet lang weg?" riep hij. „Er komt onweer opzetten. En goed raak ook, geloof ik."

„Weet ik al!" gilde George terug. „Misschien zijn we weer thuis, eer het losbarst. Het is nog aardig ver weg."

Het gehele eind naar het eiland roeide George alleen. Afwisselend stond Tim aan voor- en achterstevan te blaffen tegen de golven, die op hem afkwamen. De kinderen zagen het eiland steeds meer van nabij. Vandaag leek het nog veel interessanter dan de eerste keer, dat zij het zagen.

„George, waar ga je aan land?“ vroeg Julian. „Ik kan mij niet voorstellen, hoe je zó goed de weg weet tussen die afgrijselijke riffen door. Elk ogenblik ben ik bang, dat wij er tegenaan zullen stoten.“

„Ik leg aan in dat kleine inhammetje, waarover ik de vorige keer heb verteld,“ zei George. „Er is maar één veilige vaargeul naar toe, maar ik weet die goed te vinden. Aan de oostkant van het eiland ligt het prachtig verscholen.“

Knap boegseerde het meisje haar boot in en uit de riffen en, toen zij langs een heel muurtje van scherpe rotspunten roeide, zagen de kinderen opeens de inham, die zij bedoeld had. Het leek wel een natuurlijk haventje; kalm stroomde het water daar over een zandige strook van de kust, beschut door hoge klippen. De boot gleed de inham binnen en dadelijk schommelde zij niet meer, want hier was het water zo glad als een spiegel en vertoonde zowat geen enkele rimpeling.

„Allemensen! Wat is het hier prachtig!“ riep Julian met schitterende ogen. George keek hem aan; ook haar ogen straalden even glanzend als de zee zelf. Dit was de eerste keer, dat zij iemand had meegenomen naar haar kostelijk eiland en

nu genoot zij daar zelf van.

Zij schoven over het gladde, gele strandje.

„Heerlijk! Heerlijk!" juichte Annie. „Nu zijn we dan toch heus op het eiland!"

Zij sprong en danste van plezier, waaraan Tim nog uitgelatener meedeed en er nog opgetogener uitzag dan zijzelf. De anderen lachten, er vrolijk om. George trok de boot hoog tegen het strand op.

„Waarvoor zo ver?" vroeg Julian, terwijl hij haar een handje hielp. „Het wordt immers al gauw eb? Zó hoog komt de vloed toch zeker niet?"

„Ik heb je vooruit gewaarschuwd, dat wij slecht weer zouden krijgen," zei George. „En als dat ons overvalt, beuken de golven uit alle macht op deze inham - en we willen toch immers onze boot niet kwijt?"

„Laten wij een speurtocht over het eiland gaan maken!" stelde Annie voor, die nu aan het eind van het natuurlijke haventje tegen het steile rotspad opklom. „Komen jullie haast?"

Enthousiast holden zij haar achterna. Het was werkelijk een zeldzaam interessante plek! Overal krioelde het van konijnen. Toen de kinderen opdaagden, zetten zij het op een lopen, maar gingen een eind verder weer rustig aan het knabbelen en verdwenen niet in hun holen.

„Wat zijn ze verbazend mak!" zei Julian verwonderd.

„Zie je, nóóit komt hier iemand anders dan ik," zei George,

„en ik doe ze niets. Tim!! Tim, als jij achter de konijntjes aan durft te zitten, krijg je slaag hoor!!”

Tim staarde George met grote, droevige ogen aan. Over alles waren George en hij het eens, behalve over konijnen. Voor Tim leken die er enkel te zijn om heerlijk op te jagen! Nooit kon hij begrijpen, waarom George hem dat niet gunde. Maar hij beheerste zich en liep plechtig de kinderen na, al keek hij met begerige ogen naar de dartelende konijntjes.

„Ik geloof haast, dat ze uit mijn hand zouden eten,” zei Julian. Maar George schudde haar hoofd.

„Nee - dat heb ik al eens geprobeerd,” zei ze. „Dat wagen ze niet. Kijk die baby-konijntjes eens! Zijn ze niet schattig?”

„Woefff!” blafte Tim instemmend en ging er al op af. George liet een waarschuwend gebrom horen; meteen kwam Tim met zijn staart tussen zijn poten terug.

„Daar heb je het kasteel!” riep Julian verrukt. „Zullen wij het meteen eens heel goed bekijken? Dat zou ik dolgraag doen!”

„Goed,” zei George. „Kijk - hier was vroeger de ingang: onder die grote, afgebrokkelde boog door.”

De kinderen starden naar de enorme, oude, stenen boog, die nu gedeeltelijk was doorgebroken. Daarachter leidden gehavende stenen treden naar de binnenkant van de ruïne.

„Er hebben sterke muren omheen gestaan met twee torens,” zei George. „Van de ene toren is haast niets meer over, zoals je ziet, maar met de andere is het nog niet zó slecht gesteld.

Daarin bouwen elk jaar de roeken hun nesten. Hij raakt zo langzamerhand vol met hun stokjes en rommel!"

Toen zij vlakbij die beter bewaarde toren kwamen, vlogen de roeken om hen heen en krasten schor: „Tsjèk, tsjèk, tsjèk!" Tim sprong omhoog, alsof hij zich verbeeldde, ze te kunnen pakken, maar spottend krasten zij des te harder.

„Dit is het binnenste gedeelte van het kasteel geweest," zei George, toen zij door een bouwvallig booggewelf aan een ruimte kwamen, die er uitzag als een groot erf. De stenen vloer was nu geheel overgroeid met gras en ander onkruid, zelfs met struiken. „Hier is het vroegere woongedeelte. Je kunt nog onderscheiden, waar de zalen en kamers waren - kijk, die ene is nog bijna geheel ongeschonden! Als je door die deuropening gaat, kunnen jullie het zien."

Zij liepen een duister zaaltje binnen met stenen muren en een stenen zoldering. Aan het ene eind was een plek, waar een haard was geweest. Twee hoge, smalle, langwerpige raampjes lieten spaarzaam licht door. Het maakte een geheimzinnige, beklemmende indruk.

„Wat jammer, dat alles zo kapot is," zei Julian, toen ze weer naar buiten gingen. „Deze kamer lijkt wel de enige, die heel is. Hier zijn er óók nog wel, maar aan de ene ontbreekt het dak, aan de andere gedeelten van de wanden; dit is de enige bewoonbare ruimte. Zijn er binnen in het kasteel ook trappen geweest, George?"

„Natuurlijk!" zei George. „Maar de treden zijn weg. Kijk! Daar kan je nog een stuk zien van een bovenzaal, dicht bij de roekentoren. Je kunt er trouwens onmogelijk komen - ik heb het wel geprobeerd, maar toen ik naar boven poogde te klimmen, heb ik bijna mijn nek gebroken - de stenen brokkelden aldoor af."

„Zijn hier vroeger ook kerkers geweest?" vroeg Dick.

„Dat weet ik eigenlijk niet," zei George. „Ik denk van wel. Maar niemand zou die nu nog terug kunnen vinden - alles is zo volgegroeid!"

Dat was inderdaad zo. Hier en daar groeiden grote braambossen en zelfs hoge bremstruiken baanden zich een weg door muurscheuren en -hoeken. Overal stond taai, hoog, groen gras - er waren ook veel rose grasanjers, die kussentjes hadden gevormd in holten en spleten.

„Nou - ik vind het hier allerzaligst, hoor!" zei Annie overdreven. „Volmaakt en absoluut éinig!"

„Heus?" vroeg George blij. „Dat vind ik fijn! Kijk! Nu zijn wij precies aan de overkant van het eiland, de zeekant. Zie je daar die rotsen met veel rare, grote vogels erop?"

De andere kinderen keken, waarheen zij wees. Zij zagen rotsen hoog oprijzen en daarop zaten grote, zwarte, glanzende vogels in allerlei komieke houdingen.

„Dat zijn aalscholvers," zei George. „Zij hebben massa's vis gevangen, zijn nu verzadigd en zitten hun maal te verteren.

Zie je dat? Opeens vliegen ze allemaal weg. Ik ben benieuwd, waarom!"

Al heel gauw wist zij dat, want plotseling weerklonk uit het zuidwesten onheilspellend gerommel.

„Donderslagen!" riep George. „Daar heb je het onweer al! Het komt eerder, dan ik had gedacht."

Hoofdstuk 6 - WAT EEN STORM GEDAAN KREEG!

Aandachtig tuurden de vier kinderen naar de zee. Allen waren zó verdiept geweest in het bekijken van het oude, interessante kasteel, dat geen van hen de plotselinge weersverandering had opgemerkt.

Wéér naderbij komend gerommel! Het leek haast, of in de lucht een geweldig grote hond aan het grommen was. Tim hoorde het en gromde terug; dat kwam heel aardig een klein donder slagje nabij!

„Lieve hemeltje! Nu zijn we gesjochten!" zei George verschrikt. „We kunnen niet bijtijds thuis zijn - dat weet ik wel zeker. Vliegensvlug steekt nu ook de wind al op. Heb je ooit zo'n onmogelijk snelle verandering van weer gezien?"

Toen zij op weg gingen, was de lucht blauw geweest; nu was ze zwaar betrokken en de wolken leken héél laag te hangen. Pijlsnel dreven zij voort, alsof een reus hun op de hielen zat; de wind gierde en hilde zó angstwekkend, zó somber, dat Annie erg bang werd.

„Daar begint het al te regenen ook," zei Julian, die een enorme druppel op zijn uitgestoken hand voelde neerkomen.

„We moesten maar liever zo gauw mogelijk gaan schuilen, vind je niet, George? Anders worden wij door en door nat."

„Ja - direct," zei George. „O, kijk toch eens naar die reusachtige golven! Tssjjj! Dat zal me nog eens een storm van belang worden! Wat een bliksemstraal!"

Nu beukten de golven toch werkelijk wel heel hoog tegen het strand. Het was eigenaardig, te zien hoe zij veranderd waren. Zij zwollen vreselijk, stortten ineen, zodra zij tegen de rotsen botsten en stroomde daarna met bulderend geraas tegen de kust op.

„Mij dunkt, dat we de boot maar liever nóg hoger moesten optrekken," zei George opeens. „Het zal wezenlijk een héél erg zware storm worden. Soms zijn plotseling opkomende zomerstormen nog erger dan die in de winter."

Met Julian holde zij naar de andere kant van het eiland, waar zij de boot hadden gelaten. Het was maar goed, dat zij dit deden, want er sloegen al grote golven tegenaan. De beide kinderen trokken de boot bijna tot bovenaan een lage klip en George bond haar ten overvloede nog vast aan een grote bremstruik, die daar groeide.

Intussen góót het gewoonweg; George en Julian waren klets- en kletsnat.

„Ik hoop maar, dat de anderen zo wijs zijn geweest, in die

stenen kamer te gaan schuilen; daar zijn tenminste nog muren en een dak!" zei George. En jawel hoor! Daar waren zij heus! Wel zagen ze er een beetje pips uit en keken wat beduusd. Nu, het was er ook erg donker, want er kwam maar een beetje licht door de deuropening en die spleetjes van ramen!

„Als we eens een vuurtje stookten, om alles wat knusser te maken?" stelde Julian voor. Onderzoekend keek hij rond. „Zouden we niet hier of daar wat lekker droog hout kunnen opsnorren?"

Bijna als antwoord daarop kraste een zwerm roeken wild en luidruchtig, terwijl zij dekking zochten tegen het onweer en de storm. „Tsjèk, tsjèk, tssjjèk!"

„O ja, dat is waar ook! Onder de toren ligt het vol met takjes!" riep Julian. „Je weet wel, waar de roeken nestelen! Daar hebben ze immers stapels takjes laten vallen?"

Hij stormde naar buiten, dwars door de regen naar de toren, raapte een armvol houtjes op en holde terug.

„Fijn!" riep George. „Nou maken we een lekker vuurtje aan. Heeft een van jullie papier en lucifers bij zich?"

„Lucifers heb ik wel," zei Julian, „maar niemand heeft papier." „Toch wel," zei Annie opeens. „De boterhammen zitten immers in papier? Laten wij dat er afdoen; dan kunnen we het papier voor het vuurtje gebruiken."

„Een puik idee," vond George. Zij pakten dus de boterhammen uit en legden die netjes op een gebroken tegel,

die zij eerst schoongewreven hadden. Daarna maakten zij een vuurtje: onderaan het papier en de stokjes kruisgewijs bovenop.

Leuk was het, toen zij het papier aangestoken hadden, het in lichterlaaie te zien opvlammen; dadelijk vatten de takjes vlam, want zij waren heel door en droog. Al gauw knetterde het vuurtje lustig en werd de bouwvallige kamer verlicht door dansende vlammen. Buiten was het nu heel donker, want de wolken hingen zó laag, dat zij bijna de top van de overgebleven toren raakten. En wat joegen zij pijlsnel door de lucht! De wind stuwde ze naar het noordoosten, zat bulderend de wolkgevaarten achterna met een lawaai, of het de zee zelf was.

„Nooit van mijn leven, nooit en nooit, - heb ik de zee zó afschuwelijk horen donderen," zei Annie. „Nooit! Het lijkt wel, of ze het op z'n allergeweldigst probeert te doen." - Op een holletje haalden zij nog zoveel mogelijk hout. - Door het loeien en huilen van de wind en het beuken en bulderen van de zware golven om het hele eilandje heen konden de kinderen elkaars stem bijna niet horen. Zo hard mogelijk schreeuwden zij elkander alles toe.

„Laten we nu gaan eten," gilde Dick, die zoals altijd het eerst erge honger kreeg. „We kunnen toch zowat niets uitvoeren, zolang het onweer duurt!"

„Goed, zeg, dat doen we," viel Annie hem bij met een gretige

blik naar de boterhammen met ham. „Het zal echt avontuurlijk zijn bij het licht van het vuur in deze donkere, oude kamer te zitten smullen! Ik zou weleens willen weten, hoe lang het geleden is, dat andere mensen hier hebben gegeten. Ik wou maar, dat ik ze eens kon zien!"

„Zeg dat maar niet," zei Dick en keek meteen een beetje bang om zich heen, alsof hij verwachtte, die mensen van vroeger binnen te zien komen om deel te nemen aan hun maal.„De dag is al fantastisch genoeg, zonder dat er zulke dingen gebeuren."

Terwijl zij hun boterhammen met smaak naar binnen werkten en van het gemberbier genoten, bekwamen ze weer helemaal. Toen geleidelijk meer takken gingen branden, vlamde het vuur nog hoger op en verspreidde een weldadige warmte, want nu de wind zo sterk was opgestoken, waren ze echt koud geworden.

„Om de beurt zullen we hout gaan sprokkelen," zei George. Maar Annie ging liever niet in haar eentje. Zij spande zich in, niet te laten merken, hoe bang zij was voor het onweer, maar... uit die gezellige kamer alléén het onweer en de regen te gaan trotseren, dat was teveel van haar verlangd!

Tim had trouwens ook een broertje dood aan het onweer. Met zijn oren gespitst zat hij dicht tegen George aangedrongen en telkens, als het donderde, begon hij te grommen. De kinderen gaven hem brokjes van hun brood

en die at hij gretig op, want hij had flink trek.

Voor elk van de kinderen waren er ook nog vier grote biscuits. „Die van mij geef ik maar aan Tim," zei George. „Ik heb in het geheel geen hondenbrood meegenomen en hij lijkt me nog zo hongerig."

„Nee - dat moet je niet doen," zei Julian. „Wij geven hem ieder een biscuit - dan krijgt hij er vier en hebben wij er elk nog drie over. Daaraan hebben we ruimschoots genoeg."

„Bar aardig van je," zei George. „Tim, vind jij hen ook niet aardig?"

Jawel, hoor, Tim was het volmaakt met haar eens! Iedereen gaf hij een lik en maakte hen hartelijk aan het lachen. Daarna rolde hij zich op zijn rug en liet zich door Julian kietelen.

De kinderen deden weer nieuw hout op het vuur en aten tot het laatste kruimpje alles op. Toen het Julians beurt was om hout te halen, verdween hij uit de kamer en ging dapper het noodweer in. Even bleef hij om zich heen staan kijken; dadelijk maakte de regen zijn hoofd weer kletsnat.

Het onweer leek nu wel vlak boven hun hoofd te woeden. De bliksem flitste en tegelijkertijd knetterde een razende donderslag. Hoewel Julian totaal niet bang was voor onweer, maakte dit nu toch wel een zeer beangstigende indruk op hem, zó groots en overweldigend was het. Bijna elke minuut doorkliefde de bliksem de lucht en de donder knetterde zó ontzettend hard, dat het leek, of overal om hem heen bergen

instortten!

Zodra het gerommel van de donder even ophield, hoorde hij het gebulder van de zee weer. Ook dat was overweldigend en indrukwekkend. Het schuim vloog zo hoog door de lucht, dat Julian ermee bedekt werd, terwijl hij in het middengedeelte der ruïne stond.

„Nu wil ik meteen eens zien, hoe hoog de golven wel komen,” dacht de jongen. „Die moeten wel enorm zijn, als je rekent, dat het schuim tot hier vliegt!”

Hij liep van het kasteel naar een overgebleven stuk van de muren, die vroeger om het gehele kasteel heen gestaan hadden. Hij klom naar boven en keek over zee uit. Wat een prachtig gezicht was dat! De golven geleken grote, grijsgrauwe muren! Beukend sloegen zij tegen de rotsen, die langs de kust van het gehele eiland lagen; er vlogen enorme vlokken schuim af, welke wit afstaken tegen de donkere onweerslucht. Zij kwamen dof grommend op het eiland af en sloegen er met zulk een verschrikkelijke kracht tegenaan, dat Julian de muur onder zijn voeten voelde trillen van de schok.

De jongen tuurde over de woeste zee en stond verbaasd over het waarlijk aangrijpend grootse schouwspel. Een ogenblik vroeg hij zich af, of de zee niet het gehele eiland zou overstromen! Maar dadelijk besepte hij, dat dit niet mogelijk was; het zou anders al veel eerder gebeurd zijn. Starend naar de dreigend aanrollende golven zag hij opeens iets héél

eigenaardigs!

Behalve de golven was er nog iets anders op zee, bij de rotsblokken! Behalve de zee zelf zag hij iets donkers, iets groots..., iets, dat scheen op te rijzen uit de golven en dan weer neer te zinken. Wat kon dat zijn?

„Een schip kan het onmogelijk wezen," zei hij bij zichzelf en zijn hart begon hevig te bonzen, toen hij zijn ogen inspande om dwars door de regen en het schuim heen te kijken. „En tóch lijkt het meer op een schip dan op iets anders. Ik hoop maar, dat het geen schip is. Op zo'n vreselijke dag als vandaag zou daaruit niemand gered kunnen worden!"

Een poosje bleef hij ingespannen turen. Hij zag het donkere gevaarte opnieuw omhoog komen en daarna weer wegzinken. Julian besloot, het de anderen te gaan vertellen. Hij holde terug naar het door het vuur verlichte zaaltje.

„George! Dick! Ginds op de rotsen is iets eigenaardigs te zien!" riep hij luidkeels. „Het ziet eruit als een schip, maar kan het toch onmogelijk zijn. Komen jullie eens kijken!"

Verbluft staarden de anderen hem aan en sprongen overeind. Gauw gooide George nog wat hout op het vuur om dit aan te houden en toen ging zij met de anderen Julian ijlings achterna, de regen in.

Het onweer leek nu een beetje over te trekken. De regen daverde niet meer zo keihard neer. De donder rommelde wat verder weg en de bliksemflitsen kwamen niet meer zo

snel achtereen. Julian ging hun voor naar het overblijfsel van de muur, waarop hij had gestaan om naar de zee te kijken. Allen klommen erop; zij tuurden ingespannen voor zich uit en zagen een enorme, op en neer stuwende massa grijsgroen water, waaruit overal golftoppen hoog oprezen. Die koppen denderden neer op de rifblokken en overstroomden de kust, alsof zij die geheel wilden kapotbeuken. Annie stak haar arm door die van Julian. Zij voelde zich erg nietig en bang.

„Je bent volkomen veilig, hoor Annie!" zei haar grote broer hardop. „Kijk nu maar eens goed, dan zie je dadelijk iets heel vreemds!"

Opmerkzaam keken allen uit. Eerst zagen zij niets, want de golven bruisten zó hoog op, dat zij alles verborgen, wat verder weg was. Eensklaps zag George, wat Julian bedoelde.

„Lieve hemel!" schreeuwde zij. „Een schip! Ja - vast en zeker is het een schip. Is het gestrand? Het is een groot schip. Geen vissersschuit of kustvaarder."

„Oooo!" gilte Annie. „Is er iemand op?"

De vier kinderen bleven gespannen toekijken en Tim begon te blaffen, toen hij het vreemdsoortige, donkere gevaarte heen en weer zag slaan in de geweldig zware golven. Steeds dichterbij de kust sloeg de zee het schip.

„Tegen de riffen moet het wel te pletter slaan!" riep Julian opeens. „Kijk! Daar heb je het al!"

De woorden waren amper zijn mond uit, of daar weerklonk

een geducht krakend geluid van versplinterend hout en de donkere omtrekken van het schip zonken neer op de scherpe tanden van de gevaarlijke riffen aan de zuidwestkant van het eiland. Daar bleef het zitten en viel enkel wat scheef, als er grote golven onderdoor stroomden en het een beetje oplichtten.

„Het is daar vastgelopen," zei Julian. „Nu komt er geen beweging meer in. Wel gauw zal de zee hier wat kalmer worden; dan wordt het schip vastgehouden door het scherpe gesteente."

Terwijl hij dit zei, klaarde de lucht een beetje op. Een flauwe zonnestraal kwam schuchter en trillend tussen de ijler wordende wolken door. Bijna onmiddellijk was de zon weer verdwenen.

„Goed zo," zei Dick omhoogkijkend, „de zon zal wel gauw weer gaan schijnen. Dan worden we weer warm en droog... en misschien kunnen wij wel ontdekken, wat dat voor een rampspoedig schip is. Och, Julian, ik hoop zó, dat er niemand meer op was! Ik hoop, dat zij in boten zijn gegaan en veilig geland zijn."

Steeds ijler werden de wolken; de wind loeide en gierde niet meer en zakte af tot een stevige bries. De zon bleef al even langer zichtbaar en al dadelijk koesterden de kinderen zich aan de weldadige warmte daarvan. Strak bleven allen staan turen naar het schip op de riffen. De zon bescheen het en

verhelderde de omtrekken.

„Toch is er iets heel eigenaardigs aan," zei Julian langzaam.
„Iets heel erg raars. Nog nooit heb ik een schip gezien, dat hierop leek."

George tuurde ernaar met een vreemde uitdrukking in haar ogen. Toen keerde zij zich om naar de drie anderen - deze waren verbaasd, te zien hoe stralend haar blauwe ogen schitterden. Zij leek al te opgewonden om iets te kunnen uitbrengen!

„Wat is er?" vroeg Julian en greep haar hand.

„Julian!!! O, Julian, het is mijn eigen wrak!" riep zij met een hoge, opgewonden stem. „Zie je niet, wat er gebeurd is? De storm heeft mijn schip omhooggetild van de zeebodem en het op die riffen gesmeten. Mijn wrak is het!"

Plotseling ontdekten de anderen, dat zij gelijk had. Het was het oude, verongelukte schip! Geen wonder, dat het er vreemd uitzag: zo oud en zwart en met zo'n rare vorm! Het was het wrak: hoog opgeheven uit zijn rustplaats onder in de zee en daar vlakbij op de riffen gesmeten.

„George! Nu kunnen wij werkelijk naar het wrak roeien en het van binnen gaan bekijken!" riep Julian uit. „Nu kunnen wij het van alle kanten gaan nazoeken. Misschien vinden we de kisten goud wel! Oooo, George!"

„Lieve hemel!” schreepude zij. „Een schip!”

Hoofdstuk 7 - TERUG NAAR KIRRIN- COTTAGE

Alle vier waren zij zó geweldig verbaasd en opgewonden, dat ze een poos niets zeiden. Zij zaten maar naar het donkere gevaarte van dat oude wrak te staren en te fantaseren, wat zij daarin wel konden ontdekken. Toen greep Julian George bij haar arm en drukte die stevig.

„Is het niet iets wonderbaarlijks?“ zei hij. „O, George, dit is toch zeker iets heel buitengewoons?“

Nog steeds zei George niets. Aldoor staarde zij naar het wrak, terwijl van alles door haar gedachten vloog. Daarna wendde zij zich naar Julian.

„Als het wrak nog maar van mij mag blijven, nu het op het land zit!“ zei ze. „Ik weet niet, of wrakken aan de regering horen of aan iemand anders, net als gevonden voorwerpen. Maar het was toch eigenlijk een schip van onze familie. Niemand heeft er zich ooit om bekommerd, toen het onder water lag - denk jij, dat de mensen het mij nog zullen laten houden, nu het op de klippen zit?“

„Nou - wij vertellen het eenvoudig aan niemand," zei Dick.

„Zeg niet zoiets dwaas," zei George. „Stellig zien de vissers het, als zij de baai uitvaren. Het nieuwtje is vast in een ommezien bekend."

„Ja, laten wij dan zorgen, het zelf door en door nagezocht te hebben, éér een ander het kan doen," drong Dick aan. „Nu weet, behalve wij, niemand er iets van af. Kunnen wij niet aan boord gaan, zodra de golven een beetje bedaren?"

„Bedoel je, of wij niet tussen de klippen door kunnen waden? Nee - dat is onmogelijk," antwoordde George. „Met de boot zouden wij er wel kunnen komen, maar dat kunnen wij nu in geen geval wagen, terwijl de zee nog zo wild is. En vandaag wordt de zee er heus nog niet kalmer op, dat zal je wel zien. Het waait veel te hard."

„Morgenochtend vroeg dan?" vroeg Julian. „Eer iemand anders er iets van afweet? Ik wil wedden, dat wij alles vinden, wat er maar te ontdekken valt, als wij er het allereerst in komen."

„Ja - dat geloof ik ook stellig," zei George. „Ik heb je verteld, dat er echte duikers in zijn geweest en het schip zo nauwkeurig als zij maar konden, hebben nagezocht, - maar natuurlijk is dat erg moeilijk onder water te doen. Misschien vinden wij nu iets, dat zij niet konden bereiken! O, het is precies een droom! Ik kan bijna niet geloven, dat mijn oude wrak van de zeebodem naar boven is gekomen!"

Nu scheen de zon met volle kracht en de warme stralen droogden snel de kleren der kinderen. Zij dampten in de zon en zelfs Tims vacht verspreidde wasem. Hij bleek niets met het wrak op te hebben en bleef er maar naar grommen.

„Jij bent me een olijkerd, Tim!" zei George, terwijl ze over zijn dampende vacht streek. „Dacht je soms, dat het je kwaad zou doen? Waarvoor zie je het eigenlijk aan?"

„Hij denkt zeker, dat het een walvis is," zei Annie lachend.

„O, George, - nooit van mijn leven heb ik een dag beleefd, zó vol avonturen! Oooo! Kunnen wij heus niet de boot halen en daarmee naar het wrak gaan?"

„Nee - geen sprake van!" besliste George. „Dat wou ik zelf ook wel, maar het is totaal onmogelijk, Annie. Ten eerste denk ik niet, dat het wrak volkomen vastzit op de riffen en wellicht doet het dat niet, eer het volop eb is. Zodra er een extra golfje tegenaan slaat, zie ik het nog een beetje schever gaan. Het zou gevaarlijk wezen, er al op te gaan. Ten tweede heb ik liever niet, dat mijn boot tegen de rotsen in gruzelementen stoot en wij in dat zuigende water terechtkomen. En dat zou je heus zien gebeuren! Wij moeten tot morgen wachten. Het is een goed idee, heel vroeg te gaan. Ik verwacht massa's mensen, die er tuk op zijn, daarin te gaan rondsnuffelen."

Nog een poosje bleven de kinderen zitten kijken naar het wrak en daarna liepen zij naar de andere kant van het eiland terug. Het eiland was niet erg groot, dat viel niet te ontkennen.

Maar echt interessant was het wel, met die rotsachtige kust, de beschutte inham, waar hun boot was, de bouwvallen van het kasteel, de rondzwermende roeken en overal de huppelende konijnen.

„Heerlijk vind ik het hier...” zei Annie. „Heus, hoor! Het is zo klein, dat je voelt op een eiland te zijn. De meeste eilanden zijn daarvoor veel te groot. Engeland is een eiland, maar niemand, die er woont, zou dat kunnen weten, als het hem niet was geleerd. En dit hier geeft zo echt het gevoel van een eiland, omdat je overal waar je bent de zee ziet. Ik ben er gewoon verrukt van!”

Dat deed George veel plezier. Zelfs was zij al dikwijls op haar eiland geweest, maar steeds alleen met Tim. Altijd had zij zich vast voorgenomen, nooit ofte nimmer iemand mee te nemen daar naar toe, omdat ze meende, dat dit het eiland voor haar zou bederven. Maar het was niet bedorven! Het was juist nog veel prettiger geworden. Voor het eerst begon George te begrijpen, dat gedeelde vreugd dubbele vreugd is!

„We zullen wachten, tot de golven een beetje bedaren; dan gaan we naar huis,” zei ze. „Ik verwacht, dat wij nog meer regen krijgen en wij zouden doornat worden. Nu kunnen wij toch al niet voor theetijd thuis zijn, omdat wij tegen het getij in een flinke trek zullen hebben door die grote golven!”

Na de sensaties van die dag waren alle kinderen moe. Onder het terugvaren werd heel weinig gesproken. Om beurten

namen zij de riemen, behalve Annie, die niet sterk genoeg was om tegen de stroom in te roeien. Bij het wegvaren keken zij om naar het eiland. Het wrak was van die kant af niet te zien.

„Het is maar goed, dat het aan de zeekant ligt," zei Julian. „Nu kan nog niemand het zien. Alleen wie uit vissen gaat, kan het in het oog krijgen. En wij moeten zorgen er minstens even vroeg te zijn als de eerste schuit! Ik stel voor, op te staan, als het licht wordt."

„Nou, - dat is bar vroeg, hoor," zei George. „Kan jij uit jezelf wakker worden? Ikzelf ga dikwijls al weg, als het licht wordt, maar jij bent dat niet gewend."

„Natuurlijk kunnen wij op tijd wakker worden," zei Julian. „Ziezo - weer terug op het strand! Ik moet zeggen, dat ik daar echt blij om ben. Mijn armen zijn vreselijk moe en ik heb zo'n honger, dat ik de hele provisiekast wel zou kunnen leegeten."

„Woef, woef, woef!" blafte Tim instemmend.

„Eerst moet ik Tim nog even wegbrengen," zei George, terwijl zij uit de boot sprong. „Trek jij de boot tegen de kant op, Julian; over een paar minuten ben ik weer bij jullie."

Niet lang daarna zaten zij alle vier heerlijk te genieten van hun thee met gebak. Tante Fanny had heerlijke, luchtige broodjes voor hen gebakken en een gembertaart met donkere stroop gemaakt: van boven donkerbruin en erg kleverig. Smakelijk

zaten de kinderen alles te verorberen, wat hun werd aangeboden; ze zeiden, dat zij nog nooit zoiets heerlijk hadden geproefd.

„Hebben jullie een prettige dag gehad?“ vroeg tante Fanny.

„Goed kunnen schuilen?“

„O, ja,“ zei Annie enthousiast. „Een prachtig onweer en zo'n verschrikkelijke storm! Die gooide...“

Julian en Dick dienden haar allebei onder tafel een harde schop toe. George kon niet zo ver komen met haar voet, anders had zij stellig ook meegedaan. Boos keek Annie met tranen in haar ogen de beide jongens aan.

„Kom, - wat scheelt jullie nu?“ vroeg tante Fanny. „Heeft iemand je geschopt, Annie? Zeg eens, het moet nu uit zijn met dat onder tafel trappen geven, hoor! Ik wed, dat die arme Annie vol zit met blauwe plekken. Wat gooide de storm omhoog, lieve kind?“

„De allergrootste golven,“ antwoordde Annie met een uitdagende blik naar de anderen. Zij wist wel, wat zij hadden gedacht; zeker, dat zij iets zou verklappen over het wrak, - maar dat hadden zij mis, hoor! Voor niets had zij die harde trappen gekregen!

„Het spijt me wel, dat ik je een schop gaf, Annie!“ zei Julian.

„Mijn voet leek wel uit te schieten.“

„De mijne ook,“ zei Dick. „Ja, tante Fanny, het was een indrukwekkend gezicht daar op het eiland. De golven

stroomden met kracht dat inhammetje binnen en wij moesten de boot hoog tegen een klip trekken."

„Ik was heus niet bang voor het onweer," beweerde Annie, „en eigenlijk was ik lang niet zo bevreesd als Ti..."

Allen waren overtuigd, dat Annie „Tim" wilde gaan zeggen en daarom vielen zij haar ijlings in de rede; elk praatte heel snel door. Julian zag kans, haar een tweede schop toe te dienen.

„Oooooo!" kermde Annie.

„En die konijnen waren zó mak!" zei Julian zo hard mogelijk.

„Wij hebben nog naar de aalscholvers gekeken," zei Dick en George ging daarover door, zodat zij beiden tegelijk praatten.

„De roeken maakten zo'n kabaal; dat ging maar aan één stuk door: tsjèk, tsjèk, tsjèk!"

„Nu kinderen, jullie lijken zelf ook wel roeken met dat door elkaar heen schreeuwen," merkte tante Fanny lachend op.

„Ziezo, allen klaar? Goed - gaan jullie nu eerst je kleverige handen wassen - ja, George, ik weet zeker, dat zij kleverig zijn, want die gembertaart heb ik zelf gemaakt en je hebt er van gegeten. Gaan jullie daarna maar wat rustig in de kamer hiernaast spelen, want nu het regent, kunnen jullie niet de tuin in. Maar zorg, dat je vader er geen hinder van heeft, George, want hij heeft het erg druk."

De kinderen gingen zich wassen. „Idioot!" zei Julian kwaad tegen Annie., „Twee keer heb je ons haast verraden!"

„De eerste keer bedoelde ik niet, wat jullie dachten, dat ik zou

zeggen," sribbelde Annie beledigd tegen.

George viel haar in de rede. „Mij kan het niet schelen, of je het geheim van dat wrak verklapt, maar dat van Tim," zei ze. „Ik vind je erg loslippig!"

„Dat ben ik ook," gaf Annie grif toe. „Ik geloof, dat ik tijdens de maaltijden maar liever mijn mond stijf dicht moest houden..." - Dick lachte: „Dan kan je niet happen, malle!" - „... maar ik houd zóveel van Tim," ging Annie door, „dat ik wel over hem moet praten, geloof ik."

Samen gingen zij in de zijkamer spelen. Met een plof zette Julian een tafel ondersteboven.

„We gaan schipbreuk spelen," zei hij. „Dit is het wrak. Nu gaan wij het secuur onderzoeken..." - Meteen vloog de deur open en een boos, grimmig gezicht keek naar binnen. Het was George's vader!

„Wat was dat voor een lawaai?" vroeg hij. „George, heb jij die tafel omgegooid?"

„Ik deed het, oom," zei Julian. „Het spijt me wel; ik dacht er niet om, dat u zat te werken."

„Nog ééns zo'n kabaal - dan krijgen jullie allemaal morgen een dag bed-arrest!" zei zijn oom Quentin. „Georgina, houd jij je neefs en nichtje een beetje kalm."

De deur sloeg dicht en oom Quentin verdween weer in zijn kamer. - De kinderen keken elkaar zwijgend aan.

Toen zei Julian: „Je vader is wel geweldig streng, hè? Het spijt

me, dat ik zoveel lawaai heb gemaakt. Ik dacht er niet bij."

„Laten we liever iets heel stils doen," zei George. „Anders doet hij echt, waarmee hij dreigde - en dan moeten we morgen in bed blijven, juist terwijl we het wrak wilden onderzoeken."

Dat was een afschrikwekkend idee! Annie ging dus maar een pop halen om mee te spelen. Zij had het toch klaargespeeld, een heel stel poppen mee te nemen in de auto. Julian pakte een boek. George werkte door aan een prachtig bootje, dat zij aan het snijden was. Dick ging languit aan het interessante wrak liggen denken. Gestadig bleef het doorregenen en allen hoopten, dat het de volgende morgen opgeklaard zou zijn.

„Wij zullen allervreselijkst vroeg op moeten," zei Dick gapend. „Als we vanavond er eens heel vroeg inkropen? Ik ben moe van al dat roeien."

In hun gewone doen gingen de kinderen geen van allen graag vroeg naar bed - maar met zoiets avontuurlijks in het vooruitzicht leek vroeg onder de wol kruipen nog zo gek niet. „Dan gaat de tijd gauw voorbij," zei Annie en borg haat pop alvast weg. „Zullen wij nu meteen maar gaan!"

„En wat zou moeder wel zeggen, denk je, als wij direct na de thee gingen slapen?" vroeg George. „Zij zou vast denken, dat we ziek waren. Nee - laten we dadelijk na het eten naar boven gaan. Dan zeggen we gewoon, dat wij zo moe zijn van het roeien - en dat is ook eigenlijk heus waar - en maken dan een

lange nacht om morgenochtend fris te zijn voor ons avontuur! Niet veel mensen krijgen het buitenkansje, in een heel oud wrak te kunnen snuffelen, dat eerst jaren en jaren op de bodem van de zee heeft gelegen!"

Tot grote verbazing van tante Fanny zorgden de kinderen dus, om acht uur allen in bed te liggen. Annie viel onmiddellijk in slaap. Bij Julian en Dick duurde het ook niet lang, eer zij sliepen, maar George lag nog een poosje te denken aan haar eiland, haar wrak en - natuurlijk! - haar geliefde hond!

„Tim moet ook mee," dacht zij, toen ze in slaap viel. „Wij kunnen die beste Tim er niet buiten laten. Hij mag óók meedoen aan ons avontuur."

Hoofdstuk 8 - HET WRAK WORDT ONDERZOCHT

Julian was de volgende morgen het eerst wakker. Juist toen hij zijn ogen opendeed, kwam de zon in het oosten boven de kim uitkijken en verguldde de lucht.

Hij bleef nog even naar de zoldering liggen staren; opeens flitste met een schok alles van de vorige dag weer door hem heen. Hij schoot fluks overeind en fluisterde (zo hard hij kon!): „Dick! Word wakker! Wij gaan het wrak bekijken. Word dan toch wakker!”

Dick schrok wakker en grinnikte Julian toe. Hij was in zijn nopjes over het heerlijke vooruitzicht op avontuur uit te gaan. Snel sprong hij zijn bed uit en liep onhoorbaar maar vlug naar de kamer van de meisjes. Zacht deed hij de deur open. Beiden sliepen nog. Annie lag in elkaar gerold onder haar dek. Dick schudde George heen en weer en gaf daarna Annie een duwtje tegen haar rug. „Opstaan!” fluisterde hij in haar oor. „De zon gaat al op. Wij moeten vlug voortmaken!”

Stralend stonden onder het aankleden George's blauwe ogen! Annie ging muisstil te werk, zocht ijlings haar weinige kleren: badpak, shorts, trui en rubberlaarzen bijeen.

Na een minuut of wat waren allen klaar.

„Nou - geen gekraak van traptreden, geen kuchje, geen gegiechel!" waarschuwde Julian, toen zij bij elkaar op de overloop stonden. Annie was altijd vreselijk lacherig en had al vaak heimelijke plannetjes verraden door plotseling proestend te schateren. Ditmaal echter deed het kleine ding even plechtstatig als de anderen en even behoedzaam. Ze slopen de trap af en schoven de knippen van de voordeur. Geen geluid was

te horen. Stil haalden ze de deur achter zich dicht en liepen het tuinpad af naar het hekje. Altijd piepte dat. In plaats van er doorheen te gaan, sprongen zij er dus over. De zon scheen nu helder, al stond ze nog laag boven de horizon. Het was al warm. Zó prachtig blauw was de lucht, dat Annie het gevoel kreeg, of die pas gewassen was! - „De lucht lijkt wel net terug uit de wasserij!" zei ze tegen de anderen.

Zij schaterden het uit om haar. Maar ze begrepen wel, wat zij bedoelde. De dag had iets heerlijks fris over zich - mooi rose dreven kleine wolkjes in de stralend-blauwe lucht en de zee zag er spiegelglad en ziltig fris uit. Nu konden zij zich onmogelijk voorstellen, dat de zee de vorige dag zo indrukwekkend hoog en woest was geweest.

George haalde Tim, terwijl de jongens de boot in het water schoven. Koos, de vissersjongen, was verbaasd, George al zó vroeg te zien opdagen. Hij stond op het punt, met zijn vader

op de visvangst te gaan. Lachend vroeg hij George: „Ga jij óók uit vissen? Jongens nog an toe! Wat was het gisteren een slecht weer, hè? Ik was nog bang, dat jullie net het onweer hadden gehad!"

„Dat hebben we wel degelijk!" zei George kortaf. „Kom Tim, schiet op!"

Tim was in de wolken, George al zo vroeg te zien verschijnen. Dartel sprong hij om haar heen, toen zij naar de anderen terugholde en haast viel zij over hem heen. Hij sprong de boot in, zodra hij die zag en ging aan de achtersteven met zijn tong uit de bek woest staan kwispelen.

„Je snapt niet, dat die staart nooit eens losschiet!" zei Annie, die er naar keek. „Je zult hem nog eens loswiegelen, Tim!"

Nu waren ze dus op weg naar het wrak! Het roeien ging veel gemakkelijker, nu de zee zo kalm was. Zij roeiden om het eiland heen naar de andere kant.

Daar lag het wrak hoog bovenop de scherpe rotsblokken! Het was nu vast gaan zitten. Er kwam geen beweging in, als de branding er onderdoor klotste. Het lag ietwat scheel en met een hoek stak de grote mast, die nu nog verder was afgebroken, er ver uit.

„Daar heb je het!" riep Julian opgewonden. „Arm, oud wrak! Nu is het vast nóg erger gehavend. Wat een lawaai was dat gisteren, hè, toen het met zo'n smak op de klippen werd gesmeten!"

„Maar - hoe komen we er nu op?" vroeg Annie en keek bedenkelijk naar de massa lelijke, scherpe rotspunten er omheen. Maar George was voor geen kleintje vervaard! Zij kende bijna elke centimeter om haar eilandje heen! Stevig trok zij aan de riemen en al gauw waren zij pal bij de klippen, waarop het grote wrak rustte.

Uit de boot keken de kinderen naar het wrak. Het was groot. Veel en veel groter, dan zij zich hadden voorgesteld, toen zij er naar hadden gekeken, terwijl het nog onder water lag. Het was dikbekorst met allerlei soorten schelpdieren; slierten bruin en groen zeewier hingen naar omlaag. Het rook eigenaardig. Grote gaten zaten in de wanden; deze lieten zien, waar het tegen de klippen was versplinterd. Ook in het dek zaten gaten. Alles bij elkaar genomen zag het er uit als een triest, ontredderd, oud schip - maar voor de vier kinderen was het 't allerinteressantste ding van de wereld!

Zij roeiden naar de klippen, waarop het lag. De branding sloeg over de stenen heen. Opmerkzaam keek George rond. „Wij leggen de boot vast aan het wrak zelf," zei ze. „Dan kunnen we wel aan boord klimmen door tegen de zijwand op te klauteren. Kijk, Julian! - gooi deze lus daar over het gebroken stuk hout, dat er opzij uitsteekt."

Julian deed, wat ze zei. Het touw ging strak zitten en de boot bleef op haar plaats. Toen klauterde George als een aapje tegen de wand van het wrak omhoog. Zij kon

wonderbaarlijk goed klimmen. Julian en Dick gingen haar vlot achterna, maar Annie moest opgesjord worden. Al gauw stonden zij alle vier op het schuinliggende dek. Het was glibberig van het zeewier, dat werkelijk vreselijk lelijk rook. Annie walgde ervan.

„Ziezo - dit was dus het dek," zei George, „en daar heb je de opening, waar de bemanning naar beneden ging." Zij wees op een grote opening. Daar liepen zij heen en keken naar omlaag. Er hingen nog resten van een ijzeren ladder. George bekeek die.

„Mij dunkt, dat die nog wel sterk genoeg is, om ons te houden," zei ze. „Ik ga vooruit. Heeft een van jullie een zaklantaarn? Het is daar beneden stikdonker!"

Julian had een goede zaklantaarn bij zich. Hij reikte hem over aan George, die al op de ladder stond. De kinderen werden muisstil. Het was eigenlijk iets heel griezeligs, onderin dat donkere, grote schip te gaan kijken. Wat zouden zij vinden? George knipte het lampje aan en klauterde toen behoedzaam naar beneden. De anderen volgden haar.

Het licht onthulde een zeer eigenaardig schouwspel. Het onderste deel van het schip bezat lage zolderingen van heel dik eikehout. Zij moesten zich bukken om vooruitte komen. Het leek er veel op, of er allerlei hutten waren geweest, maar dat viel moeilijk met zekerheid uit te maken, nu alles zó ontredderd, aangegroeid en vol zeewier was. De stank was

daar beneden eenvoudig afschuwelijk, al kwam die voornamelijk van het drogende zeewier.

Terwijl de kinderen het schip doorgingen, gleden zij telkens uit over het zeewier. Onder de hutten bevond zich een groot ruim, dat de kinderen bekeken bij het schijnsel van hun lantaarn.

„Daar hebben ze, denk ik, vroeger de kisten met goud in geborgen," zei Julian. - Doch nu was er in dat ruim niets dan vis en zeewater! De kinderen konden er niet ingaan; het water was te diep. In het water dreven wat vaten rond, maar die waren opengebarsten en geheel leeg.

„Ik denk, dat het watervaten zijn geweest of vaten met spek of scheepsbeschuit," zei George. „Laten wij maar weer naar het gedeelte teruggaan, waar de hutten zijn. Wat is het raar, hè, daar de kooien te zien, waarin de bemanning heeft geslapen - en kijk eens naar die oude houten stoel! Stel je toch eens voor, na al die jaren is die nóg hier! En zie je die dingen aan haken hangen? Nú alles even verroest en met zeewierachtig spul, - maar dat moeten stellig de potten en pannen van de kok zijn geweest!"

Het was werkelijk een héél eigenaardige tocht over en door dat wrak! Alle vier speurden de kinderen naar kisten, waarin misschien goudstaven zaten - maar nergens leek ook maar één kist te zijn, groot of klein!

Zij kwamen in een hut, die vrij wat groter was dan de andere.

In één hoek was een kooi; er zat een grote krab in! Een oud meubel, dat een beetje leek op een tafel met twee poten, geheel begroeid met grauwe schelpen, lag tegen de kooi aan. Houten planken, vol franje van grijsgroen zeewier, zaten kromgetrokken aan de wanden van de hut.

„Dit is vast de kapiteinshut geweest," zei Julian. „Het is de grootste. Kijk, wat is dat in die hoek daar?"

„Een oud kommetje!" zei Annie, die het opraapte. „En hier ligt een half schoteltje. Wie weet, dronk de kapitein hier juist een kopje thee, toen hij schipbreuk leed!" - Echt Annie weer! dachten de kinderen.

Zij kregen een griezelig gevoel door al die dingen. Er hing een nare lucht. George kreeg de indruk, dat haar wrak eigenlijk mooier had geleken onder water, dan nu er boven!

„Laten wij maar weggaan," zei ze met een huivering. „Ik vind het niets prettig hier. Het is interessant, weet je, maar eigenlijk ook wel erg beangstigend."

Zij keerden zich om en wilden weggaan. Nog een laatste maal liet Julian het licht in de rondte schijnen. Hij stond op het punt, de anderen achterna te gaan naar het dek, toen hem iets opviel, dat hem weerhield. Hij liet zijn licht erop rusten en riep de anderen terug.

„Zeg! Komen jullie eens! Hier zit een kastje in de wand! Laten we zien, of er iets inzit."

Toen de anderen kwamen kijken, zagen zij inderdaad iets, dat

wel een kastje leek.

Doordat er een sleutelgat in het deurtje was, had Julian het opgemerkt. Maar een sleutel zat er niet in!

„Wie weet, zit er iets in," zei Julian. Met zijn vingers probeerde hij het oude deurtje open te wrikken, maar er was geen beweging in te krijgen. „Het zit op slot," zei hij. „Nogal wiesde, trouwens."

„Om het slot heen zal het hout wel verrot zijn," zei George en probeerde het ook nog eens. Daarop haalde zij haar grote, sterke zakmes uit haar zak en stak het lemmet tussen de deur van het kastje en de wand van de hut. Zij bleef maar wrikken met het lemmet en - opeens schoot het slot van de kast los! Zoals zij al had voorspeld, was het hout er omheen totaal verrot. Het deurtje ging open en binnenin zagen de kinderen een plank met enkele héél eigenaardige dingen daarop.

Er stond een houten kistje, uitgezet door het zeewater, waarin het jarenlang had gelegen. Verder waren er nog wat dingen, die wel oude, tot pulp vergane boeken leken. Er was ook een soort glazen beker bij - in tweeën gebroken trouwens, - en een paar grappige dingen, door het zeewater zó erg bedorven, dat niemand ook maar bij benadering kon zeggen, wat het geweest waren.

„Behalve het kistje niet van enig belang!" besliste Julian en meteen haalde hij dit uit het kastje. „Wat hier inzit, zal ook wel bedorven zijn, denk ik. Maar wij kunnen in elk geval

proberen het open te maken." Hij en George deden hun uiterste best, het slot van het oude kistje stuk te krijgen. Bovenop stonden de letters: H - J - K ingebrand.

„Dat waren zeker de voorletters van de naam van de kapitein," merkte Dick op.

„Nee - dat zijn de initialen van mijn over-over-overgrootvader!" riep George opeens met stralende ogen. „Ik heb alles over hem gehoord. Hij heette Henry John Kirrin. Dit schip is van hem geweest, zie je. En dit kistje was zeker zijn eigen geheime bergplaats voor persoonlijke papieren en dagboeken. O, dat moeten we stellig openmaken!"

Het was echter totaal onmogelijk, het deksel los te wrikken met het weinige gereedschap, dat zij bij zich hadden. Al gauw zagen zij er van af en Julian nam het kistje onder zijn arm om het mee te nemen naar de boot.

„Thuis zullen we het openmaken," zei hij en zijn stem verraadde, hoe opgewonden hij was. „Wij zoeken een breekijzer of zoiets en krijgen het dan wel op de een of andere manier open. O, George! Dit is nu toch echt een vondst!"

Allen hadden het gevoel, dat zij iets zeer geheimzinnigs bij zich droegen. Zou er iets in het kistje zitten? Als dit zo was, wat zou het dan wezen? Zij verlangden ernaar, gauw thuis te zijn en het open te maken!

Behoedzaam tegen de oude ladder opklauterend, kwamen zij

aan het dek en zodra ze daar waren, bemerkten zij, hoeveel anderen buiten hen hadden ontdekt, dat het wrak van de zeebodem af omhoog was geworpen.

„Wel allemensen! Nu hebben haast alle vissers uit de baai het ontdekt!" riep Julian en keek rond naar de boten, die zo dicht zij maar durfden tot het wrak waren genaderd.

Met de grootste verbazing gaapten de vissers het wrak aan.

Toen zij de kinderen aan boord zagen, riepen zij hun luidkeels toe: „Hallo! Wat is dat voor een schip?"

„Het gezonken wrak!" gilde Julian terug. „Gisteren is het met die storm op de klippen gesmeten!"

„Niks meer zeggen!" zei George kwaad. „Het is mijn wrak en ik wil er geen kijkers op hebben!"

De vier kinderen hielden zich dus verder van de domme, daalden weer langs het dikke touw af naar hun boot en roeiden weg zo vlug zij konden.

Natuurlijk waren zij véél te laat voor het ontbijt; zij verwachtten dan ook een hevig standje. Misschien stuurde George's strenge vader hen wel naar bed, - maar wat kon hun dat schelen? Zij waren klaar met het speuren in het wrak en hadeen kistje buitgemaakt, waarin - nu ja, wel geen goudstaven zaten, maar toch misschien één klein goudstaafje...

Wel degelijk kregen zij een fikse schrobbering! Ook moesten zij het stellen met maar een schraal ontbijt, want oom Quentin zei, dat kinderen; die zoveel te laat aan tafel kwamen geen

warme ham met eieren verdienden, maar enkel geroosterd brood met jam. Dat was wel erg sneu...

Het kistje hadden ze gauw weggestopt onder het bed in de kamer van de jongens. Tim was achtergelaten bij de vissersjongen - of liever: zij hadden hem vastgebonden op het achtererf, want Koos was mee gaan vissen en stond op zijn vaders schuit te turen naar het vreemdsoortige wrak.

„We kunnen er een aardige duit mee verdienen, als we kijkers meenemen naar dat wrak, vader," zei Koos. (Goed, dat de kinderen dit niet wisten!)

Eer het donker was, had een menigte kijkers het oude wrak bekeken van het dek af van motorboten en vissersschuiten.

George was woedend, toen zij dat hoorde, maar zij kon er niets tegen beginnen. Het was eigenlijk waar, wat Julian zei; namelijk, dat het kijken iedereen vrijstond!

Zij kon wonderbaarlijk goed klimmen.

Hoofdstuk 9 - HET KISTJE UIT HET WRAK

Na het ontbijt haalden de kinderen allereerst het kostbare kistje, om dit mee te nemen naar de gereedschapschuur in de tuin. Zij hunkerden ernaar te weten, wat er inzat. Diep in hun hart hadden zij allen het stellige gevoel, dat er iets heel bijzonders uit zou komen!

Julian keek uit naar een breekijzer of beitel. Hij vond een beitel, die hem precies geschikt leek om het slot te forceren. Toen hij het probeerde, gleed de beitel uit en schaafde hij zijn vingers. Daarna probeerde hij het met een stevige schroevendraaier en nog andere dingen, maar hij kreeg het ding niet open. Onthutst keken de anderen toe.

„Ik weet wat," zei Annie tenslotte. „Laten wij het meenemen naar de zolder en het buiten op de grond gooien. Dan barst het vast wel open."

De anderen dachten daarover na. „We konden het eens proberen," zei Julian. „Maar er kon dan wel iets uit het kistje breken of beschadigen."

Er leek per slot wel niets anders op te zitten, dus Julian nam het kistje mee naar boven en de anderen zouden in de tuin

kijken en wachten. Julian deed het zolderraam open en gooide het kistje zo hard mogelijk naar beneden. Het vloog door de lucht en kwam met een luide smak op het terrasje terecht.

Opeens gingen de glazen deuren daar vlakbij open en als een duiveltje uit een doosje kwam oom Quentin op hen af stuiven.

„Wat halen jullie nu in godsnaam weer uit?“ riep hij woedend.

„Gooien jullie elkaar met dingen uit de ramen boven?“

„Wat ligt hier op de tegels?“

Beduusd keken de kinderen naar het kistje. Het was opengebarsten en lag zo op de grond. Er was een laagje waterdicht bladtin te zien gekomen, waarmee de doos van binnen bekleed was. Wat in de kist zat, was dus vast niet bedorven! Het was stellig droog gebleven. Dick liep er hard op af, om het op te rapen.

„Ik vroeg je, wat er op de grond lag!“ brulde zijn oom en kwam op hem toe.

„Iets... iets... van onszelf,“ hikkelde Dick en kreeg een erge kleur.

„Nu - dan neem ik het in beslag,“ zei zijn oom. „Mij zó van mijn werk te houden! Het is een schandaal! Geef op! Waar heb je dat vandaan gehaald?“

Niemand gaf een kik. Oom Quentin trok zoveel rimpels in zijn voorhoofd, dat zijn bril bijna afviel.

„Ik vraag je, waar je het vandaan hebt gehaald!" bulderde hij met een woedend gezicht tegen de arme Annie, die het dichtst bij hem stond.

„Uit het wrak," stamelde het kleine ding schuchter.

„Uit het wrak?" vroeg haar oom verbluft. „Uit het oude wrak, dat gisteren op de riffen is geworpen? Daarover heb ik iets gehoord. Wil je soms beweren, dat je daarin bent geweest?"

„Ja," zei Dick kordaat.

Op dat ogenblik kwam Julian terug en keek ongerust toe. Het zou immers al te afschuwelijk zijn, als zijn oom net het kistje afnam, nu zij het opengekregen hadden! - Maar ja - hij deed dat toch inderdaad! - „Best mogelijk, dat het iets zeer belangrijks bevat," zei hij en trok het uit Dicks handen. „Jullie hebben niet het minste recht, in dat oude wrak te snuffelen. Je zoudt er allicht wat kunnen uithalen, dat er veel toe deed."

„Nou - het is mijn eigen wrak!" zei George uitdagend. „Toe, vader, laat ons dat kistje houden. Net hebben wij het open. We dachten, dat er misschien... een gouden staaf of zoiets inzat!"

„Een goudbaar!" zei haar vader schamper. „Klein kind, dat je bent! Zoiets kan niet eens in zo'n klein kistje. Het is veel waarschijnlijker, dat er bijzonderheden in te vinden zijn over wat met de goudschat is gebeurd. Altijd heb ik gedacht, dat het goud ergens veilig weggeborgen lag - dat de schipbreuk gebeurd is, nadat het goud gelost was en het de baai weer

uitvoer."

„O, vader, mogen wij alstublieft, alstublieft, ons kistje houden?" smeekte George bijna schreiend. Opeens was zij ervan overtuigd, dat er papieren inzaten, waaruit zij konden ontdekken, wat er met het goud was gebeurd. Doch zonder iets te zeggen, keerde haar vader zich om en liep het huis in. Onder zijn arm klemde hij het opengesprongen, gebarsten kistje, waar het bladtin uitpilde...

Annie barstte in tranen uit. „Nemen jullie mij niet kwalijk, dat ik hem heb verteld, waar het vandaan kwam," snikte zij. „Wees er niet boos over. Hij keek mij zo erg boos aan! Ik moest het wel zeggen."

„Stil maar, baby," zei Julian en sloeg zijn arm om haar heen. Hij zag er uit als een donderwolk; ontzettend onbillijk vond hij het van zijn oom, die doos zo maar af te pakken.

„Hoor eens, - ik laat het er niet bij zitten - we moeten het kistje weer in handen zien te krijgen en nazoeken! Ik weet wel zeker, dat je vader zich er verder geen ogenblik meer om bekommert, George. Hij gaat weer zitten doorschrijven aan zijn boek en vergeet meteen alles! Ik wacht een geschikt moment af om zijn studeerkamer binnen te glippen en pak het weg, zelfs al loop ik kans op een pak rammel, als hij het ontdekt!"

„Prachtig!" viel George hem bij. „Om de beurt zullen we op wacht gaan staan om te kijken, of vader zijn kamer uitgaat."

Beurtelings hielden zij dus wacht, maar het trof erg slecht, dat oom Quentin verder de gehele morgen in zijn werkkamer bleef. Het verbaasde tante Fanny, aldoor één of twee van de kinderen bij het huis te zien in plaats van hen naar het strand te zien trekken.

„Waarom gaan jullie niet met je allen baden of zo?" vroeg zij. „Hebben jullie gekibbeld?"

„Welnee, tante," zei Dick, „natuurlijk niet." - Maar waarvoor zij in de tuin bleven rondhangen, verklapte hij niet!

„Zeg, gaat jouw vader ooit weleens uit?" vroeg hij aan George, toen het haar beurt was om op de uitkijk te staan. „Ik vind niet, dat hij een erg gezond leven leidt!"

„Dat doen geleerden nooit," zei George, alsof zij alles van die heren afwist. „Maar zal ik je eens wat zeggen? Misschien gaat hij vanmiddag wel zitten slapen! Dat gebeurt weleens."

's Middags was Julian aan de beurt voor wachthouden. Hij zat onder een boom zogenaamd te lezen. Al gauw hoorde hij een eigenaardig geluid, dat hem deed opkijken. Opeens wist hij, wat het was.

„Oom Quentin is aan het snorken!" zei hij opgewonden bij zichzelf. „Ja hoor, het is beslist gesnork. O - ik ben benieuwd, of het me lukt door de open ramen binnen te glippen om onze kist weg te halen."

Hij sloop naar de ramen en keek naar binnen. Het ene openslaande raam stond op een kiertje open; hij opende het

wat verder en zag zijn oom achterover in een grote armstoel liggen slapen, met zijn ogen dicht en zijn mond een beetje open. Bij elke ademhaling snorkte hij.

„Jawel, hoor; hij lijkt echt diep in slaap te zijn,” dacht de jongen. „En daar staat het kistje vlak achter hem op een tafeltje. Ik waag het erop. Als ik gesnapt word, krijg ik vast een erg pak slaag, maar daaraan is nu eenmaal niets te doen...”

Hij klom naar binnen. Nog steeds snorkte zijn oom. Op zijn tenen sloop hij naar het tafeltje achter zijn ooms stoel. Hij pakte het kistje.

Toen viel opeens met een klap een los stuk hout van het deksel op de vloer! Zijn oom verschoof in zijn stoel en deed zijn ogen open.

Bliksemsnel hurkte de jongen achter de stoel neer en hield zijn adem in.

„Wat is dat daar?” hoorde hij zijn oom mompelen. Julian verroerde zich niet. Zijn oom ging wat gemakkelijker zitten en deed zijn ogen weer dicht. Weldra weerklonk opnieuw het regelmatig gesnork.

„Hoera!” dacht Julian. „Hij is weer onder zeil!”

Doodstil kwam hij overeind met de doos tegen zich aan. Op zijn tenen sloop hij naar het open raam, glipte eruit en holde onhoorbaar het grasveld over. Geen ogenblik kwam het in hem op, het kistje te verbergen. Hij wilde zich alleen maar bij de andere kinderen voegen om hun te laten zien, wat hij had

gedaan.

Aan één stuk door holde hij naar het strand, waar de anderen in de zon lagen. „Ahoei!" brulde hij hard. „Ahoei! Ik heb 't; ik heb 't!"

Met een schok schoten allen tegelijk overeind, opgetogen, toen zij het kistje onder zijn arm bespeurden. Zij dachten er in het geheel niet aan, dat er zoveel andere mensen op het strand waren en juichten het uit! Lachend en blij liet Julian zich bij hen in het zand neervallen.

„Je vader viel in slaap," zei hij tegen George. „Tim, wil je wel eens niet zo in mijn badpak happen! En, George, - ik ging heel stil de kamer in, maar een stukje hout viel op de grond en dat maakte hem wakker."

„O, lieve deugd," zei George, „en wat gebeurde er verder?"

„Ik bleef gehurkt achter zijn stoel zitten, tot hij weer sliep," zei Julian. „Toen ging ik er als een haas vandoor! Nou eerst kijken, wat er inzit. Het ziet eruit, of je vader het niet heeft proberen te ontdekken."

Zo was het - alles onopengemaakt! De bladtinnen bekleding was ongeschonden. Aan de buitenkant was het wel gaan roesten door dat zeewater al die jaren en het deksel zat zó stijf vast, dat er haast geen verwikken of verwegen meer aan was. Maar toen George er met haar zakmes aan begon en de roestlaag wegschrapte, ging het losser zitten en een half uurtje daarna liet het deksel los.

Hoogst benieuwd, wat er uit zou komen, bogen de kinderen zich er overheen. Er lagen wat oude documenten in en een of ander boek in een zwarte band. Verder totaal niets... Geen goudstaaf... Geen schat! Ze waren allemaal een beetje teleurgesteld.

„Alles is volkomen droog," zei Julian verbaasd. „Geen spoor van vocht. Door die bekleding van bladtin is alles uitstekend bewaard gebleven."

Hij nam het boek eruit en sloeg het open. „Het is een dagboek van zijn scheepsreizen, dat je over-over-over-grootvader geregeld heeft bijgehouden, voor zover wij dat hieruit kunnen opmaken," zei hij. „Het schrift is zó pietepeuterig en eigenaardig, dat ik het bijna niet kan ontcijferen."

George haalde er één der papieren uit. Het was van dik perkament, totaal vergeeld van ouderdom. Zij spreidde het op het zand uit en bekeek het. Ook de anderen keken ernaar, maar zij konden er niet uit wijsworden, wat het eigenlijk was.

Het leek een soort plattegrond.

„Misschien de plattegrond van de een of andere plaats, waar hij heenmoest," zei Julian. Maar opeens begonnen George's handen te trillen en zij tilde de kaart op. Met schitterende ogen keek zij de anderen aan, deed haar mond open, maar sprak geen woord.

„Wat heb je?" vroeg Julian nieuwsgierig. „Wat scheelt je? Ben

je je tong kwijt?"

George schudde haar hoofd en begon toen met een ruk: „Julian! Weet je wat dit is? Een plattegrond van het eiland, van mijn oude kasteel - van Kirrinburg, toen het nog geen ruïne was. En de kerkers staan erop! En, kijk eens, wat er hier in dat hoekje van de kerkers staat geschreven!"

Zij legde een bevende vingertop op een gedeelte van de kaart. De anderen bukten zich erover, om te kijken, wat er stond en... in ouderwetse drukletters stond er een eigenaardig woord:

BAREN

„Baren!" zei Annie verbaasd. „Dat woord heb ik nog nooit gehoord."

Maar de anderen wel! „Baren!" riep Dick uit. „Nou - dat moeten de goudstaven zijn! Die werden, baren' genoemd."

„De mensen noemen meestal alle metaalstaven, baren' of ook wel, schuitjes'," onderrichtte Julian met een kleur van opwindning. „Maar nu wij weten, dat er goud zoekgeraakt is uit dat schip, lijkt het heus wel, of, baren' in dit geval goudbaren of -staven betekent. O, jongens, denk eens aan! Zij kunnen nog wel ergens onder de bouwwallen van Kirrinburg liggen! George, George! Is het niet verschrikkelijk interessant?"

George knikte. Zij beefde over haar gehele lichaam van opwindning.

„Als wij ze eens konden ontdekken!" fluisterde zij. „O, als wij ze eens konden vinden."

„Wij zullen er verbazend secuur naar gaan zoeken," zei Julian. „Het zal wel bar moeilijk zijn, omdat het kasteel zo in puin ligt en alles stikvol met planten zit. Maar wij moeten op de een of andere manier die,baren' vinden. Wat een enig woord! Zoiets als,golven', baren, baren, baren!"

Zij vonden het nog avontuurlijker klinken dan het woord,goud'. Geen ogenblik hadden zij het meer over,goud'; alleen nog over,baren'. Tim kon er maar niet achter komen, waarover zij zich zo druk maakten. Hij kwispelstaartte aldoor, probeerde hen stuk voor stuk te likken, maar ditmaal nam geen van allen ook maar de minste notitie van hem! Hij kon het eenvoudig niet begrijpen en tenslotte ging hij met zijn rug naar de kinderen met hangende oren voor zich uit zitten kijken.

„Och, kijk die arme Timmy eens," zei George opeens. Hij begrijpt niets van onze opgewondenheid. Tim! Tim, beste ouwe jongen, het is niets hoor, jij bent heus niet uit de gratie of zo - maar wij hebben het allerprachtigste geheim van de wereld!"

Verrukt, dat George weer lief tegen hem was geweest, maakte Tim van opluchting de dolste sprongen. Hij plantte zijn dikke klauw op de kostbare kaart en ongerust schreeuwden alle vier kinderen tegelijk tegen hem.

„Nee, knaapje - zeg eens even - die mag niet kapot, hoor!" riep Julian. Toen keek hij met een bezorgd gezicht de anderen aan. „Hoe moet het nu verder met dat kistje?" vroeg hij. „Ik bedoel... George's vader zal het stellig missen, denk je niet? Wij moeten het natuurlijk terugzetten op dat tafeltje."

„Wel... kunnen wij de kaart niet houden en zelf bewaren?" vroeg Dick. „Oom Quentin weet er zelf niets van af, nu hij niet eens in het kistje heeft gekeken. Dat geloof ik tenminste zeker. De andere dingen doen er niet zoveel toe..., dat oude dagboek en die brieven."

„Laten we voor alle zekerheid van die plattegrond een copie maken," zei Julian. „Daarna kunnen we de echte kaart er weer inleggen en het kistje op zijn plaats terugzetten."

Dat vonden allen een goed idee. Zij wandelden naar Kirrin-Cottage terug en trokken de plattegrond nauwkeurig over. Dit deden zij in de gereedschapschuur, omdat zij liever niet hadden, dat iemand het zag. Het was een typische kaart. Zij bestond uit drie delen.

„Dit gedeelte laat de kerkers onder het kasteel zien," zei Julian. „En dit is de plattegrond der benedenverdieping van het kasteel - dit van de bovenverdieping. Wat is het in die tijd een prachtig gebouw geweest! De kerkers lopen onder het gehele kasteel door. Ik weet wel zeker, dat het er bar ellendig moet zijn. Ik ben benieuwd, hoe de mensen daar beneden kwamen."

„Om dat te ontdekken, zullen we de kaart nog wat beter moeten bestuderen," zei George. „Nu lijkt het ons allemaal een beetje verward - als we de kaart eerst eens meenemen naar het kasteel en haar daar bestuderen, kunnen wij beter ontdekken, hoe we in die onderaardse kerkers moeten komen. Oooo! Ik geloof niet, dat andere kinderen ooit zo'n spannend avontuur hebben beleefd!"

Zorgzaam stak Julian de overgetrokken copie van de kaart in de achterzak van zijn shorts. Hij wilde die volstrekt niet verliezen, want het was een zeer kostbaar document. Daarna legde hij de echte kaart weer in het kistje en keek naar het huis.

„Hoe moeten wij dat nu weer op zijn plaats zetten?" vroeg hij. „Misschien slaapt je vader nog wel, George."

Maar neen, hoor! Hij was wakker. Gelukkig had hij het kistje nog niet gemist. Hij kwam met de anderen in de eetkamer theedrinken en intussen nam Julian zijn kans waar. Hij prevelde een excuus, glipte van tafel weg en zette het kistje weer op het tafeltje achter ooms stoel. Met een knipoogje naar de anderen ging hij weer op zijn plaats zitten. Zij voelden zich opgelucht. Allen waren heel bang voor oom Quentin en waren er allesbehalve op gesteld, bij hem in een slecht blaadje te komen. Gedurende de gehele theetijd sprak Annie geen woord, zó erg bang was zij, dat ze haar mond voorbij zou praten: of over Tim of over het kistje. Ook de anderen waren

stil. Terwijl zij nog aan de thee zaten, klonk de telefoon. Tante Fanny ging erheen.

Al gauw kwam zij terug. „Voor jou, Quentin," zei ze. „Blijkbaar heeft het oude wrak heel wat opzien verwekt. Dit waren verslaggevers van een Londense krant, die je er een en ander over wilden vragen."

„Zeg maar, dat ik om zes uur voor hen te spreken ben," zei oom Quentin.

Ontsteld keken de kinderen elkaar aan. Zij hoopten, dat hun oom het kistje niet aan die mensen van de krant zou laten zien, want dan kon het geheim van het verborgen goud weleens aan de dag komen!

„Wat een geluk, dat we die kaart overgetrokken hebben!" zei Julian na de thee. „Maar nu spijt het mij vreselijk, dat wij de echte kaart weer in het kistje teruggelegd hebben. Iemand kon zodoende weleens op het spoor komen van ons geheim!"

Nog steeds snurkte zijn oom. Hij pakte het kistje.

Hoofdstuk 10 - EEN VERBLUFFEND AANBOD

De volgende morgen stonden de kranten vol over de ongelofelijke wijze, waarop het oude wrak uit zee op de riffen was geworpen. De krantenmensen hadden van de oom der kinderen de geschiedenis van het zoekgeraakte goud gehoord en er waren er zelfs, die kans hadden gezien op Kirrin-eiland te landen en daar kiekjes te nemen van het wrak en de oude kasteelruïnes.

George sprong haast uit haar vel van woede. „Het is mijn kasteel," raasde zij tegen haar moeder. „Het is mijn eiland! U heeft zelf gezegd, dat ik ze hebben mocht. Dat heeft u gezegd!"

„Dat weet ik wel, kindje," zei haar moeder. „Maar je moet redelijk zijn. Het kan het eiland onmogelijk schade berokkenen, al landen er mensen en het kasteel kan er onmogelijk van te lijden hebben, dat het gefotografeerd wordt."

„Maar ik wil het niet hebben," zei George met een kwaad,

donker gezicht. „Het is van mij en het wrak ook. Dat heeft u gezegd."

„Nu ja, - ik wist immers niet, dat het aan land gesmeten zou worden?" zei haar moeder. „Gebruik toch je verstand, kind. Wat doet het er eigenlijk toe, of er mensen naar dat wrak gaan kijken? Jij kunt hen niet tegenhouden."

Inderdaad kon George het niemand beletten, maar dat verminderde haar boosheid erover niet. De kinderen waren stomverbaasd over de belangstelling, die het weer uit zee verrezen wrak opwekte. Zodoende werd trouwens heel Kirrin-eiland een voorwerp van levendige bespreking. Uit alle plaatsen in de omtrek kwamen nieuwsgierige kijkers het in ogenschouw nemen en het gelukte de vissers, de kleine inham te ontdekken en daar de toeristen aan land te zetten. George hilde van boosheid en Julian deed zijn best, haar te kalmeren.

„Luister eens, George! Niemand weet immers iets af van ons geheim? Wij wachten, tot deze opschudding geluwd is en gaan dan naar Kirrinburg om naar de baren te speuren."

„Als maar niet iemand anders die eerst vindt," zei George en veegde haar tranen weg. Zij was kwaad op zichzelf, dat zij hilde, maar kon het toch onmogelijk laten.

„Hoe kan dat nou?" zei Julian. „Nog niemand heeft dat kistje van binnen bekeken! De eerste de beste gelegenheid grijp ik aan, om de echte kaart eruit te halen, eer een ander die ziet."

Hij kreeg die gelegenheid echter niet, want er gebeurde iets heel ergs! Oom Quentin verkocht het oude kistje aan iemand, die antiquiteiten verzamelde. Met een stralend gezicht kwam hij - een dag of wat nadat de opschudding was begonnen - zijn studeerkamer uit om het tante Fanny en de kinderen te vertellen.

„Ik heb een heel mooi bod gekregen van deze man en ik nam het aan," zei hij tegen zijn vrouw. „Je herinnert je immers dat oude kistje met die papieren en die bekleding van bladtin? Nu - deze kerel verzamelt dergelijke dingen en heeft me er een aardig bedrag voor gegeven. Prachtig zelfs! Meer nog dan ik zou mogen verwachten voor het schrijven van mijn boek! Zodra hij die oude kaart en dat dagboek in het oog kreeg, zei hij dadelijk, dat hij de hele rommel wilde kopen!"

Verbijsterd keken de kinderen hem aan. Nu zou iemand die plattegrond bestuderen en wellicht onmiddellijk aan het speuren gaan naar wat, **BAREN'** betekende! Het verhaal over het zoekgeraakte goud had al in alle kranten gestaan. Wie de plattegrond aandachtig bekeek, kon zich onmogelijk vergissen in wat deze aanwees.

De kinderen durfden oom Quentin niet te vertellen, wat zij wisten. Wel was hij nu één en al vriendelijkheid en beloofde, nieuwe garnalennetten voor hen te kopen en een eigen vlot - maar hij was zó veranderlijk! Hij kon wel razend worden, als hij hoorde, dat Julian het kistje had gepakt en opengemaakt,

terwijl zijn oom lag te slapen!

Zodra de kinderen alleen waren, bespraken zij het gehele geval. Dit leek hun werkelijk heel ernstig toe. Even vroegen zij zich nog af, of zij tante Fanny in vertrouwen zouden nemen, - maar het was een veel te kostbaar geheim en zó iets wonderbaarlijks, dat zij het veel liever maar in het geheel niet aan iemand anders wilden toevertrouwen.

„Hoor eens!" opperde Julian tenslotte. „Laten wij aan tante Fanny vragen, of wij een dag of wat op Kirrin-eiland mogen gaan kamperen - ook 's nachts daar slapen, natuurlijk. Dat geeft ons een beetje tijd om daar rond te neuzen en te zien, wat wij kunnen ontdekken. Ik weet wel zeker, dat de kijkers pas over een dag of wat zullen komen. Misschien vinden wij de bewaarplaats, eer iemand anders de lucht krijgt van het geheim. Achteraf beschouwd kan degene, die het kistje heeft meegenomen, wel helemaal niet op het idee komen, dat de plattegrond Kirrinburg voorstelt."

Opgevolijkt schepten zij weer moed. Het was zo afschuwelijk, bij de pakken neer te moeten zitten! Zodra zij het plan hadden opgevat, iets te doen, gevoelden zij zich opgelucht. Zij spraken af, de volgende dag aan tante Fanny te vragen, of zij het weekeinde op het eiland mochten doorbrengen. Het was schitterend mooi weer en het zou verbazend prettig zijn. Zij konden goed wat eten meenemen. Toen zij het tante Fanny gingen vragen, was oom Quentin

juist bij haar. Wéér was hij één en al stralende lach en hij klopte Julian zelfs op zijn rug!

„Kijk eens aan," zei hij, „waarvoor komt die deputatie?"

„Wij wilden alleen maar iets aan tante Fanny vragen," zei Julian beleefd. „Tante Fanny, nu is het zulk mooi weer, zoudt u alstublieft willen goedvinden, dat wij dit weekeinde op Kirrin-eiland gaan kamperen?"

„Nu - hoe denk jij daarover, Quentin?" vroeg hun tante, zich tot haar man wendend.

„Voor mijn part kunnen ze gaan, als ze dat zo graag willen," zei oom Quentin. „Al gauw is die kans voor hen verkeken. O, beste kinderen, wij hebben toch zo'n schitterend bod gekregen voor Kirrin-eiland! Iemand wil het kopen, het kasteel restaureren; er een hotel van maken; dan wordt het een echt vakantieoord! Hoe vinden jullie dat wel?"

Zij gaapten alle vier ontsteld en verschrikt de vriendelijk glimlachende man aan. Iemand zou het eiland kopen! Was hun geheim ontdekt? Was die man er zo tuk op, het kasteel te kopen, omdat hij de kaart had bestudeerd en wist, dat daar een massa goud verborgen lag?

Er kwam een raar geluid uit George's keel. Haar ogen brandden als vuur.

„Moeder! Jullie kunnen mijn eiland niet verkopen! Mijn kasteel kunnen jullie niet verpatsen! Ik wil het niet hebben!"

Haar vader trok een dreigend gezicht. „Stel je niet zo idioot

aan, Georgina," hoonde hij. „Het is niet echt van jou, dat weet je heel goed! Het is het eigendom van je moeder en als zij kan, wil ze het natuurlijk graag verkopen. Om dat geld zitten wij heel erg verlegen. Als we dat eiland maar eenmaal verkocht hebben, kan je heel veel prettige en mooie dingen van ons krijgen."

„Ik wil geen mooie dingen hebben!" schreeuwde de arme George. „Mijn kasteel en mijn eiland zijn de heerlijkste dingen, die ik ooit zou kunnen bedenken. Moeder! Moeder!!! U weet immers wel, dat u zelf gezegd heeft, dat ik het mocht hebben? U weet dat héél goed! En ik geloofde u."

„Och, George, kindlief, ik bedoelde, dat je ze mocht hebben om er te spelen, voor de aardigheid, toen ik dacht, dat ze onmogelijk iets waard konden wezen," zei haar moeder met een wanhopig gezicht. „Maar nu staat het er anders voor. Ze hebben je vader een prachtig bedrag geboden, véél hoger, dan wij ooit mogelijk hadden geacht - en we kunnen ons heus niet veroorloven, dat aanbod af te slaan."

„Dus u heeft mij dat eiland enkel gegeven, omdat u dacht, dat het toch niets waard was," zei George met een ongelukkig gezicht, wit van woede. „Zodra u er wat geld voor kunt krijgen, pakt u het weer af. Dat vind ik afschuwelijk. Dat is niet - niet eerlijk!"

„Ziezo, nu is het genoeg, Georgina!" zei haar vader kwaad. „Je moeder laat zich door mij leiden. Jij bent maar een kind. Je

moeder meende niet zo ernstig, wat zij toen zei - dat was alleen, om je een pleziertje te doen. Maar je weet heel goed, dat wij elke stuiver, die we ontvangen, met jou delen zullen en je alles geven, wat je graag wilt hebben."

„Geen stuiver raak ik aan," zei George zacht, met stokkende stem. „U zult er nog spijt van krijgen, als u het verkoopt."

Zij keerde zich om en strompelde de kamer uit. De anderen hadden erg medelijden met haar. Zij wisten precies, wat zij voelde. Zij nam alles zo zwaar op! Julian vond, dat zij van grote mensen niet veel begrip had. Je schoot er nooit iets mee op, als je tegen hen inging. Zij waren de baas, konden precies doen, wat ze wilden. Als ze George haar eiland en kasteel wilden afpakken, dan kon dat. Als zij het wilden verkopen, kon dat ook. Maar oom Quentin wist er niets van, dat er wel een voorraad goudbaren kon liggen! Julian keek zijn oom strak aan en vroeg zich af, of hij hem zou waarschuwen. Tenslotte besloot hij, dit niet te doen. De kans bestond, dat zij met hun vieren tevoren het goud vonden!

„Wanneer wordt de verkoop van het eiland van kracht, oom?" vroeg hij bedaard.

„Ongeveer over een week zal de koopacte getekend worden," was het antwoord. „Als jullie er dus werkelijk een dag of wat heen willen, moet dat maar gauw gebeuren, want daarna kon je weleens geen toestemming meer krijgen van de nieuwe eigenaar."

„Is wie het oude kistje heeft gekocht degeen, die het eiland wil kopen?" vroeg Julian langs zijn neus weg.

„Ja," antwoordde zijn oom. „Ik stond er zelf wel een beetje verbaasd over, want ik had hem aangezien voor een antiquiteiten-verzamelaar. Het verwonderde mij, dat hij op het idee was gekomen, het eiland te kopen om het kasteel weer op te bouwen en er een hotel van te maken. Maar ik wil wedden, dat er voor hem een bom duiten aan te verdienen zal zijn, als hij er een groot hotel gaat exploiteren, - zeer romantisch, op zo'n klein eilandje verblijf te houden - dat zal voor veel mensen heel aantrekkelijk zijn. Zelf ben ik totaal geen zakenman en zou er allesbehalve op gesteld zijn, mijn geld te beleggen in zo'n klein eilandje. Maar mij dunkt, dat die man heel goed weet, wat hij doet."

„Dat doet hij zeker!" dacht Julian, toen hij met Dick en Annie de kamer uitging. „Hij heeft die kaart bestudeerd - en is op hetzelfde idee gekomen als wij: dat de zoekgeraakte goudschat ergens op dat eilandje is - en hij krijgt die nu! Hij is helemaal niet van plan om een hotel te bouwen - hij zit achter de goudschat aan! Ik veronderstel, dat hij oom Quentin een schandalig laag bedrag geboden zal hebben en nu vindt die arme, ouwe oom de prijs nog zó wonderbaarlijk! Jongens, jongens, wat is het toch afschuwelijk...!"

Hij ging George opzoeken. Zij was in de gereedschapschuur en zag groen-grauw. Ze zei, dat ze misselijk was.

„Dat komt enkel, doordat je zo geschrokken bent," zei Julian. Hij sloeg zijn arm om haar heen. Deze ene keer duwde George die niet van zich af. Het gaf haar een gevoel van troost. De tranen sprongen in haar ogen en vol ergernis probeerde zij ze weg te knippen.

„Hoor eens, George," zei Julian, „wij mogen de hoop niet opgeven. Morgen gaan wij naar Kirrin-eiland en zullen ons aller-aller-allergrootste best doen, op de een of andere manier in de kerkers te komen en de goudstaven te vinden. We zullen drommels goed zoeken en er blijven, tot wij ze hebben. Goed? Kom, kop op! Je moet ons helpen, alles goed te regelen. Wat een geluk, dat wij die kaart overgetrokken hebben!"

George vrolijkte een beetje op. Wel was ze nog héél boos op haar vader en moeder, maar het denkbeeld, een paar dagen naar Kirrin-eiland te gaan en Tim ook mee te nemen, leek haar heel aantrekkelijk.

„Ik vind het bar onaardig van mijn vader en moeder," zei ze.

„Och - onaardig zijn ze eigenlijk niet," zei Julian wijs. „Als zij per slot zitten te springen om wat geld, zouden ze wel dwaas zijn, niet iets weg te doen, wat zijzelf voor totaal nutteloos aanzien. En je weet toch, dat je vader beloofde, je alles te zullen geven, wat je wilde hebben? Ik weet wel, wat ik zou vragen, als ik in jouw plaats was."

„Wat dan?" vroeg George.

„Tim natuurlijk!" zei Julian.

Dat maakte George aan het lachen. Het vrolijkte haar enorm op.

Hoofdstuk 11 - NAAR KIRRIN EILAND

Julian en George gingen op zoek naar Dick en Annie. Die wachtten al op hen in de tuin. Zij zagen er terneergeslagen uit; blij, Julian en George te zien, holden zij naar hen toe.

Annie greep George's hand. „Dat van je eiland vind ik verschrikkelijk erg, George," zei ze.

„Ik ook," zei Dick. „Een erge wanbof, beste meid - ach, beste jongen, bedoel ik!"

George zag heus kans, een lachje tevoorschijn te toveren. „Ik heb me als een meisje gedragen," zei ze, een beetje beschaamd. „Maar ik kreeg ook zo'n vreselijke schok!"

Julian vertelde de anderen hun plan. „Morgenochtend gaan we," zei hij. „Nu zullen wij een lijstje maken van alles, wat we moeten meenemen. Laten wij direct beginnen."

„Dingen om te eten," zei Dick dadelijk. „Heel wat, want wij zullen erge honger hebben."

„Iets om te drinken," zei George. „Op het eiland is geen zoet water - hoewel ik geloof, dat er jaren en jaren geleden een put is geweest, die recht de grond inging tot onder de zeespiegel, waarin goed drinkwater is geweest. Die put heb ik trouwens

nooit kunnen ontdekken."

„Eetwaren," schreef Julian op, „en drinken." Hij keek de anderen aan.

„Schoppen," zei hij plechtig en schreef het op. Annie gaapte hem aan.

„Waarvoor?" vroeg zij.

„Nou - die hebben we nodig voor het spitten, als we toegang tot de kerkers zoeken," zei Julian.

„Touwen," zei Dick. „Die kunnen we ook nodig hebben."

„Zaklantaarns," zei George. „Het zal wel donker zijn in die kerkers."

„Oooo!" zei Annie met een prettige griezeling langs haar ruggegraat bij dat idee. Zij had er geen flauw idee van, hoe kerkers er eigenlijk uitzagen, maar het klonk avontuurlijk.

„Dikke vloerkleedjes," zei Dick. „Ook dekens. We zullen het 's nachts wel koud krijgen, als wij in die stenen kamer slapen."

Julian schreef het op. „Kroezen om uit te drinken," zei hij.

„En wat gereedschap nemen we ook mee - dat kan nog goed te pas komen; je kunt nooit weten!"

Na een half uur hadden zij een aardig lange lijst en was elk van hen vergenoegd en opgewonden. George bekwam weer een beetje van haar erge teleurstelling en woede. Als zij alleen was geweest en over alles doorgepiekerd had, zou zij nu nóg erger het land gehad hebben, - maar de anderen waren zó bedaard en verstandig en opgewekt! Nu zij bij haar waren, kon

ze onmogelijk lang blijven mokken.

„Ik geloof toch, dat het veel prettiger geweest zou zijn, als ik niet zoveel alleen was geweest," dacht George bij zichzelf, terwijl zij naar Julians voorovergebogen hoofd keek. „Het doet je echt goed, met anderen over alles te praten. Dan lijkt het niet zo onoverkomelijk; alles lijkt beter te dragen en gewoner. Ik vind hen alle drie bar aardig - juist omdat zij praten en lachen en altijd vrolijk en vriendelijk zijn. Ik wou maar, dat ik net zo was als zij. Ik ben bokkig, dikwijls uit mijn humeur en heftig. Geen wonder, dat vader niet van mij houdt en mij zo dikwijls standjes geeft. Moeder is een schat, maar nu begrijp ik, waarom ze mij moeilijk noemt. Ik ben anders dan mijn neefs en nichtje - zij zijn gemakkelijk om mee om te gaan en vallen bij iedereen in de smaak. Ik ben blij, dat ze hier zijn. Zij maken mij een beetje meer, zoals ik eigenlijk zou moeten zijn."

Dit was een langdurige overdenking geweest en George keek heel ernstig, terwijl ze zo nadacht.

Julian keek op en merkte, dat zij haar blauwe ogen strak op hem gericht hield. Hij lachte haar toe.

„Een dubbeltje voor je gedachten!" zei hij.

„En ze zijn niet eens een stuiver waard," lachte George en kreeg een kleur. „Ik zat juist te denken, dat jullie alle drie zo aardig zijn - en wou maar, dat ik ook zo kon wezen."

„Maar je bent juist vreselijk aardig," zei Julian tot haar

verbazing. „Jij kunt er niets aan doen, dat je enig kind bent. Die zijn altijd een beetje anders dan anderen, weet je, als ze niet verbazend goed daartegen op hun hoede zijn. Ik vind jou een hoogst interessant persoonkje."

Nu werd George nog roder, maar ze was erg in haar schik. „Laten we Tim halen voor een wandeling," zei ze. „Hij zal wel niet kunnen begrijpen, waar we vandaag toch blijven!"

Met hen allen gingen zij op weg en Tim begroette hun oorverdovend. Zij vertelden hem al hun plannen voor de volgende dag en hij kwispelstaarte.

„Zie je wel, hoe blij hij is, dat hij een dag of wat met ons mee mag?" zei Annie.

Het gaf de volgende morgen een echt avontuurlijk gevoel, met hun boot en daarna al hun spullen netjes opgestapeld, voor drie dagen weg te trekken. Julian las alles van de lijst hardop voor en het leek, of zij niets vergeten hadden.

„Heb je de kaart?" vroeg Dick opeens. Julian knikte.

„Vanmorgen heb ik schone shorts aangetrokken," zei hij.

„Maar je kunt ervan op aan, dat ik er goed om heb gedacht, de kaart in mijn achterzak te steken. Hier is ze!"

Hij haalde de kaart tevoorschijn en... opeens blies de wind die regelrecht uit zijn handen! Ze viel in zee en lag daar in de wind te deinen. Alle vier gaven zij een dodelijk verschrikte schreeuw. Hun kostbare plattegrond!

„Gauw! Roei er achteraan!" riep George en trok het roer om.

Maar iemand anders was vlugger dan zij. Tim had het papier uit Julians hand zien zwaaien en verstond het bange geroep. Met een geduchte plons sprong hij in zee en zwom de kaart achterna.

Hij kon - voor een hond - heel goed zwemmen, want hij was fors en sterk. Al gauw had hij de kaart in zijn bek en zwom toen naar de boot terug. De kinderen vonden hem gewoonweg geweldig! George trok hem aan boord en haalde de kaart uit zijn bek. Er was bijna niets te zien van zijn tanden! Zó voorzichtig had hij het papier daarmee vastgehouden. Het was natuurlijk nat en ongerust keken de kinderen, of de lijnen soms doorgelopen waren. Maar Julian had ze goed zwaar overgetrokken en alles was in orde. Hij legde het op een bank om te drogen en Dick hield er zijn hand op.

„Dat was op het nippertje!" zei hij - dat vonden de anderen ook en Tim werd dankbaar geprezen.

George greep nu de riemen en opnieuw voeren zij op het eiland af, terwijl Tim hen allen een flinke douche bezorgde door op een bank het water uit zijn natte vacht te gaan staan schudden. Ter beloning kreeg hij een stuk hondenbrood, dat hij met smaak opschrokte.

Met vaste hand koerste George tussen de scherpe riffen door. De anderen waren verbluft, dat zij de boot zo knap tussen de gevaarlijke punten doorloodste, zonder ook maar één steen te raken. Zij waren vol bewondering voor haar. Veilig bracht ze

hem de kleine inham binnen, waarop zij allen op het strand sprongen. Hoog trokken zij de boot weer tegen de klip op, met het oog op de vloedgolven, die diep het havenkje instroomden; daarna begonnen zij hun spullen uit te laden.

„Alles brengen we naar die stenen kamer," zei Julian. „Daar ligt het veilig en als het regent wordt het niet nat. Ik hoop maar, dat niemand op het eiland komt, terwijl wij hier zijn, George."

„Ik denk van niet," zei George. „Vader zei, dat het ongeveer een week zou duren, eer de koopacte in orde was, waarbij die man alles kreeg. Tot dan is het niet van hem. In elk geval hebben wij nog een week."

„Nou - dan behoeven we niet op de uitkijk te gaan staan voor het geval, dat er iemand anders landt," zei Julian, die al half had gedacht, dat het een goed idee zou zijn om iemand wacht te laten houden bij de inham, opdat die de anderen bijtijds zou kunnen waarschuwen, als er iemand te zien kwam.

„En nu vooruit! Draag jij de schoppen, Dick! George en ik nemen de eetwaren en het drinken en Annie kan de rest wel dragen."

Het eten en drinken was in een grote kist, want de kinderen waren niet van plan honger te lijden, terwijl zij op het eiland kampeerden. Zij hadden broden meegebracht, boter, biscuits, jam, blikken met vruchten, rijpe pruimen, flesjes limonade, een ketel om thee te zetten en verder nog van alles,

wat zij maar hadden kunnen bedenken. George en Julian strompelden met de zware kist tegen het rotspad op. Een keer of wat moesten ze die neerzetten om even te rusten.

Alles borgen zij in het beschutte zaaltje. Daarna gingen zij de voorraad dekens en kleden uit de boot halen. Deze spreidden zij in de hoeken der kamer op de vloer uit en verheugden zich al op die hoogst avontuurlijke nacht!

„De beide meisjes kunnen samen op deze stapel kleden slapen,” zei Julian, „en wij beiden, jongens, zullen deze nemen.”

Even leek George bezwaar te hebben tegen het bij Annie slapen en als meisje beschouwd te worden. Maar Annie durfde niet alléén in een hoek liggen en keek George zó smekend aan, dat het grotere meisje tegen haar lachte en verder geen bezwaren opperde. Annie vond, dat George steeds aardiger werd!

„Ziezo, nu kunnen wij aan de onderneming beginnen,” zei Julian en haalde zijn kaart voor de dag. „Deze moeten wij heus heel secuur bestuderen, om precies te ontdekken, onder welke plek de toegangen tot de kerkers zijn. Komen jullie nu om mij heen zitten en laten wij ons best doen, dit uit te vorsen. Nu komt het er op aan, onze hersens te gebruiken en de man vóór te zijn, die het eiland wil kopen.”

Allen bogen zich over de nagetrokken kaart. Deze was weer volkomen droog en vol ernst zaten de kinderen erop te turen.

Duidelijk bleek, dat het kasteel eertijds heel mooi geweest moest zijn.

„Kijk eens," zei Julian en zette zijn vingertop op de plattegrond van de kerkers. „Deze schijnen onder het gehele grondvlak van het kasteel door te lopen - en hier - en hier - zijn tekens, die treden of trappen schijnen te moeten voorstellen."

„Ja," zei George. „Mij lijkt dat ook toe. Nou - als het zo is, schijnen er twee manieren te zijn om in de kerkers te komen. Eén stel treden lijkt ergens bij dit zaaltje te beginnen en het andere daar onder de toren. En waarvoor zie jij dit aan, Julian?"

Zij plaatste haar vingertop bij een ronde opening, die niet alleen te zien was op de plattegrond van de kerkers, maar tevens op het plan van de benedenverdieping van het kasteel.

„Wat dat moet verbeelden, kan ik mij niet voorstellen," zei Julian, die het evenmin begreep. - „Aha! Nou weet ik, wat het kan wezen! Zei je niet, dat er ergens een oude put moest zijn? Wel - die kan het wel zijn, dunkt me. Die zou heel erg diep moeten zijn om vlakbij de zee goed drinkwater te leveren - hij gaat dus waarschijnlijk ook door de kerkers heen. Wat vreselijk spannend hè?" Allen waren ze dat eens; elk opgewonden en blij. Er viel iets te ontdekken; iets, dat zij in een paar dagen konden en moesten vinden!

Zij keken elkaar aan. „Komaan," zei Dick. „Waarmee

beginnen we? Zullen we proberen, de toegang tot de kerkers te vinden? Die, welke ongeveer bij deze stenen kamer lijkt te beginnen? Voor zover we weten, kan er hier of daar een grote steen zijn, die we kunnen oplichten en welke dan de trap naar de kerkers te zien geeft."

Dat was een aanvurend idee en direct sprongen de kinderen op. Julian vouwde de kostbare kaart op en stak haar in zijn zak. Hij keek om zich heen. De tegelvloer van het zaaltje was dik begroeid met kruipend onkruid. Dat moest weggeruimd worden, eer het mogelijk was te zien, of er ook tegels waren, die opgetild kónden worden.

„Laten we meteen maar flink aan het werk gaan," zei Julian en greep een schop. „Met onze spaden krijgen we dat onkruid wel weg; wegschrappen, jongens, kijk, zó - en dan elke steen goed bekijken, of er een ring of zoiets diep ingelaten is."

Elk nam een schop en dadelijk weerklonk een snerpend geschraap, terwijl zij met hun vieren de dicht opeen groeiende planten met hun spaden weghaalden. Het was niet zo heel moeilijk, de stenen bloot te leggen, en de kinderen deden er hun uiterste best op.

Tim was de meest enthousiaste van allen. Hij had geen flauw idee, wat zij uitvoerden, maar dapper deed hij mee. Met zijn vier poten schraapte hij over de vloer en wierp zowel zand als onkruid hoog de lucht in.

„Hola, Tim!" riep Julian, toen hij een graspol uit zijn haar

moest schudden. „Je bent een beetje al te ijverig, ouwe jongen! Alle mensen! Straks gooi je die stenen zelfs nog de lucht in. George, wat is Tim toch allerleukst, dat hij zo aan alles meedoet!"

Zij werkten, dat de vonken er afvlogen! Hoe hunkerden zij ernaar, de toegang tot de onderaardse kerkers te vinden! Wat zou dat enig zijn!

Tim sprong in zee en zwom de kaart achterna.

Hoofdstuk 12 - AVONTUURLIJKE ONTDEKKINGEN

Spoedig was al de grond, het stuifzand en het onkruid van de stenen verwijderd. De kinderen zagen, dat deze alle hetzelfde waren - groot en vierkant, mooi aan elkaar sluitend. Zorgvuldig belichtten zij de kanten met hun zaklantaarns om te proberen, of zij er een konden ontdekken, waarin beweging was te krijgen of die zij konden oplichten.

„Wij zullen er een moeten zien te ontdekken met een holte, waarin een ring is vastgemaakt om hem aan op te lichten," zei Julian. - Maar het speuren bleek vruchteloos. Alle stenen zagen er precies eender uit. Het was zeer teleurstellend. Julian probeerde nog, zijn schop tussen de tegels in te steken, om te zien, of er iets bewoog. Maar er was geen bewegen aan. Het leek wel, of ze in de vaste rots waren aangebracht. Na ongeveer twee uur hard gezwoeagd te hebben, gingen de kinderen zitten eten. Zij hadden flinke trek en waren blij, dat zij zo erg veel eten meegebracht hadden. Onder het maal bespraken zij het vraagstuk, dat hen bezighield.

„Het lijkt wel of de toegang tot de ondergrondse verblijven achteraf helemaal niet onder dit zaaltje is geweest," zei Julian.

„Het is een tegenvaller, maar eigenlijk geloof ik nu niet meer, dat de trap naar de kerkers hier begon. Laten wij het eens uitmeten op de kaart, om te zien, of we precies kunnen vinden, waar de trap begint. Natuurlijk kunnen de maten wel niet kloppen - dan zouden we er totaal niets mee opschieten, maar we kunnen het in elk geval proberen."

Om er achter te komen, op welke plek de kerkertrappen precies in de benedenverdieping waren geëindigd, maten zij alles dus nog eens zo secuur mogelijk na. Het gaf eigenlijk niets, want de drie plattegronden waren blijkbaar op verschillende schaal getekend. Peinzend zat Julian op de kaart te turen. Het leek hem hopeloos. Zij zouden toch zeker niet de gehele benedenvloer van het kasteel moeten naspeuren? Dat zou een eeuwige tijd duren!

„Kijk!" zei George opeens en zette haar vinger op de cirkel, waarvan zij meenden, dat het de put moest voorstellen. „De toegang tot de kerkers lijkt wel niet erg ver van de put te zijn. Als wij die put konden vinden, zouden wij daaromheen alleen maar behoeven te snuffelen naar het begin van de kerkertrap. Op beide kaarten staat de put getekend. Die schijnt zowat midden in het kasteel te zijn."

„Dat is een echt snugger idee van je!" riep Julian opgetogen. „Laten we uitgaan van het middelpunt van het kasteel. Waar

die oude put moet wezen, kunnen we wel zowat raden, omdat hij beslist ongeveer midden op die oude binnenplaats schijnt te zijn geweest."

Allen gingen naar buiten, naar de zonneschijn. Zij voelden zich zeer gewichtig en zakelijk. Het was buitengewoon sensationeel, naar zoekgeraakte goudbaren te speuren. Allen waren volkomen overtuigd, dat die werkelijk ergens onder hun voeten verstopt lagen. Geen ogenblik kwam in de kinderen op, dat de schat er weleens niet kon zijn!

Nu stonden zij op het ontredderde binnenplein, dat eertijds het middelpunt van het kasteel was geweest. Precies midden daarop stonden zij vergeefs naar iets te speuren, dat wellicht de opening van een oude put geweest kon zijn. Alles was volledig dichtgegroeid. Van de kust af was er zand op gewaaid; tussen het puin groeide allerlei onkruid, zelfs struiken! De vroegere bestrating van het binnenhof was kapotgegaan en de stenen lagen niet langer gelijk. De meeste waren overdekt met zand en onkruid.

„Kijk! Een konijn!" riep Dick, toen een dik, zandkleurig konijntje op zijn gemak over het erf huppelde. Daarna verscheen een ander konijn, dat rechtop ging zitten, naar de kinderen keek en daarna eveneens verdween. De kinderen waren vol vuur. Zulke makke dieren hadden zij nog nooit bijgewoond.

Nu kwam een derde konijntje tevoorschijn. Het was een

kleintje, met onzinnig grote oren en een piepklein, wit pluimstaartje. Dit keek zelfs niet naar de kinderen om. Het huppelde speels rond en ging daarna tot grote pret van de kinderen op zijn achterpootjes zitten en begon zijn oren te wassen, waarbij het eerst 't ene en daarna 't andere omlaagtrok. Maar toen liep het voor Tim de spuigaten uit! Dit was al te verleidelijk! Hij had stil zitten kijken, hoe de beide andere dieren over de binnenplaats huppelden en daarna verdwenen zonder dat hij ook zelfs maar tegen hen blafte. Maar dit jonkie daar nu vlak voor zijn neus zijn oren te zien wassen en er niet op af te gaan, was heus teveel gevergd van welke hond ook! Hij gaf een zenuwachtige gil en vloog als een pijl uit de boog op het verbaasde diertje af. Even bewoog het kleine ding zich niet. Nooit eerder was het banggemaakt of opgejaagd, dus met grote ogen bleef het naar de toehollende hond kijken. Toen keerde het zich om en ging er in volle vaart vandoor; terwijl het wegrende, wipte het korte pluimstaartje op en neer. Het verdween vlak bij de kinderen onder een bremstruik. Tim verdween óók onder die stekelbrem.

Een wolk van zand en tuinaarde vloog omhoog, terwijl Tim probeerde, achter het konijntje het hol binnen te dringen. Hij krabde en groef met zijn sterke voorpoten zo hard hij kon, kefte en jankte opgewonden en leek George's stem, die hem terugriep, in het geheel niet te horen. Hij moest en zou dat konijn hebben. Hij werd haast razend bij al dat vergeefse

gegraaf, maakte het gat hoe langer hoe dieper en wijder.

„Tim, hier! Tim, luister! Hier!!" schreeuwde George.

„Niet achter konijnen aanzitten! Héél stoute hond; kom hier!!"

Maar Tim kwam niet. - Hij bleef hardnekkig en wild doorgraven. George stond op om hem te pakken. Precies, toen zij bij de bremstruik was, hield het krabben plotseling op. Een angstig gejang... en... géén geluidje meer te horen. Verbaasd tuurde George onder de stekelige struik.

Tim was verdwenen. Hij was er eenvoudig niet meer! Zij zag het grote konijnenhol, nu door Tim geweldig wijd gemaakt - maar géén Tim!

„Zeg, Julian, Tim is weg!" zei George ontsteld. „Hij kan toch zeker niet in dat konijnenhol zitten, wel? Ik bedoel: daarvoor is hij toch zeker veel te groot?"

Alle vier kwamen de kinderen bij de brem staan. Van ergens uit de diepte klonk een gesmoord gejang. Stomverbaasd stond Julian te kijken.

„Onderin dat hol zit hij zeker," zei hij. „Wat raar! Nog nooit heb ik gehoord, dat zo'n grote hond diep in een konijnenhol kon kruipen. Maar hoe krijgen we hem er weer uit?"

„Eerst die bremstruik uitgraven," zei George vastberaden. Om Tim terug te krijgen, zou zij heel Kirrinburg opgegraven hebben! „Ik wil niet, dat die arme, ouwe Tim daar om hulp jankt en wij niet alles zouden doen om hem eruit te halen!"

De struik was veel te groot en stekelig om er onder te kruipen

en Julian was dan ook blij, dat zij allerlei gereedschap bij zich hadden. Hij ging een bijl halen. Een klein hakbijltje, dat ze meegebracht hadden, was juist mooi om de stekelige takken af te slaan en het stammetje door te hakken. De kinderen hieuwen er op los en al gauw begon de arme struik er geteisterd uit te zien.

Het duurde lang, eer de struik weg was, want het hout was taai, de takken van die stekelbrem prikkelig. Toen alleen nog een stronk over was, hadden allen geschramde handen. Nu konden zij het gat goed overzien. Julian hield zijn zaklantaarn erin.

Hij gaf een schreeuw van verbazing. „Ik weet al, wat er gebeurd is!" riep hij. „Dit is de oude put! Opzij ervan hadden de konijnen een hol, maar toen Tim zo krabde om het verder open te krijgen, kreeg hij een stukje van de welput open - en nu is hij daarin gevallen!"

„Och!! Nee, nee, nee!!!" riep George doodsbang. „Och Tim, Tim! Ben je daar?"

Een gejang van schijnbaar ver weg drong tot hen door. Blijkbaar was Tim daar ergens in de diepte. De kinderen keken elkaar bedenkelijk aan.

„Nou - wij kunnen maar één ding doen," zei Julian. „Met onze schoppen de putopening vrijmaken. Daarna kunnen wij misschien een touw neerlaten of zoiets en Tim ophalen."

Met hun schoppen gingen zij hard aan het werk. Het was niet

eens erg moeilijk, de opening groter te krijgen, want die had enkel verstopt gezeten, doordat wortels van de grote bremstruik er overheen waren gegroeid in het opgewaaide vuile zand. Ook was blijkbaar een groot stuk puin van de toren dwars over het putgat heengevallen en had dit grotendeels afgesloten. Wind en opgroeiende heesters hadden er het hunne toe bijgedragen om het gat de camoufleren. Alle kinderen hielpen een handje, om het stuk metselwerk weg te krijgen. Daaronder lag een geheel vermolmd houten deksel, dat stellig in vroeger jaren was gebruikt om vuil uit de put weg te houden. Dit was zó erg vergaan, dat het door de druk van Tims gewicht juist daar. had meegegeven en gebroken was, waardoor Tim in de opening neerstortte!

Julian trok nu het gehele houten deksel opzij, waarna de kinderen in de put konden kijken. Deze was héél diep en héél donker! Onmogelijk konden zij de bodem onderscheiden. Julian raapte een steen op en liet die erin vallen. Allen luisterden naar de plons, maar er was niets te horen; of er stond geen water meer in, of de put was zelfs te diep om de plons te horen!

„Het zal wel te diep zijn om dat te horen," zei Julian. „Nou - waar is onze Tim?"

Hij hield zijn zaklantaarn goed ver omlaag en - daar zat Tim! Heel lang geleden was zeker een groot stuk platte steen in de

put gevallen en daar ergens blijven liggen op een uitsteeksel, dwars over de putschacht. Op dat gebarsten stuk steen zat Tim doodsbenauwd te kijken! Hij kon zich eenvoudig niet voorstellen, wat hem was overkomen.

Aan één kant van de putschacht zat bovenaan nog een stuk van een oude, ijzeren ladder. Eer iemand erop verdacht was, stond George daar al op! Zonder zich bezorgd te maken, of de ladder het wel zou houden, ging zij naar beneden en pakte Tim bij zijn halsband. Zij zag kans hem op haar schouder te hijsen en hem daar met één hand vast te houden; zo klom zij behoedzaam weer naar boven. De drie anderen trokken haar op en Tim sprong - uit alle macht blaffend - onstuimig om haar heen, haar likkend, waar hij iets bloots zag!

„Nou, Tim," zei Dick. „Eigenlijk had je niet op konijnen mogen jagen, maar een goede dienst heb je ons toch wel bewezen door de put voor ons open te maken! Nu behoeven we maar even goed uit te kijken om de toegang tot de onderaardse kelders te vinden."

Weer begonnen zij ingespannen te graven en te speuren. Onder alle struiken schoffelden zij met hun spaden, trokken scheefliggende stenen op en dolven in de grond daar omheen, in de hoop, dat zij opeens in een holte zouden komen.

Het was opwindend, maar erg vermoeiend. Opeens vond Annie de ingang. Het gebeurde eigenlijk bij ongeluk. Zij was

moe en ging liggen uitrusten, op haar buik in het zand. Haar vingers trokken lijnen in het zand. Opeens stootten die op iets hards, dat koud aanvoelde. Het zand veegde zij weg... en ziedaar! Het was een ijzeren ring! Zij gaf een schreeuw. Allen keken op.

„Hier is een steen met een ijzeren ring eraan!" gilde Annie opgewonden. De anderen renden er heen. Julian spitte alles weg en legde de steun geheel bloot. En jawel, hoor! Er zat echt een ring in - en ringen zitten alléén maar in stenen, die opgetild moeten worden. Stellig moest dit de steen zijn, die de toegang tot de kerkers afsloot!

Om de beurt trokken zij aan de ring, maar er kwam geen beweging in de steen. Daarna bond Julian er een stevig, dik touw aan en alle vier trokken zij, alsof het om een spelletje touwtrekken ging - wat dan ook letterlijk het geval was!

De steen bewoog. Duidelijk was er beweging in te voelen. „Nog eens allemaal tegelijk!" riep Julian. Allen trokken, wat ze konden! Wéér bewoog de steen en... opeens gaf hij mee. Hij ging omhoog en de kinderen tuimelden over en tegen elkaar, als een omvergestoten rij dominostenen! Tim vloog op de opening af en ging als een dolle aan het blaffen, alsof alle konijnen van de wereld er onder zaten.

Op slag waren Julian en George weer overeind en renden naar de opening, die de steen had blootgelegd. Met stralende gezichten stonden zij naar beneden te kijken. Zij hadden de

toegang tot de kerkers ontdekt! Een steile trap met in de rots zelf uitgehouwen treden leidde omlaag naar de diepe duisternis. „Kom mee," zei Julian, zijn lantaarn aanknippend. „We hebben het! We hebben het! Nu naar de kerkers!"

De treden waren glibberig. Tim vloog vooruit, verloor zijn evenwicht, rolde vijf of zes treden naar omlaag en jankte van angst. Julian ging hem achterna, daarna George, toen Dick en vervolgens Annie. Zij waren uitbundig blij. Eigenlijk verwachtten zij maar zo ineens stapels goud en allerlei andere schatten voor het grijpen te vinden!

Op die trap was het heel donker en het rook er vreselijk duf. Annie kreeg het een beetje benauwd. „Ik hoop maar, dat de lucht onderin goed en wel is," zei Julian. „Soms is die gevaarlijk in zulke onderaardse ruimten. Als één van jullie zich raar gaat voelen, moet hij het maar liever meteen zeggen, dan gaan wij weer naar de frisse buitenlucht."

Maar al hadden zij zich nog zo raar gevoeld, dan zou ieder zich toch stilgehouden hebben, want het was véél te interessant om zich over een,raar' gevoel druk te maken!

Diep naar beneden liepen de treden. Toen hielden zij op. Julian stapte van de laatste rotstrede af en belichtte met zijn lantaarntje de omgeving. Zij ogen aanschouwden een spookachtig tafereel!

De kerkers van de Kirrinburg waren in de rots uitgehouwen spelonken. Of er vroeger natuurlijke grotten waren geweest,

óf dat alles uitgehouwen was, konden de kinderen niet uitmaken. In elk geval was het er heel geheimzinnig, diep duister en vol echo's. Toen Julian een zucht van opwinding slaakte, weerklonk het geluid in de rotsholten, groeide aan en galmde in het rond, alsof het iets levends was. Dit bezorgde alle kinderen kippevel.

„Wat is het hier griezelig, hè?" zei George zachtjes.

Onmiddellijk namen de echo's haar woorden over, vermenigvuldigden deze, deden ze aanzwellen - en alle kerkerspelonken herhaalden steeds weer de woorden van het meisje: „Wat is het hier griezelig, hè? **HIER GRIEZELIG, HÈ? GRIEZELIG, HÈ?**"

Annie greep Dick's hand. Zij was bang. Zij had niets op met die echo's. Ze wist best, dat het enkel echo's waren, - maar het leken stemmen van een menigte mensen, die in de kerkers verscholen zaten.

„Wat denk jij, dat de baren zijn?" vroeg Dick. En onmiddellijk kaatsten de echo's zijn woorden terug. „Baren zijn?"

BAREN ZIJN? BAREN ZIJN? Zijn! Zijn! Zijn!"

Julian lachte luid. Meteen werd zijn lach gesplitst in tientallen schateringen, die weergalmden uit de spelonken en om de luisterende kinderen wervelden. Het was inderdaad allergriezeligst!

„Kom mee!" zei Julian. „Misschien zijn die echo's een beetje

verderop niet zo erg."

„Niet Zo erg!" herhaalden de echo's meteen. „ZO ERG! - ERG! - Erg, -erg..."

Zij verlieten het onder eind van de trap om de aangrenzende kerkers te bezichtigen. In werkelijkheid waren het enkel bergplaatsen in de rotsen, die onder het kasteel doorliepen. Wellicht had men daar eeuwen geleden wel eens ellendige gevangenen opgesloten, maar voornamelijk waren zij benut om allerlei in op te bergen.

„Ik ben benieuwd, in welke spelonk de goudschat is weggeborgen," zei Julian. Hij stond stil en haalde de kaart uit zijn zak; zijn lantaarn hield hij er dichtbij. Maar hoewel hij heel duidelijk de kerker kon onderscheiden, waarop BAREN stond, toch had hij geen flauw idee van de juiste richting.

„Kijk, zeg, daar zit een deur, die de volgende kerker afsluit," schreeuwde Dick opeens. „Ik wil wedden, dat het daarin zit. Dat moet de plek zijn, waarnaar wij zoeken!"

Hoofdstuk 13 - SPEURTOCHT IN DE KERKERS

Het licht van vier lantaarns was gericht op de houten deur. Groot en zwaar was deze, met dikke ijzeren spijkers beslagen. Julian liet een vreugdekreet horen en holde erheen. Hij was overtuigd, dat zich daarachter de bergkelder bevond.

Maar de deur zat weer stevig dicht. Met geen duwen of trekken was ze open te krijgen. Er zat wel een groot sleutelgat in, - maar de sleutel was niet te vinden! Wanhopig stonden de vier kinderen naar de deur te staren. Wat afschuwelijk! Juist nu zij echt dachten, vlak bij de goudbaren te zijn, ging die deur niet open.

„We gaan de bijl halen," zei Julian opeens. „Dan kunnen wij misschien alles om het slot heen weghakken, tot het loslaat."

„Dat is een pracht-idee!" zei George verrukt. „Ga mee terug!" Zij gingen van de enorme deur weg en probeerden, langs dezelfde weg als zij gekomen waren terug te lopen. Maar de kerkers waren zó uitgestrekt en liepen zó verward door elkaar, dat zij verdwaalden. Zij struikelden over oude, kapotte vaatjes,

over rottend hout, lege flessen en allerlei andere dingen, toen zij probeerden, de weg terug te vinden naar de grote stenen trap.

„Dat is toch ook om tureluurs te worden!" barstte Julian uit.

„Ik heb eenvoudig geen flauw vermoeden, waar de ingang ergens is. Wij gaan maar kerker in, kerker uit, gang in, gang uit en alles is precies hetzelfde: donker, stinkend, geheimzinnig."

„Stel je voor, dat we verder ons hele leven hier moesten blijven," zei Annie somber.

„Idioot!" snauwde Dick, maar greep meteen haar hand. „We vinden dadelijk wel de weg, hoor! Hola! Wat hebben we hier?"

Allen stonden stil. Zij waren bij iets gekomen, wat een schoorsteenkokor leek, die van de zoldering tot de vloer liep. Julian ging er met zijn licht omheen. Hij wist niet, wat het kon zijn.

„Ik weet, wat het is!" riep George opeens. „Natuurlijk de put! Je weet toch, dat die ook op de kaart van de kerkers stond, evengoed als op de plattegrond van de benedenverdieping? Nou - dit is de schacht van de put, die tot hier voorbij naar beneden loopt. Ik ben benieuwd, of er hier soms ook nog een opening in is, - zodat ze hier evengoed water konden krijgen als daarboven." Zij gingen kijken. Aan de andere kant van de putkoker was een kleine opening, groot genoeg voor één kind tegelijk om er hoofd en schouders door te steken en

naar boven of beneden te kijken. Zij hielden hun lichten in de schacht. De put was zó diep, dat zij de bodem onmogelijk konden zien. Julian liet er een steen invallen, maar er kwam zomin een plons als gedreun. Toen hij naar boven keek, zag hij een flauwe spleet daglicht, dat om de kapotte tegel scheen, die een eindje in de schacht lag en waarop Tim had zitten wachten, tot hij verlost werd.

„Ja," zei hij. „Dit is wel degelijk de put. Is dat niet raar? Ziezo - nu we de put hebben gevonden, weten we meteen, dat de trap niet ver weg kan zijn."

Dat luchtte hen allen enorm op. Zij gaven elkaar een hand en vormden zo een zoekende slang, terwijl hier en daar de lantaarntjes de wanden belichtten. Eensklaps gilde Annie het uit van verrukking. „Hier is de trap! Vast en zeker; ik zie daglicht!"

De kinderen gingen een hoek om en jawel! Daar was de steile, stenen trap, die naar boven liep. Snel nam Julian alles om zich heen op, om te weten, welke kant hij uitmoest, als zij weer beneden kwamen met de bijl. Hij was er namelijk lang niet zeker van, dat hij de deur gauw terug zou vinden!

Blij gingen allen de zonneschijn tegemoet. Verrukkelijk was het, de warmte weer op hoofd en schouders te voelen na de nare, bedompte, kille lucht in de kerkers.

Julian keek op zijn horloge en riep uit: „Al half zeven! Half zeven! Geen wonder, dat ik zo'n honger heb! Na de lunch

hebben we niets gehad; aldoor gewerkt en heel lang door de kerkers gedood."

„Zeg - laten we nou een soort gecombineerd middag- en avondeten gebruiken, eer wij iets anders gaan doen," stelde Dick deftig voor. „Ik heb een gevoel, of ik een jaar lang gevestigd heb."

„Kom, kom, als ik reken, dat jij aan de lunch zowat tweemaal zoveel hebt verslonden als ieder ander...," begon Julian verontwaardigd. Maar dadelijk begon hij te grinniken. „Ik heb hetzelfde gevoel als jij," zei hij. „Kom mee - we gaan een echt goed maal klaarmaken. George, als we eens een ketel water kookten en cacao of zoiets nemen? Ik ben koud na al die tijd onder de grond gesjouwd te hebben."

Hoogst gezellig was het, de ketel met water aan de kook te brengen op een vuur van kleine houtjes - heerlijk, in de warmte van de avondzon brood met kaas te verorberen, te liggen schransen van cake en biscuits! Allemaal waren zij verbazend in hun schik. Ook Tim kreeg een lekker maal. Onder de grond had hij het ver van plezierig gevonden en was met zijn staart tussen zijn poten heel dicht bij de anderen gebleven. Ook was hij erg bang geweest van al die echo's.

Eén keer - in het begin - had hij geblaft. Toen leek het Tim, of de grotten vol waren met andere honden, die alle veel harder blaften dan hij. Daarna had hij zelfs niet durven kreunen! Maar nu was hij weer echt in zijn sas, at de stukjes

op, die de kinderen hem toestopten en likte George, als hij bij haar zat.

Het was al over achten, toen het vijftal klaar was met eten en de kinderen alles hadden opgeruimd. Julian keek de anderen eens aan. De zon ging al aan het dalen en het was niet meer zo warm.

„Nou - " zei hij, „ik weet niet, hoe jullie erover denken, maar ik heb eigenlijk geen zin, vandaag opnieuw naar die spelonken te gaan, zelfs niet om de deur open te hakken! Ik ben door en door moe - en heb weinig lust, bij nacht in die kerkers te verdwalen."

Volmondig stemden de anderen met hem in, vooral Annie, die heimelijk bang was geweest om bij het vallen van de nacht weer naar beneden te gaan. Het kleine meisje sliep al haast, zó moe was zij van het harde werken en de emoties.

„Kom, Annie," zei George en trok haar op de been. „Je moet naar bed. Wij zullen heerlijk warm onder de dekens kruipen - en als we morgen wakker worden, zal het een allerprettigst vooruitzicht zijn, die deur open te rammeien."

Alle vier - met Tim op hun hielen - gingen het kleine zaaltje in. Zij wikkelden zich heerlijk in hun dekens en Tim ging bij Annie en George op het voeteneind liggen. Hij was zó zwaar, dat Annie hem van haar benen moest wegschuiven.

Wéér schoof hij dichter bij haar en nu kreunde zij een beetje in haar slaap. Tim kwispelde met zijn staart en sloeg die hard

tegen haar enkels. Toen trok George hem naar zich toe en zo bleef hij liggen; zij voelde zijn ademhaling. Alles vond zij heerlijk. Nu was ze een hele nacht op haar eiland! Zij was overtuigd, dat ze de goudstaven haast hadden gevonden en Tim had zij dicht tegen zich aan; nu sliep hij. zelfs bovenop haar dekens! Misschien zou alles per slot nog op de een of andere manier in orde komen... - Zij sliep in.

Met Tim bij zich voelden de kinderen zich volkomen veilig. De volgende morgen sliepen allen rustig door, tot Tim door de deuropening van de stenen kamer een konijn zag en wegrende om dat na te zetten. Hierdoor werd George wakker en in haar ogen wrijvend ging zij rechtop zitten.

„Wordt wakker!" riep zij tegen de anderen. „Worden jullie gauw allemaal wakker! Het is ochtend. We zijn op het eiland!" Allen ontwaakten. Inderdaad was het verbazend interessant, hier wakker te worden en zich nu weer alles te herinneren. Julian dacht dadelijk terug aan de grote, houten deur. Hij wist vooruit, dat hij die met de kleine bijl wel gauw open zou hebben. En wat zouden zij dan vinden?

Bij het ontbijt aten zij evenveel als anders. Daarna pakte Julian de bijl en nam de anderen mee naar de trap. Ook Tim was van de partij, maar niet al te vrolijk gestemd, want het denkbeeld om weer naar die akelige plek terug te gaan, waar op rare plaatsen honderden andere honden leken te blaffen, stond hem allesbehalve aan. Die arme Tim zou nooit iets

afweten van echo's.

Weer gingen allen naar beneden. En toen konden zij - natuurlijk - de houten deur niet terugvinden! Het was allervervelendst!

„Nou raken we weer verdwaald, dat zal je zien," zei George wanhopig. „Deze grotten zijn zowat het gekste, dat ik ooit heb gezien! Nou zal je zien, dat we de ingang niet kunnen terugvinden."

Maar Julian kreeg een uitstekende ingeving. Hij had een stukje wit krijt in zijn zak en dat haalde hij voor de dag. Nu liep hij naar de trap terug en trok daar een streep over de wand. Daarna zette hij elkens een krijttekentje tegen de muur van de gangen, terwijl zij door het muffe duister liepen. Zij bereikten de put; daarover was Julian opgetogen.

„Bij de put weten we tenminste, hoe wij naar de trap moeten lopen door de krijttekens te volgen. Maar nu is de vraag, hoe we verder moeten lopen. Hier en daar zullen wij krijtstreepjes zetten, maar als we verkeerd gegaan zijn en terugmoeten, zullen we die onderweg weer uitvegen en daarna van de put af een andere weg inslaan."

Dat was werkelijk een heel goed idee. Eerst gingen ze inderdaad de verkeerde kant uit en moesten terug, waarbij ze Julians merktekens wegvakten.

Zij kwamen weer bij de put en namen de tegengestelde richting. En ditmaal ontdekten zij de houten deur!

Daar zagen zij de dikke, stevige deur met de oude, roestige en rode spijkerkoppen. Verrukt stonden de kinderen ernaar te staren. Julian hief zijn bijl omhoog. Krak!!

Daar trilde de bijl in het hout naast het sleutelgat. Maar het hout was nog niet vermolmd en de bijl was er maar een centimeter of wat ingedrongen. Julian sloeg opnieuw. De bijl. raakte een der dikke spijkers en schoot een beetje uit. Er vloog een spaander uit en - kwam precies tegen Dicks wang! Hij gaf een gil van pijn. Ongerust sprong Julian naar hem toe. Het bloed stroomde over Dicks wang!

„Er vloog iets uit de deur, dat me raakte," zei die arme Dick.

„Het is een dikke splinter of zoiets geweest."

„Och, kerel! Wat ellendig," zei Julian verdrietig en hield zijn lantaarn dicht bij Dicks wang. „Kan je het even uithouden, als ik er de splinter uittrek? Ik zie nog een splinter in de wond zitten."

Maar Dick trok die er zelf uit. Hij trok een lelijk gezicht van de pijn en werd daarna doodsbleek.

„Ga maar een poosje de frisse lucht in," raadde Julian aan.

„Nu zal ik eerst je wang afwassen en het bloed zien te stelpen. Annie heeft een schone zakdoek; daarmee zullen we de plek betten. Gelukkig, dat we water bij ons hebben!"

„Ik ga met Dick mee;" zei Annie. „Blijf jij hier met George. Wij hoeven niet allemaal te gaan."

Julian wilde echter liever eerst meegaan, om Dick veilig en

wel boven in de frisse lucht te weten en daarna naar George teruggaan om door te hakken. Hij gaf de bijl aan George.

„Jij kunt wel vast wat hakken, terwijl ik wegben," zei hij. „Het zal nog wel een poosje duren, eer wij die dikke deur opengekregen hebben. Dus jij gaat door, hè? Over een minuut of wat ben ik terug. Door al die krijtstreepjes kunnen wij gemakkelijk de weg terugvinden naar de uitgang."

„In orde," zei George en greep de bijl. „Arme Dick - je ziet eruit als de dood van Pierlala!"

Julian nam Dick en Annie mee naar boven, terwijl George aan het hakken ging en Tim op haar paste. Annie doopte haar zakdoek in het water en bette daarmee voorzichtig Dicks wang. Zoals dat altijd gaat met wangen, bloedde het heel erg. In werkelijkheid was de wond gelukkig niet heel diep. Dicks gezonde kleur kwam weer gauw terug in zijn gezicht en hij wilde weer naar de spelonken.

„Neen - je moest maar liever een poosje op je rug gaan liggen," zei Julian. „Ik weet, wat goed is tegen neusbloedingen - en dat is waarschijnlijk voor wangbloedingen evenzo. Als Annie en jij eens naar de rotsen daarginds gingen, waar je het wrak kunt zien en daar een half uurtje bleven? Kom - ik breng jullie er heen en laat je dan verder alleen. Zie maar wat je doet, kom maar niet terug, eer je wang niet meer bloedt, ouwe jongen!"

Julian en zij gingen naar de rotsen, vanwaar men op zee

uitkeek. Daar lag het donkere gevaarte van het oude wrak op de klippen. Dick ging, languit op zijn rug, liggen staren naar de blauwe lucht en hoopte, dat het bloeden gauw zou ophouden. Hij wilde liever niets missen van de sensationele vondst!

Annie pakte zijn hand. Zij was erg van streek door het ongeval en hoewel ook zij liever bij de ontdekking zou zijn, nam zij zich toch voor bij Dick te blijven, tot hij geheel bekomen was. Eventjes bleef Julian bij hen zitten. Toen ging hij terug naar de rotstrap en verdween in de diepte. Hij volgde zijn krijtstreepjes en kwam al gauw bij George, die op de deur lossloeg.

Om het slot had zij al alles kapot. Maar het wilde niet losspringen! Julian nam de bijl van haar over en sloeg die met volle kracht in het hout.

Na enkele slagen scheen er iets met het slot te gebeuren. Het raakte een beetje los en ging ietwat scheef zitten. Julian legde zijn bijl neer.

„Nu zullen we, denk ik, wel kans zien, de deur open te krijgen," zei hij opgewonden. „Uit de weg, Tim, ouwe kerel, nu dan - trekken, George!"

Beiden trokken met hun volle gewicht - en daar gaf het slot knarsend mee.

Krakend ging de grote deur open en beide kinderen liepen met hun zaklantaarns naar voren gericht naar binnen. Opgewonden lieten zij de lichten de bergruimte afzoeken.

Dit vertrek was niet veel meer dan een grot, uitgehouwen in de rots, - maar! - daarin lag iets geheel anders dan de oude vaatjes en kisten, die de kinderen tevoren hadden gevonden! Slordig op elkaar geworpen lagen achterin eigenaardige dingen, in de vorm van bakstenen van dof, geelbruin metaal! Julian tilde er een op.

„George!" riep hij uit. „De goudbaren! Deze dingen zijn van echt goud! O, ik weet best, dat zij er niets op lijken, maar ze zijn heus van goud, George. O, George, hier in de kelder ligt een kapitaal! En dat is van jou. Eindelijk hebben we het gevonden!"

„O, George! Hier in de kelder ligt een kapitaal!”

Hoofdstuk 14 - GEVANGEN!

George kon geen woord uitbrengen. Met een goudhaar in haar hand stond zij maar strak naar de stapel te staren. Zij kon bijna niet geloven, dat die vreemdsoortige, baksteenvormige dingen van echt goud waren. Haar hart bonsde geweldig. Wat een prachtige, wonderbaarlijke vondst!

Plotseling begon Tim luid te blaffen. Hij stond - met zijn rug naar de kinderen en zijn snoet naar de deur - oorverdovend te keffen!

„Koest, Tim!“ gebod Julian. „Wat hoor je toch? Komen de anderen terug?“

Hij ging naar de deur en gilte door de gang: „Dick! Annie! Zijn jullie daar? Kom gauw, wij hebben de baren ontdekt! **WIJ HEBBEN ZE GEVONDEN!** Gauw! Gauw!“

Nu blafte Tim niet meer. Hij gromde! George begreep er niets van, keek heel verbaasd en zei: „Wat bezielt die Tim? Tegen Dick en Annie zal hij toch niet grommen?“

Maar opeens kregen beiden een allervreselijkste schok! Een mannenstem kwam schallend aanrollen door de gang en verwekte overal griezellige echo's: „Wie is daar? Wie is hier

beneden?"

Angstig klemde George zich vast aan Julian. Tim gromde steeds nijziger; al het haar op zijn nek ging overeind staan.

„Koest, Tim," fluisterde George en knipte snel haar lantaarntje uit. Tim verkoos echter eenvoudig niet, te bedaren. Als een uit de verte naderend onweer bleef hij doorgrommen.

De kinderen zagen een lichtstraal uit een sterke staaflantaarn de hoek van de kerker gang omkomen. Daarna werd het licht op henzelf gericht en degene, die de lamp vasthield, stond verbluft stil.

„Wel, wel, wel," zei een stem, „kijk eens aan, wie zullen we hier nou hebben? Twee kinderen in een spelonk van mijn kasteel!"

„Wat bedoelt u met dat,mijn' kasteel?" riep George.

„Nou, beste meid, 't is mijn kasteel, omdat ik het zo goed als gekocht heb," zei de stem. Maar daarop klonk een andere stem, veel ruwer: „Wat voeren jullie uit, hier beneden? Wat bedoelde je, toen je aan Dick en Annie riep en zei, dat je de baren had gevonden? Wat voor baren?"

„Geen antwoord geven!" fluisterde Julian George in. Maar de echo's maakten zich meester van zijn woorden en deden deze luid door de gang weergalmen: „Géén antwoord geven!"
„GEEN ANTWOORD GEVEN!"

„Zo - dus je wilt niet antwoorden?" zei de tweede man en

kwam op de beide kinderen af. Tim liet zijn tanden zien, maar de' man scheen totaal niet bang voor hem te zijn. Hij ging tenminste de deur in en liet zijn licht rondschijnen in de kerker. Hij floot van stomme verbazing!

„Jack! Kijk eens hier!" zei hij. „Je had gelijk, het zoekgeraakte goud ligt hier wel degelijk. Doodgemakkelijk mee te nemen ook nog! Alles in baren! - God nog an toe! - dat is wel het toppunt van alles, wat we ooit hebben meegemaakt!"

„Dat goud is van mij!" zei George razend. „Het eiland en het kasteel zijn van mijn moeder - en dus ook alles, wat hier wordt gevonden! Dit goud is hier gebracht en opgeborgen door mijn over-over-overgrootvader, eer zijn schip verongelukte. Van u is het helemaal niet en zal het ook nooit zijn! Zodra we thuiskomen, vertel ik mijn vader en moeder, wat we hier hebben gevonden en - dan kunt u er van op aan, dat u het eiland en het kasteel niet kunt kopen! Wel erg slim van u, van die kaart in de oude kist te ontdekken, dat hier goud lag..., maar net niet slim genoeg voor ons. Wij hebben het 't eerst gevonden!"

Zwijgend luisterden de mannen naar George's heldere, boze stem. Eén van de twee lachte. „Je bent maar een kind," zei hij. „Je dacht toch zeker niet, dat je ons kon beletten onze gang te gaan? Wij kopen dit eiland - met alles, wat er op- en inzit - en nemen het goud mee, als het contract is getekend. Komt er toevallig iets tussen, dan nemen we het goud evengoed mee.

We kunnen hier gemakkelijk genoeg een schip laten komen om met een boot de goudstaven er heen te brengen. Maak je maar niet druk - wij krijgen toch wel, wat we willen hebben!"

„Dat krijgt u niet!" schreeuwde George en liep de deur uit. „Ik ga direct naar huis en vertel vader alles, wat u heeft gezegd."

„Lieve, beste, zoete meid, dat ga je niet!" zei de eerste man; hij greep George bij haar schouders en duwde haar in de spelonk terug. „En... tussen twee haakjes... nou roep je direct die beroerde hond van jou bij je, of anders schiet ik hem dood, hoor je?"

Tot haar ontzetting zag George, dat de man een blinkende revolver in zijn hand hield. Ontsteld pakte zij Tim bij zijn halsband en trok hem tegen zich aan. „Koest, Tim!" zei ze. „Alles in orde!"

Maar Tim wist heel goed, dat niet alles in orde was. Iets was heel verkeerd! Woest bleef hij grommen.

„Luister nu eens," zei de man, na haastig gefluister met zijn metgezel, „als jij je verstand gebruikt en je kalm houdt, overkomt je niets ergs. Maar als je in je hoofd haalt, halsstarrig te zijn, zal je daar lelijk spijt van krijgen. We gaan nou weg in onze motorboot en laten jullie hier knusjes opgesloten zitten. Dan gaan we zorgen voor een schuit en komen het goud weghalen. We vinden het overbodig, het eiland te kopen, nou we de goudschat voor het grijpen hebben!"

„En aan je vriendje en vriendinnetje schrijf je een briefje, dat

je het goud hebt gevonden en zij ook moeten komen kijken," zei de andere man. „Dan sluiten we jullie bij mekaar in deze mooie kamer op, om fijn met de baren te spelen en laten eten en drinken achter, tot we terugkomen. Ziezo! hier is een potlood en papier. Schrijf Dick en Annie een briefje, - en stuur je hond daarmee naar boven. Gauw een beetje!"

„Dat doe ik niet!" zei George met een woedend gezicht. „Vast niet! Tot zoiets laat ik me niet dwingen. Ik haal die arme Dick en Annie niet hier om gevangen gezet te worden. En ik laat jullie mijn goud niet gappen, nou ik het zelf net gevonden heb!"

„We schieten je hond dood, als je niet doet, wat je gezegd is," zei de eerste man plotseling.

Opeens verloor George haar moed; zij werd ijskoud en doodsbang.

„Nee! Nee!" smeekte ze zacht en wanhopig.

„Nou - schrijf dan dat briefje!" zei de man en duwde potlood en papier in haar handen. „Vooruit! Ik zal het voorzegen."

„Dat kan ik niet!" snikte George. „Ik wil niet hebben dat zij in de val lopen en hier gevangengezet worden!"

„Ook goed - dan schiet ik de hond dood," zei de man koelbloedig en richtte zijn revolver op de arme Tim.

Met een gil van angst sloeg George haar armen om haar hond heen.

„Nee! Nee! Ik schrijf dat briefje wel. Niet op Tim schieten.

Niet schieten!"

Bevend pakte zij papier en potlood aan en keek naar de man op.

„Nou schrijf je:„Lieve Annie en Dick'," beval hij, „we hebben het goud gevonden. Kom dadelijk beneden kijken!' - En nou je naam er onder!"

George schreef, wat de man had gezegd. Toen ondertekende zij het. Maar in plaats van,George' zette zij er,Georgina' onder. Zij was vast overtuigd, dat de anderen haar haat tegen die naam wel zó goed kenden, dat dit hun een waarschuwing zou zijn, om op iets verkeerd verdacht te wezen. De man greep het briefje en bond het om Tims halsband. Aldoor gromde de hond nog, maar George verbood hem telkens om te bijten.

„Zeg nou, dat hij de anderen moet gaan halen!" gebod de man.

„Dick en Annie zoeken!" commandeerde George. „Gauw, Tim! Zoek Dick en Annie op! Geef hun het briefje."

Tim wilde niet van George weg, maar haar stem had heel dringend geklonken. Voor het laatst keek hij zijn vrouwtje aan, likte haar hand en rende de gang door. Hij wist nu de weg, holde de rotstrap op en de open lucht in. Snuffelend hield hij stil op de oude binnenplaats. Waar waren Dick en Annie?

Hij rook hun voetsporen en rende met zijn neus bij de grond

verder. Al gauw zag hij hen beidjes op de rots zitten. Dick voelde zich al beter en was overeind gekomen. Zijn wang bloedde al haast niet meer.

„Hallo!" zei hij verwonderd, toen hij Tim op hen af zag hollen. „Daar heb je onze Timmy! Zeg Tim, beste kerel, waarom kom je naar ons kijken? Kreeg je genoeg van dat in het donker onder de grond dolen?"

„Kijk, Dick, hij heeft een papiertje aan zijn halsband," zei Annie, die met haar opmerkelijke blik direct alles zag. „Het is een briefje. Het zal wel van de anderen zijn om te zeggen, dat we beneden moeten komen. Wat knap van Tim om dat te brengen, hè?"

Dick trok het briefje van de halsband af, vouwde het open en las het. Hardop las hij: „Lieve Annie en Dick, wij hebben het goud gevonden. Kom dadelijk beneden kijken! Georgina."

„Oooooo!" riep Annie met schitterende ogen. „Zij hebben het ontdekt! O, Dick - ben je genoeg opgeknapt om mee te gaan? Laten we voortmaken!"

Maar Dick stond niet eens op. Hij tuurde op het briefje, of hij er niets van begreep.

„Wat is er?" vroeg Annie ongeduldig.

„Nou - vind jij het ook niet gek, dat George opeens ondertekent met,Georgina?" zei Dick langzaam. „Je weet, wat een hekel zij eraan heeft, een meisje te zijn en een meisjesnaam te hebben. Je weet zelf ook wel, dat ze nooit

antwoord geeft, als iemand haar Georgina noemt. En toch ondertekent zij zelf dat briefje met de naam, die zij verafschuwt! Dat lijkt me raar. Bijna, of het een waarschuwing is voor iets verkeeds."

„Ach - doe niet zo dwaas, Dick," zei Annie. „Wat zou er voor verkeeds kunnen zijn? Ga mee!"

„Zeg Annie, ik zou weleens even bij die inham van ons willen gaan kijken, om zeker te weten, dat niemand anders naar het eiland gekomen is," zei Dick. „Blijf jij zolang hier!"

Maar Annie wilde daar niet alleen blijven zitten. Zij holde met Dick de kust om en zei aldoor, dat ze hem bar dwaas vond.

Toen zij bij het haventje waren, zagen zij echter, dat er behalve hun eigen boot ook nog een andere lag. Een motorboot. Er was iemand anders op het eiland!

„Zie je wel," zei Dick fluisterend. „Er is werkelijk nog iemand anders hier. En ik wil wedden, dat het degeen is, die het eiland wil kopen. Vast en zeker heeft hij, misschien wel met nog anderen, die kaart bestudeerd. Nu is uitgelekt, dat het goud hier ligt. En zij hebben Julian en George gevonden en willen ons allemaal beneden in de kerkers hebben om ons daar veilig op te sluiten, tot zij het goud hebben gestolen. Daarom stuurde George ons dat briefje en ondertekende zij het met de naam, die ze nooit wil horen; om ons te waarschuwen! Tja - nu maar eens goed bedenken, wat wij moeten doen!"

Hoofdstuk 15 - DICK KOMT TE HULP!

Dick greep Annie's hand en trok haar gauw weg van de inham. Hij was bang, dat wie op het eiland waren gekomen ergens in de buurt konden zijn en hen zouden ontdekken. De jongen nam Annie mee naar het stenen zaaltje, waar hun spullen lagen en daar gingen zij in een hoek zitten.

„Wie hier op het eiland zijn, hebben ontdekt, dat Julian en George die deur kapothakten, denk ik," zei Dick fluisterend. „Ik kan gewoonweg niet bedenken, wat wij moeten doen. Stellig moeten wij niet de kerkers ingaan, want dan worden we vast gepakt. Hola, waar vliegt Tim naar toe?"

Aldoor was de hond bij hen gebleven, maar nu rende hij naar de ingang tot de kerkers toe. Hij verdween, de trap af! Hij wilde terug naar George, omdat hij voelde, dat zij in gevaar verkeerde. Dick en Annie staarden hem na. Zolang Tim bij hen was, hadden zij zich veilig gevoeld; nu speet het hun, dat hij was weggelopen.

Zij wisten werkelijk niet, wat zij moesten beginnen. Toen kreeg Annie een ingeving. „Ik weet al wat," zei ze. „Wij roeien in onze boot naar het land terug en halen hulp."

„Daaraan had ik heus ook wel gedacht," zei Dick neerslachtig. „Maar je weet heel goed, dat wij onmogelijk de veilige vaargeul kunnen vinden tussen die afgrijselijke riffen door. Wij zouden verongelukken. Ook weet ik wel zeker, dat wij niet sterk genoeg zijn om helemaal terug te roeien. O, hemeltje - ik wou maar, dat wij er iets op konden verzinnen! Heel lang behoefden zij hun hersens niet te pijnigen! De mannen kwamen uit de kerkers naar boven en gingen op zoek naar de kinderen! Zij hadden Tim zien terugkomen en merkten dadelijk, dat het briefje verdwenen was. Zo wisten zij, dat de kinderen het hadden en ze konden zich niet voorstellen, waarom deze niet hadden gedaan, wat George hun gezegd had!

Dick hoorde hun stemmen. Hij greep Annie stijf vast en beduidde haar, stil te zijn. Door het kapotte stuk muur zag hij, dat de mannen een andere kant opgingen.

„Annie! Ik weet al, waar we ons kunnen verstoppen!" zei de jongen opgewonden. „In de oude put! We gaan die verroeste ladder een eindje af en kunnen ons op die manier mooi verschuilen! Ik weet zeker, dat daarin niemand zal kijken."

Annie had er niet de minste lust in, ook maar een heel klein eindje de put in te gaan. Maar Dick trok haar mee en vliegensvlug holden ze naar het midden van het oude binnenplein. De mannen waren nog aan de andere kant van het eiland. Zij hadden nog maar net de tijd, in de put af te

dalen. Dick trok het oude houten deksel opzij en hielp Annie, een eindje de ladder af te gaan. Zij was vreselijk angstig. Daarna klom de jongen zelf naar beneden en schoof boven zijn hoofd het deksel weer zo goed mogelijk op zijn plaats.

De oude, stenen tegel, waarop Tim had gezeten, toen hij in de put was gezakt, lag er nog. Dick klom er naar toe en probeerde, of hij hield. En, jawel, er was geen beweging in te krijgen!

„Daarop kan je veilig zitten, Annie, als je je niet zo stijf aan die ladder wilt blijven vastklemmen," fluisterde hij. Zo zat Annie dus bevend als een riet in de putschacht af te wachten, of zij ontdekt werden of niet. Aldoor bleven zij de stemmen der mannen horen, nu eens dichtbij, dan weer van verre. Daarna begonnen de mannen te roepen: „Dick! Annie! De anderen zitten op jullie te wachten! Waar ben je? Zij hebben prachtig nieuws voor jullie!"

„Nou - waarom laten ze dan Julian en George niet naar boven komen, om het ons zelf te vertellen?" fluisterde Dick. „Ik weet héél zeker, dat er iets niet in de haak is! Konden we maar bij Julian en George komen, om te ontdekken, wat er gebeurd is."

De beide mannen kwamen op de binnenplaats terug. Zij waren kwaad.

„Waar zouden die rakkers heen zijn?" vroeg Jack. „Hun boot

ligt er nog - weg zijn ze dus niet. Zij hebben zich stellig ergens verstoppt. We kunnen niet de hele dag op hen wachten."

„Nou - laten we wat eten en drinken brengen naar de kinderen, die we achter slot en grendel hebben," zei de andere man. „In die stenen kamer staat genoeg klaar. Zeker een voorraadje, dat die deugnieten meegebracht hebben. De helft zullen we er laten voor die andere twee. Hun boot nemen we mee, dan kunnen ze er niet tussenuit piepen."

„Best!" zei Jack. „De hoofdzaak is, dat we het goud zo gauw mogelijk wegstrijken en zeker weten, dat de kinderen hier gevangen blijven, tot wij er veilig mee weg zijn. Geen sprake van, dat we het eiland dan nog kopen! Per slot was het er ons toch enkel om te doen, de goudschat te pakken te krijgen, en daarvoor leek er niks anders op te zitten, dan het eiland te kopen."

„Nou - kom mee!" zei zijn metgezel. „Eerst even dat eten naar beneden brengen. Over die beide andere rakkers zullen we ons verder maar niet dik maken! Blijf jij hier om te kijken, of je ze nog in de gaten krijgt, terwijl ik beneden ben!"

Dick en Annie durfden haast geen adem te halen, toen zij dit alles hoorden. Hartgrondig hoopten zij, dat de mannen maar niet in hun hoofd zouden halen, in de put te kijken! De ene man hoorden zij naar hun zaaltje lopen. Het lag voor de hand, dat hij er eten en drinken ging halen om naar de gevangenen in de kerker te brengen. De andere bleef zacht

staan fluiten, dicht bij hen op het binnenplein.

Na wat de verschuilende kinderen een héél lange tijd toescheen, kwam de eerste man terug. Zij beiden praatten nog wat samen en gingen tenslotte weg. Dick hoorde hen de motorboot op gang brengen.

„Nu kunnen we er weer veilig uitgaan, Annie," zei hij. „Wat is het hier kil! Ik zal blij zijn, als ik weer in de zon kom."

Zij klommen uit de putschacht en gingen zich staan warmen in de hete zomerzon. Zij konden de motorboot recht toe, recht aan, zien koerszetten naar het vasteland.

„Nou - die zijn dus tenminste een poosje van de baan," zei Dick opgelucht. „En onze boot hebben ze niet meegenomen, zoals ze van plan waren. Als we Julian en George maar konden bevrijden, hadden wij nog kans op hulp van buitenaf, want dan kon George ons terugroeien."

„Waarom zouden we hen niet kunnen verlossen?" riep Annie met stralende ogen. „Wij gaan de trap af en schuiven de grendels van de deur - dat kan toch immers?"

„Nee - dat kunnen we niet," zei Dick. „Kijk maar!"

Annie keek naar waar hij wees en zag, dat de beide mannen grote, zware stukken steen boven de toegang tot de kerkers hadden opgestapeld. Zij hadden al hun kracht nodig gehad, om die grote steenbrokken daar te krijgen. Er was geen verwikken of verwegen aan. Geen denken aan dat Dick of Annie konden hopen, die weg te schuiven.

„Nu kunnen wij de trap totaal niet meer af," zei Dick. „Zij hebben wel gezorgd, dat wij dat niet doen! En je weet even goed als ik, dat we met geen mogelijkheid de tweede ingang zullen kunnen ontdekken. Alleen weten we, dat die ergens bij de rechtse toren was."

„Laten we gaan kijken, of wij die kunnen ontdekken!" zei Annie gretig. Zij gingen op weg naar de toren aan de rechterkant van het kasteel, maar al spoedig zagen zij, dat - al was er dan vroeger weleens een ingang geweest - deze nu toch in elk geval was verdwenen. Juist daar lag het kasteel heel erg in puin en overal was de grond bedekt met oude, kapotte stukken muur, die zij onmogelijk van hun plaats konden krijgen. De kinderen gaven dan ook al gauw hun onderzoek op.

„Verdraaid!" zei Dick. „Wat is het toch lam, te denken, dat Julian en George daar beneden gevangen zitten en wij zelfs niet het minste voor hen kunnen doen. O, Annie kan jij niet iets bedenken?"

Annie ging op een steen diep zitten nadenken. Zij was heel erg bezorgd. Daarna vrolijkte zij een beetje op en vroeg aan Dick: „Zeg! Denk je... denk je... dat het voor ons onmogelijk is om door de putschacht naar beneden te gaan? Je weet, dat die door de kerkers heen loopt en er daar een opening is in de put op de vloer van de kerker gang. Wij konden daar toch immers ons hoofd en onze schouder doorsteken en recht

naar boven kijken? Denk je, dat wij langs die platte steen heen kunnen schuiven, - die waarop ik daar straks heb gezeten en die dwars in de put uitsteekt?"

Ernstig ging Dick alles na. Hij liep naar de put en tuurde naar beneden. „Ik geloof, dat je gelijk hebt, Annie," zei hij tenslotte. „Misschien kunnen we wel langs die steen heenkomen. Er is dunkt me nèt genoeg ruimte voor. Maar ik weet niet, hoever die ijzeren ladder doorloopt."

„O, Dick! Laten wij het proberen," zei Annie. „Het is onze enige kans, om de anderen te bevrijden."

„Goed," zei Dick, „ik zal mijn best ervoor doen, maar jij niet, Annie. Ik wil niet de kans lopen, dat jij in die put valt. De ladder kan wel halverwege doorgeroest zijn - nou ja, van alles kan gebeuren... Jij moet hier blijven, dan zal ik eens zien, wat ik kan doen."

„Je zult toch wel heel voorzichtig zijn, hè?" vroeg Annie zorgzaam. „Neem een stuk touw mee, Dick, dan hoef je weer niet helemaal naar boven te klimmen, als je soms zoiets nodig hebt."

„Dat is een puik idee," zei Dick. Hij ging naar de stenen kamer en pakte een der dikke touwen, die zij daar neergelegd hadden. Dit wond hij een keer of wat om zijn middel. Toen ging hij naar Annie terug.

„Ziezo, nou ga ik," zei hij vrolijk. „Zit niet over mij in. Alles komt best in orde."

Annie zag heel bleek. Zij was vreselijk bang, dat Dick tot op de bodem van de put zou vallen. Zij zag hem de ladder afgaan tot aan de platte steen. Hij deed zijn best, zich zo dun mogelijk te maken, om er langs te kunnen, maar het ging heel moeilijk. Tenslotte kreeg hij het gedaan en daarna zag Annie hem niet meer. Maar horen kon zij hem wel, want hij bleef tegen haar roepen.

„Die ladder houdt zich puik, Annie! Het gaat best. Hoor je mij?”

„Ja!" schreeuwde Annie de schacht in en hol hoorde zij de echo van haar stem weergalmen. „Pas op, Dick! Ik hoop maar, dat de ladder tot onder toe doorloopt."

„Ik geloof van niet!" brulde Dick terug. Daarna riep hij luid: „Wel verdraaid! Hier is hij kapot! Gewoon afgebroken. Of anders is het 't onderinde. Ik zal mijn touw moeten gebruiken."

Terwijl Dick het touw loswond, bleef het stil. Hij bond het stijf vast aan de op één na laatste sport van de ladder, die nog sterk genoeg leek.

„Nou ga ik verder langs het touw!" schreeuwde hij tegen Annie. „Niet ongerust zijn! Alles in orde. Daar ga ik."

Wat Dick daarna nog zei, kon Annie niet horen, want de putschacht maakte, dat de woorden slecht doorklonken en zij kon niet onderscheiden, wat hij riep. Zij bleef wel tegen hem roepen in de hoop, dat hij omgekeerd haar goed kon

verstaan. Dick liet zich langs het touw glijden, terwijl hij zich daaraan vasthield met zijn handen, knieën en voeten. Hij was blij, dat hij op school zo goed was in gymnastiek; ook touwklimmen kon hij uitstekend. Hij was benieuwd, of hij al gelijk met de kerker was. Hij leek al zo erg ver naar beneden te zijn gegaan! Hij speelde het klaar, zijn lantaarn aan te knippen; daarna hield hij die tussen zijn tanden om beide handen vrij te houden voor de kabel. Het licht maakte, dat hij de putwand goed kon zien. Hij kon er niet goed achterkomen, of hij nu eigenlijk boven of onder de kerkers was. Hij was allesbehalve happig, op de bodem van de put terecht te komen!

Hij kwam tot het besluit, dat hij de opening in de putschacht juist voorbij was. Daarna klom hij weer iets omhoog en ja, daar zag hij tot zijn blijdschap, dat het inderdaad zo was! De opening naar de kerkers was vlak bij zijn hoofd. Hij klom omhoog, tot hij er op één hoogte mee was en liet zich toen heen en weer schommelen, tot hij met zijn ene hand de rand van de opening kon omklemmen; daarna kroop hij door de opening de kerker binnen.

Het ging vreselijk moeilijk, maar gelukkig was hij niet erg dik. Tenslotte gelukte het en met een diepe zucht van verlichting ging hij rechtop staan. Hij was in de spelonken! Nu kon hij de krijttekentjes volgen naar de plek, waar de staven waren - en waar, naar hij vermoedde, George en Julian gevangen zaten.

Hij liet zijn licht langs de muur glijden. Ja - daar waren de krijtlijnen! Gelukkig! Hij stak zijn hoofd door het putgat en riep zo hard hij kon: „Annie: Ik ben er! Kijk goed uit, of de mannen niet terugkomen!"

Daarna begon hij met kloppend hart de krijttekens te volgen. Na een kort poosje was hij bij de deur van de bewaarplaats. Zoals hij had verwacht, zat de deur zó stevig dicht, dat George en Julian er niet uitkonden. Van boven en van onderen waren er zware grendels voorgeschoven en onmogelijk konden de kinderen daarbinnen eruit. Zij hadden hun best gedaan, de deur open te rammeien, maar het was vergeefs geweest.

Nijdig en doodmoe zaten zij binnen in de goudkelder. De man had hun voedsel en water gebracht, maar dat hadden zij niet aangeroerd. Tim was bij hen. Met zijn kop op zijn poten lag hij daar, een beetje boos op George, omdat zij niet gewild had, dat hij de mannen aanvloog, toen hij daar met hart en ziel naar snakte. Maar George dacht stellig, dat Tim doodgeschoten zou worden, als hij probeerde te bijten of te happen.

„In elk geval zijn de anderen zo wijs geweest, niet beneden te komen om óók gevangengenomen te worden," zei George. „Zij hebben vast wel gemerkt, dat er iets niet in de haak was met dat briefje, toen ze zagen, dat ik, Georgina' had gezet in plaats van George. Ik ben benieuwd, wat zij nu doen. Zij zullen zich wel schuilhouden, denk ik."

Opeens gromde Tim. Hij sprong schielijk overeind en ging met zijn kop scheef naar de dichte deur. Stellig had hij iets gehoord.

„Ik hoop maar, dat die mensen niet dadelijk weer zijn teruggekomen," zei George. Toen keek zij verbaasd naar Tim en richtte haar licht op hem. Hij kwispelstaartte!

Een harde bons op de deur deed hen dodelijk verschrikt opspringen. Daarna klonk Dick's prettige stem: „Hola, jongens! Zijn jullie hier?"

„Woef, woef, woef!" blafte Tim blij en krabde aan de deur.

„Dick! Maak de deur open!" brulde Julian verrukt. „Gauw, doe de deur open!"

„Now ga ik verder langs het touw!” schreeuwde hij.

Hoofdstuk 16 - EEN PLAN EN... OP HET NIPPERTJE GERED!

Dick schoof de grendels van de deur en deze vloog open. Hij stoof naar binnen en stompte in zijn blijdschap Julian en George hard op hun rug.

„Nou, jongelui?" zei hij. „Wat voor een gevoel is het, bevrijd te worden?"

„Dol, heerlijk!" riep Julian en blaffend sprong Tim uitgelaten tegen hem op.

George grinnikte tegen Dick.

„Knap gedaan!" zei ze. „Hoe ging het?"

In het kort vertelde Dick alles, wat er gebeurd was.

Toen hij uitlegde, hoe hij door de putschacht was afgedaald, konden Julian en George hun oren bijna niet geloven. Julian sloeg zijn arm om de schouders van zijn broertje.

„Jij bent nog eens een bovenstebeste kerel!" zei hij. „Een echte kei! Maar - gauw! Wat doen wij nu?"

„Wel - nou zij onze boot achtergelaten hebben, ga ik zo gauw mogelijk met jullie naar de overkant," zei George. „Met

kerels, die aldoor revolvers op je richten, kunnen wij heus geen grapjes uithalen, hoor! Nou door de put naar boven en vliegensvlug de boot in!"

Zij holden naar de put en wrongen zich achter elkaar door de nauwe opening. Zij klauterden tegen het touw op en waren al spoedig bij de ijzeren ladder. Julian vond het 't beste, één voor één te gaan, omdat de ladder misschien niet sterk genoeg zou blijken voor het gewicht van alle drie samen.

Zo duurde het maar heel kort, eer zij alle drie weer in de open lucht stonden en Annie omhelsden, terwijl zij hun met tranen in haar ogen opgetogen vertelde, hoe blij ze was, hen allen weer goed en wel terug te zien.

„Kom vooruit," zei George dadelijk. „Naar de boot! Gauw! Die kerels kunnen elk ogenblik terugkomen."

Zij holden naar de inham. Daar lag hun boot nog, waar zij deze buiten bereik van de golven tegen de kust op hadden gesleept. Maar - wat kregen zij een vreselijke schok!

„Zij hebben de riemen meegepakt!" riep George buiten zichzelf van kwaadheid en schrik. „Wat een beesten! Zij weten, dat wij zonder riemen niets aan de boot hebben. Zij waren bang, dat Annie en jij zouden weggroeien, Dick - omdat het hun te lastig was, de boot op sleeptouw te nemen, hebben zij dus alleen de riemen gegapt! Nou zijn we gesjochten! Nou kunnen we onmogelijk weg!"

Het was een verschrikkelijke tegenvaller. De kinderen

barstten bijna in tranen uit. Nadat Dick zo wonderbaarlijk George en Julian had verlost, had het geleken, of alles prachtig zou rollen... en nu liep opeens alles weer mis!

„We moeten alles eens goed overdenken," zei Julian, terwijl hij zó ging zitten, dat hij dadelijk elke boot' zou opmerken, die over zee kwam opdagen. „Die kerels zijn waarschijnlijk bezig ergens een schip te huren, waarin zij de goudstaven kunnen laden om er dan mee vandoor te gaan. Zij kunnen dunkt me niet heel gauw terug zijn, want je kunt maar niet één, twee drie een schuit charteren."

„En ondertussen kunnen wij niet van het eiland af, om hulp te gaan halen, nu zij onze riemen hebben weggekaapt," zei George. „Wij kunnen zelfs geen signalen geven aan een voorbijvarende vissersschuit, want die zijn nu in volle zee aan het vissen. Het getij zit trouwens ook tegen. Er lijkt niets anders op te zitten, dan hier geduldig te wachten, tot die ellendige kerels terugkomen om mijn goud te stelen! En daartegen kunnen wij niets beginnen!"

„Er komt een soort plan in mij op, weet je," zei Julian langzaam. „Zeg even niks! Val me niet in de rede. Ik moet eventjes goed nadenken."

Zwijgend wachtten de anderen. Met gefronst voorhoofd bleef Julian ernstig doordenken. Opeens keek hij de anderen lachend aan.

„Ik geloof, dat het zal lukken," zei hij. „Hoor eens! Wij

wachten hier geduldig, tot die kerels terugkomen. Wat zullen zij dan doen, denk je? Natuurlijk de stenen bovenaan de kerktrap wegtrekken en de treden afgaan! Dan lopen ze naar de plek, waar ze ons hebben opgesloten - denkende, dat wij daar nog zitten - en gaan naar binnen. Nou - als één van ons zich daar dan eens verscholen hield om de deur achter hen dicht te doen en af te grendelen? Daarna kunnen we in hun motorboot weggaan of in onze eigen boot, als zij de riemen mee teruggebracht hebben, - en hulp halen!"

Annie vond het een zeldzaam goed idee. Maar Dick en George leken niet zo overtuigd. „Dan zouden wij eerst die deur weer moeten gaan afgrendelen om het te laten lijken, of wij er nog zitten," zei George. „En stel je eens voor, dat degene, die zich daar verscholen houdt, geen kans ziet, die deur achter de kerels dicht te krijgen met de knippen erop? Het kon weleens al te moeilijk zijn, dat vlug genoeg gedaan te krijgen! Zij zullen degene, die zich daar verstopt had, gevangen zetten en boven komen om de overigen van ons te zoeken."

„Ja, dat is waar," zei Julian nadenkend. „Nou - laten we aannemen, dat Dick - of wie er dan naar beneden gaat, - het niet klaarspeelt hen op te sluiten - en die kerels weer naar boven komen. Goed - terwijl zij beneden zijn, stapelen wij, net als zij, grote blokken op boven de ingang. Dan kunnen zij er niet uit."

„En die arme Dick daar beneden dan?" zei Annie onmiddellijk. Zij vond het vanzelfsprekend, dat juist Dick weer naar beneden zou gaan.

„Dan kon ik weer door de put omhoogklauteren," zei Dick levendig. „Ja - ik zal wel naar beneden gaan en me verstoppen. En die kerels zal ik proberen te knippen! Als ik moet ontsnappen, ga ik opnieuw door de put naar boven. Daarvan weten die lui niets af. Al zitten zij dan niet gevangen in de bergplaats, tóch zitten ze dan onder de grond in de val!"

De kinderen bespraken dit plan uitvoerig en kwamen tot de conclusie, dat zij onmogelijk iets beters konden bedenken. Toen opperde George het voorstel, eerst eens flink te gaan schransen! Zij waren allemaal zowat uitgehongerd en nu de ergste wanhoop over hun gevangenschap voorbij was en de vreugde over Julians en George's bevrijding was bezonken, kwam de eetlust met volle kracht opzetten. Zij haalden van alles uit de stenen kamer en maakten een flinke bres in de eetvoorraad. Ondertussen zaten zij al etend nauwkeurig uit te kijken, of de mannen al terugkwamen. Na ongeveer twee uur zagen zij in de verte een grote vissersschuit opdagen en even daarna hoorden zij het getjoem-tjoem van een motorbootje.

„Daar komen ze!" zei Julian, opgewonden overeind springend. „Dat is het schip, waarin zij de goudbaren willen laden en in veiligheid brengen - en ginds komt al de motorboot aanstuiven, die de kerels terugbrengt! Vlug, Dick,

jij de put in en verstop je, tot je hen in de kerkers hoort!" Als een pijl uit de boog vloog Dick weg. Julian wendde zich tot de anderen. „Wij moeten ons verbergen," zei hij. „Nu het eb is, kunnen wij ons achter die drooggevalen klippen verstoppen. Ik denk eigenlijk niet, dat die lui op zoek zullen gaan naar Annie en Dick, - maar het kan toch! Vooruit! Gauw!"

Zij verscholen zich achter de rotsblokken en hoorden de motorboot puffend het havenkje binnenvaren. De mannen praatten hard tegen elkaar. Ditmaal klonk het, of er méér dan twee waren. Naderhand verlieten de indringers het havenkje en gingen het steile rotspad op naar de ruïnes van het kasteel. Julian kroop achter de rotsen en bespiedde de kerels. Het waren er drie. Hij was ervan overtuigd, dat zij nu bezig waren, de steenklompen weg te trekken, waarmee zij de toegang tot de kerkers hadden geblokkeerd om Dick en Annie te beletten, de anderen te gaan verlossen.

„George! Annie! Kom mee!" riep Julian met gedempte stem. „Ik geloof, dat die lui nu de kerkertrap afgaan. Gauw moeten we de blokken weer op hun plaats zien te krijgen!"

Bijna onhoorbaar en vliegensvlug renden Julian, George en Annie naar de oude binnenplaats van het kasteel. Zij zagen, dat de stenen boven de ingang van de kerkers waren teruggeschoven. De kerels waren verdwenen. Blijkbaar waren zij de trap al af.

De drie kinderen deden hun best, de zware blokken puin weer terug te schuiven, maar zij waren lang niet zo sterk als die grote mannen en konden er geen grote steenklompen overheen krijgen. Zij schoven er drie kleinere op en Julian hoopte, dat de mannen het van onderaf niet zouden klaarspelen, er beweging in te krijgen. „Als Dick maar kans ziet, ze op te sluiten," zei hij tegen de anderen. „Kom mee - nu weer naar de put. Daar moet Dick uitkomen, want door het trapgat kan hij natuurlijk niet weg."

Zij gingen samen naar de put. Dick had het oude, houten deksel weggeschoven en dat lag er naast op de grond. Met hun hoofd boven het putgat gingen de kinderen in angstige spanning liggen wachten. Wat deed Dick nu? Door de putschacht heen hoorden zij niets en zij waren verschrikkelijk benieuwd, hoe daar beneden alles verliep.

En - daar beneden gebeurde werkelijk héél wat! De drie mannen waren de kerkergangen doorgegaan en wisten natuurlijk niet beter, of Julian, George en de hond zaten daar nog gevangen in de spelonk met goudstaven. Zonder te vermoeden, dat een opgewonden jongetje daar versholen zat, gingen zij langs de putschacht. Dick lag er klaar, om zodra zij voorbijgegaan waren, de opening door te glippen.

Hij hoorde hen voorbijlopen, slipte door de opening en liep hen onhoorbaar na. Zijn voeten lieten geen enkel gedruis horen. Hij zag de lichtstralen uit hun grote lantaarns over de

muren glijden en met hevig bonzend hart sloop hij tussen grote grotten de ellendig ruikende oude gangen door, totdat de indringers de brede gang insloegen, waar de voorraadskelder was.

„Hier is het!" hoorde Dick een der mannen zeggen en meteen zijn licht op de grote deur richten. „Hier is het goud - met de kinderen en de hond."

De man schoof de beide grendels weg. Dick was blij, dat hij - eer hij was weggegaan - de grote grendels ervóór had geschoven, want anders zouden die lui onmiddellijk geweten hebben, dat George en Julian met de hond ontsnapt waren, en op hun hoede zijn geweest!

Een der mannen deed de deur open en stapte naar binnen. De tweede ging hem achterna. Dick sloop zo dicht achter hen, als hij maar durfde, om te wachten tot de derde er óók inging. Daarna wilde hij de deur dichtgooien en de grendels erop doen!

De eerste man zwaaide zijn lantaarn in het rond en slaakte een luide kreet. „De kinderen zijn weg! Wat ongeloofelijk! Waar zijn ze?"

Nu stonden twee van de kerels in de spelonk - en op dit ogenblik stapte de derde naar binnen. Vliegensvlug schoot Dick toe en sloeg met een smak de deur dicht. De slag dreunde steeds verder door grotten en gangen. Dick deed zijn best aan de grendels, maar zijn handen trilden geweldig

en die dingen waren verroest, gingen stroef en moeilijk. Het was een hele toer voor de jongen, ze in de beugels te krijgen. En ondertussen zaten de kerels óók niet stil!

Zodra zij de zware deur hoorden dichtslaan, keerden zij zich bliksemsnel om. De derde man zette op slag zijn schouder tegen de deur en duwde keihard! Juist had Dick één grendel bijna door de beugel,... toen duwden de drie mannen samen uit alle macht tegen de deur en - de grendel schoot weer los!

Ontzet zag Dick de deur opengaan. Hij keerde zich om en vloog de duistere gang door. De mannen lieten hun -lichten voor zich uit schijnen en ontdekten hem. Zo hard zij konden, holden zij de jongen na.

Dick rende naar de putopening. Gelukkig bevond het gat zich aan de achterkant en hij kon er dus doorkruipen, zonder in het licht der lampen ontdekt te worden. De jongen had maar amper tijd, zich door de schacht te wringen, of de drie kerels renden hem al voorbij. Geen van drieën had een flauw vermoeden, dat de vluchteling in de putschacht zat, waarlangs zij holden! Natuurlijk wisten de mannen zelfs niet, dat het een putschacht was!

Van hoofd tot voeten bevend, begon Dick tegen het touw op te klimmen, dat hij aan het onder eind van de ladder had laten hangen. Hij maakte het voorzichtig los, toen hij op de ladder stond, want hij dacht, dat de mannen de oude put weleens konden ontdekken en er later door naar boven zouden

proberen te klimmen. Als er geen touw naar beneden hing, kon dat onmogelijk.

Vlug liep de jongen de ladder op en wrong zich langs de stenen tegel onder de ingang. Daar lagen de andere kinderen naar hem uit te kijken.

Aan Dicks gezicht zagen zij dadelijk, dat zijn toeleg niet geslaagd was. Gauw hielpen zij hem uit de put. „Het lukte niet," zei Diek hijgend. „Ik kreeg het niet gedaan. Juist toen ik de deur grendelde, drukten zij die open en zetten mij na. Precies op tijd kwam ik de putopening in."

„En nou gaan ze proberen, de trapuitgang open te krijgen!" riep Annie eensklaps uit. „Gauw, gauw, gauw! We moeten weg, anders pakken ze ons allemaal!"

„Naar de boot!" schreeuwde Julian en greep Annie's hand om haar mee te trekken. „Kom mee! Het is ons enige uitweg. Die lui krijgen de stenen misschien gauw opzij."

Voort vlogen de vier kinderen in volle vaart het binnenplein af naar het haventje. In het voorbijgaan schoot George nog even de stenen kamer binnen en haalde daar een bijl. Dick vroeg zich af, waarom zij nog de moeite nam, dat te doen. Als een dolle blaffend stoof Tim voor hen uit.

Zij bereikten de inham, waar hun eigen boot lag zonder riemen. Ook de motorboot lag daar. George sprong daarin en liet een vreugdekreet horen.

„Hier zijn onze riemen!" schreeuwde zij. „Pak aan, Julian! Ik

heb hier nog iets te doen. Breng vlug de boot te water. Gauw! Gauw!"

Julian en Dick grepen de riemen, trokken de boot het water in en vroegen zich af, wat George uitvoerde.

Uit de motorboot weerklonken allerlei krakende geluiden.

„George! George! Schiet op! Ze zijn eruit!" brulde Julian opeens. Hij had de drie kerels naar de klip zien rennen, die bij de inham lag. George sprong uit de motorboot en hielp de anderen, om haar eigen boot te water te laten. Onmiddellijk greep zij de riemen en roeide zo vlug mogelijk weg.

De drie kerels holden naar hun motorboot... daar stonden zij ontzet stil, want George had die totaal vernield! Wild had zij met de bijl alles kort en klein geslagen, wat zij aan de motor maar stuk kon krijgen... en nu was er geen sprake van, dat de boot nog kon starten. Met het weinige gereedschap, dat de mannen bij zich hadden, was er geen repareren aan!

„Jij, ellendige meid!" krijste Jack en schudde woedend zijn vuist tegen George. „Wacht maar, tot ik je te pakken krijg!"

„Ik wacht wel, hoor!" schreeuwde George terug met gevaarlijk flikkerende ogen. „En jij kunt óók wachten! Nu kan je niet meer van het eiland af."

Een grote vissersboot . . .

Uit de motorboot weerklonken krakende geluiden.

Hoofdstuk 17 - BESLUIT VAN HET GEWELDIGE AVONTUUR!

Aan de kust van het eiland stonden de drie mannen George na te staren, die zich met stevige riemslagen van hen verwijderde. Zij waren machteloos: hun boot was volkomen onbruikbaar.

„De vissersschuit, die daar op hen ligt te wachten, is te groot om het inhammetje binnen te varen,” zei George, hard doorroeiend. „Zij zullen daar moeten blijven, tot iemand er met een boot heengaat. Ik wil wedden, dat zij haast uit hun vel vliegen van kwaadheid.”

Hun boot moest vrij dicht langs het schip heen. Toen zij het naderden, riep iemand hen aan. „Heiho! Komen jullie van Kirrin-eiland?”

„Geen antwoord geven!” raadde George aan. „Geen woord zeggen.” Niemand gaf dus een kik; allen keken een andere kant uit, alsof ze niets hadden gehoord.

„Heiho daar!” bulderde de man boos. „Zijn jullie doof? Komen jullie van het eiland?”

Nog steeds zeiden de kinderen in het geheel niets, maar wendden het hoofd van hem af, terwijl George met volle kracht gestadig bleef doorroeien. Tenslotte gaf de man op het schip het op en tuurde ongerust naar het eiland. Hij wist wel zéker, dat de kinderen daar vandaan kwamen en - wist genoeg af van de bedenkelijke zaakjes zijner kameraden, om zich af te vragen, of alles wel in orde zou wezen op het eiland.

„Mogelijk gaat hij nu met een bootje van het schip naar het eiland om te kijken, wat daar is gebeurd," zei George. „Nu - hij kan niets anders doen dan die kerels meenemen - en tevens wat goudbaren! Toch geloof ik haast niet, dat zij zullen wagen, iets van het goud mee te pakken, nu wij ontvlucht zijn en dus alles kunnen verklappen!"

Julian keek om naar het schip. En - jawel, hoor! Even daarna zag hij een bootje in zee neerlaten.

„Je hebt gelijk," zei hij tegen George. „Ze zijn bang, dat er iets niet in de haak is en gaan nu de drie kerels hulp brengen. Wat jammer!"

Hun bootje was bij het strand gekomen. De kinderen sprongen in het ondiepe water en trokken het tegen de kust op. Kwispelstaartend trok ook Tim spelenderwijs mee aan het touw. Graag nam hij deel aan alles, wat de kinderen uitvoerden.

„Breng je eerst Tim weg naar Koos?" vroeg Dick.
George schudde haar hoofd.

„Nee!" zei ze nadrukkelijk. „Wij hebben geen seconde te verliezen en moeten onmiddellijk alles gaan vertellen, wat er gebeurd is. Ik bind Tim vast aan het hek van de voortuin." Zo hard mogelijk holden zij naar Kirrin-Cottage. Tante Fanny was in de voortuin aan het werk. Verbluft staarde zij naar de hard rennende kinderen.

„Hoe zit dat?" riep zij. „Ik verwachtte jullie pas morgen terug. Is er iets gebeurd? Wat heeft Dick aan zijn wang?"

„Niets ergs," zei Dick.

De anderen riepen door elkaar: „Tante Fanny, waar is oom Quentin? Wij moeten hem direct iets heel belangrijks vertellen!"

„Moeder, wij hebben zo'n avontuur beleefd!"

„Tante Fanny, er is zo vreselijk veel te vertellen! Echt waar!" Stomverbaasd keek tante Fanny naar de slordig uitziende kinderen.

„Wat is er in 's hemelsnaam gebeurd?" vroeg zij. Daarna keerde ze zich om naar het huis en riep: „Quentin! Quentin! De kinderen hebben ons iets te vertellen!"

Met een heel knorrig gezicht kwam oom Quentin het huis uit, want hij was verdiept geweest in zijn werk. „Wat is er nu weer aan de hand?"

„Het gaat over Kirrin-eiland, oom," zei Julian haastig en opgewonden. „Die mensen hebben het immers nog niet gekocht, wel?"

„Nu - het is zo goed als verkocht. Ik heb mijn handtekening al gezet en de koper moet morgenochtend nog tekenen. Waarom? Wat heb jij je daarmee te bemoeien?"

„Oom, die ander ondertekent niet!" zei Julian. „Weet u, waarom zij het eiland en het kasteel wilden kopen? Niet om er heus een hotel of zoiets op te bouwen, maar omdat zij wisten, dat het verdwenen goud daar verborgen lag!"

„Wat voor onzin bazel je me daar voor?" vroeg zijn oom vriendelijk.

„Het is geen onzin, vader!" riep George kwaad. „Alles is waar! In de kist, die u heeft verkocht, zat een plattegrond van het oude kasteel - en op die kaart stond, waar mijn over- over-overgrootvader de goudschat had geborgen!"

George's vader keek nors en verbaasd. Hij geloofde er eenvoudig geen woord van.

Zijn vrouw zag echter wel aan de plechtige, ernstige gezichten der vier kinderen, dat er werkelijk iets heel belangrijks was voorgevallen. En - toen barstte Annie opeens in luid snikken uit! De emotie was teveel voor haar geweest en zij kon niet verdragen, dat haar oom weigerde te geloven aan de waarheid van wat zij zeiden.

„O, tante, tante Fanny! Alles is waar, heus!" snikte zij. „O, wat onaardig van oom Quentin om ons niet te geloven! Och, tante, die man had een revolver, - oh - oh - oh - en zette Julian en George gevangen in een kerker, - oh - oh - oh! En Dick

moest in die griezelige put naar beneden om hen te verlossen... En George heeft de motorboot van die akelige kerels kapotgehakt, om te maken, dat ze niet konden ontsnappen!" hilde ze wanhopig.

Haar tante en oom konden er niet uit wijs worden, maar plotseling leek tot oom Quentin door te dringen dat het een ernstige kwestie was en wel de moeite waard, om er dieper op in te gaan.

„Een motorboot kapotgehakt?" riep hij uit. „Waarvoor? Kom in huis. Laat mij het verhaal van begin tot eind horen. Het lijkt me zó ongelofelijk!"

Allen gingen samen het huis in. Daar nam tante Annie op haar schoot, die, zachtjes nasnikkend, naar Julian en George luisterde, terwijl de jongens de gehele geschiedenis vertelden. Zij deden dat kort en duidelijk en lieten niets weg, dat van belang was. Tante Fanny werd doodsbлек onder het luisteren, vooral toen zij hoorde, hoe Dick door de put op en neer was geklommen.

„Je had wel dood kunnen vallen," zei ze. „O, Dick! Wat dapper van je!"

Oom Quentin luisterde stomverbaasd toe. Nooit had hij van kinderen verondersteld, dat zij zo flink konden zijn, nooit van hen gehouden of hen bewonderd - altijd vond hij hen rumoerig, hinderlijk en dwaas. Maar nu hij naar Julians verslag zat te luisteren, veranderde opeens zijn mening over

de vier kinderen.

„Jullie hebben alles heel goed aangepakt," zei hij, „en ook heel dapper. Ik ben trots op jullie. Ja - ik ben zeer trots op je vieren. Geen wonder, dat je het verkeerd van mij vond, het eilandje te verkopen, George, na wat jij afwist van die goudbaren. Maar waarom hadden jullie mij alles niet eerder verteld?"

Zonder iets te zeggen, keken de kinderen hem aan. Zij konden moeilijk antwoorden: „Ten eerste zoudt u ons niet geloofd hebben. Ten tweede is u altijd knorrig en onbillijk, ten derde zijn wij allen bang voor u en verder vertrouwen wij er niet op, dat u die zaak goed zoudt aanpakken!"

„Waarom zeggen jullie niets?" vroeg oom. Met zachte stem antwoordde zijn vrouw voor hen.

„Quentin, je schrikt de kinderen af, doordat je altijd tegen hen uitvaart. Ik geloof, dat zij er tegenop hebben gezien, je in vertrouwen te nemen. Maar nu zij dat wèl gedaan hebben, kan je zelf maatregelen nemen. De kinderen kunnen verder niets meer doen. Jij moet je direct in verbinding stellen met de politie en eens horen, wat zij over dit alles zeggen."

„Goed," zei oom Quentin en stond meteen op. Hij klopte Julian op zijn rug.

„Jullie hebben je best gehouden." zei hij goedkeurend. Daarna streek hij met zijn vingers door George's korte krulhaar. „Op jou ben ik ook trots, George," zei hij. „Je hebt

je flink mannelijk gedragen."

„O, vader!" zei George en ze kreeg een kleur van verbazing en blijdschap. Zij lachte hem toe en hij lachte terug. De kinderen merkten, dat hij heus een aardig gezicht had, als hij lachte. George en hij leken werkelijk veel op elkaar. Beiden hadden een terugstotende uitdrukking op het gezicht, als zij mokten of boos waren, - en beiden zagen er heel innemend uit, als zij lachten en vriendelijk keken!

Onmiddellijk belde George's vader de politie op en ook zijn advocaat. De kinderen kregen koekjes en rijpe pruimen en vertelden hun tante nog allerlei bijzonderheden, die zij hadden overgeslagen, toen zij voor de eerste keer het verhaal deden.

Terwijl zij daar zo zaten, klonk uit de voortuin een luidruchtig, verontwaardigd geblaf. George schrok op.

„Dat is Tim," zei ze en keek een beetje schichtig haar moeder aan. „Ik had geen tijd, hem eerst naar Koos te brengen, die hem voor mij oppast, moeder. Tim heeft ons op het eiland zo prachtig geholpen, het spijt me, dat hij nu zo blaft, maar ik denk, dat hij honger heeft."

„Nu - haal hem maar hier," zei haar moeder onverwacht. „Hij is óók een echte held - wij moeten hem een stevig maal voorzetten."

Verrukt lachte George haar moeder toe. Zij holde de voordeur uit en ging naar Tim, maakte zijn lijn los en hij

rende het huis binnen, aldoor kwispelend met zijn lange, bruine staart. Hij likte George's moeder en flapte blij met zijn oren.

„Beste hond," zei ze en streekte hem zelfs! „Je krijgt lekker eten, hoor!" Achter haar aan draafde Tim naar de keuken. Julian grinnikte tegen George. „Kijk eens aan!" zei hij. „Wat is je moeder toch reusachtig lief!"

„Ja - maar ik weet nog niet, wat vader zal zeggen, als hij Tim weer hier in huis ziet," zei George weifelend.

Met een ernstig gezicht kwam juist op dat ogenblik haar vader de kamer in. „De politie vat de zaak zwaar op," zei hij, „en mijn advocaat ook. Iedereen is het eens, dat jullie je buitengewoon goed en pienter hebben gedragen. En - George! - mijn advocaat zegt, dat de goudbaren onbetwistbaar ons toebehoren! Zijn het er werkelijk veel?"

„O, vader, honderden!" riep George. „Gewoonweg honderden! Allemaal op een grote stapel in die voorraadskelder. Zeg, vader, zijn wij nu in het vervolg rijk?"

„Ja," zei haar vader. „Stellig wel. Rijk genoeg om jou en je moeder alles te. geven, wat ik jullie al jaren en jaren dolgraag had willen schenken, maar nooit heb gekund. Ik heb er hard genoeg voor gewerkt, maar dit is niet een soort werk, dat veel geld oplevert - zodoende ben ik prikkelbaar en slecht gehumeurd geworden. Maar nu zal je alles hebben, wat je hartje begeert!"

„Ik verlang eigenlijk naar niets, dat ik nog niet heb, vader," zei George. „Maar..., vader..., één ding is er, dat ik liever zou willen dan ook maar iets anders in de wereld... en dat kost u geen cent!"

„Dat zal je hebben, lieveling," zei haar vader en sloeg tot haar grote verbazing zijn arm om haar heen. „Zeg maar, wat het is... en zelfs al zou het duizend gulden kosten, dan krijg je het nog!"

Juist op dat ogenblik klonk in de gang het getrippel van hondepoten, naar de kamer toe, waarin zij zaten. Een grote, behaarde kop duwde de deur open en keek vragend iedereen aan. Het was Tim, natuurlijk!

Verbaasd zat oom Quentin naar hem te kijken. „Kijk eens aan, hebben we daar onze Tim niet?" zei hij. „Dag Tim!"

„Vader, Tim is het, die ik het liefst wil hebben van alles in de wereld," zei George, haar vader's arm vastgrijpend. „U kunt u niet voorstellen, wat een vriend hij voor ons is geweest op het eiland - en hij wilde de mannen aanvliegen en met hen vechten. O, vader, ik hoef niets anders te hebben, als ik Tim maar mag houden, helemaal voor mij alleen...! Nu kunnen wij het wel betalen, een echte kennel voor hem te laten maken, waarin hij kan slapen, - en ik zal wel zorgen, dat hij u niet van uw werk houdt, heus!"

„Zeker - je moogt hem natuurlijk houden," zei haar vader - en dadelijk kwam Tim kwispelstaartend verder de kamer in,

terwijl hij precies keek, of hij woord voor woord had verstaan, wat zij zeiden. Hij likte zelfs oom Quentins hand! Dat vond Annie wel héél dapper van hem!

Maar nu was oom Quentin toch werkelijk volkomen anders geworden. Er leek wel een zware last van zijn schouders gevallen te zijn. Nu waren zij rijk: George kon naar een goede school; zijn vrouw kon zich de dingen aanschaffen, die hij haar altijd zo dolgraag had willen geven - en hij zou rustigkunnend doorgaan aan zijn werk, dat hij met hart en ziel deed, zonder aldoor te beseffen, dat hij niet genoeg verdiende om zijn vrouw en kind behoorlijk te onderhouden. Met een stralend gezicht keek hij iedereen aan en niemand had een vriendelijker man kunnen verlangen.

George was in de wolken, dat Tim weer in genade was aangenomen. Zij sloeg haar armen om haar vaders hals en knuffelde hem - iets, dat zij in een héél lange tijd niet had gedaan. Hij was er verbaasd, maar ook opgetogen over. „Wel, wel," zei hij, „dit is allemaal héél prettig! - Maar, wat zie ik daar? Is dat de politie al?"

Jawel, hoor! Zij kwamen bij de deur en wisselden enkele woorden met oom Quentin. Daarna bleef er één achter om in zijn aantekenboek alles op te schrijven, wat de kinderen vertelden. De anderen gingen weg om een boot te halen, waarmee ze naar het eiland wilden.

De mannen waren verdwenen! Het bootje van de

vissersschuit had hen afgehaald en nu waren zowel het schip als de boot nergens meer te bekennen! De motorboot lag er nog - volkomen onbruikbaar. Grinnikend keek de inspecteur er naar.

„Een hardhandige jongedame, hè - die jongejuffrouw Georgina!" zei hij. „Zij heeft dat karweitje afdoende opgeknapt - in die boot kan niemand weg. Wij zullen die op sleeptouw nemen naar de haven."

De politie bracht een paar goudstaven mee terug, om ze aan oom Quentin en tante Fanny te laten zien. De deur van de kerker hadden zij verzegeld, zodat niemand anders er in kon, tot de oom van de kinderen alles in orde had gemaakt, om het goud af te Halen. Alles werd doeltreffend en grondig aangepakt..., maar naar de smaak van de kinderen véél te langzaam! Zij hadden gehoopt, dat die kerels meteen gepakt zouden worden en in de gevangenis gezet - en dat de politie al het goud meteen mee terug zou nemen.

Die avond waren allen doodaf en stribbelden in het geheel niet tegen, toen hun tante zei, dat ze vroeg naar bed moesten. Zij kleeadden zich uit en daarna aten de jongens hun avondbrood op in de slaapkamer van de meisjes. Tim was al paraat om alle kruimeltjes op te happen.

„Nou - ik moet zeggen: een wonderbaarlijk spannend avontuur hebben we beleefd!" zei Julian slaperig. „Aan één kant spijt het me, dat het voorbij is, maar zo nu en dan vond

ik het niet zo bijster fraai - vooral niet, toen jij en ik in die kerker opgesloten zaten, George. Dat was verschrikkelijk!"

George zag er opgetogen uit, terwijl ze haar heerlijke gemberbroodjes zat te verorberen. Grinnikend lachte zij Julian toe. „En dan te bedenken, dat ik het zo allervervelendst vond om jullie hier te logeren te krijgen!" zei ze. „Ik was van plan, het jullie zo onaangenaam mogelijk te maken. Zó, dat jullie om het hardst weer weg zouden willen! En nu zie ik er alleen maar vreselijk tegenop, dat jullie weer weggaan. En dat moet natuurlijk wel als de vakantie om is! Dan zal ik, na een vriendinnetje en vriendjes hier bij me gehad te hebben en na zo'n sensationeel avontuur, weer helemaal in mijn eentje achterblijven. Vroeger heb ik mij nooit eenzaam gevoeld, maar nu weet ik zeker, dat ik het heel akelig zal vinden."

„Nee! Dat is niet nodig!" riep Annie ineens. „Je kunt iets doen, waardoor je nooit meer eenzaam zult zijn."

„Wat dan?" vroeg George verwonderd.

„Je kunt vragen, of je naar dezelfde kostschool mag, waar ik ben," zei Annie. „Het is er heerlijk en wij mogen onze lievelingsdieren meebrengen, dus Tim kan ook mee!"

„Wel, alle mensen, is dat heus?" riep George met stralende ogen uit. „Nou - dan doe ik het. Altijd heb ik gezegd, dat ik niet wou, maar nou doe ik het, want ik heb gezien, hoeveel beter en prettiger het is, met andere kinderen samen te zijn, dan altijd alleen te spelen. En als ik Tim mee mag nemen, is

het helemaal heerlijk!"

„Gaan jullie nu maar liever naar je eigen slaapkamer, jongens," zei tante Fanny, die de kamer binnenkwam. „Moet je die Dick zien! Hij tolt om van de slaap! Vannacht zullen jullie vast wel heerlijk dromen, nu je zo'n prachtavontuur hebt beleefd. George, wat zie ik? Lig Tim daar onder je bed?"

„Och ja, dat is zo, moeder," zei George en deed net, of ze er verwonderd over was. „Lieve help, Tim, wat doe jij hier?"

Tim kroop onder het bed uit en liep naar George's moeder. Hij ging plat op zijn buik liggen en keek haar met zachte, bruine ogen allersmekendst aan.

„Wil jij vannacht zo graag in de kamer van de meisjes slapen?" vroeg George's moeder lachend. „Goed - voor deze éne keer dan!"

„O, moeder!" schreeuwde George, buiten zichzelf van blijdschap. „O, dank u, dank u! Hoe heeft u kunnen raden, dat ik juist vannacht liever niet van Tim wilde scheiden? O, moeder! Tim, ga maar op dat kleedje liggen."

Vier blijde kinderen kropen heerlijk in bed. Hun schitterend avontuur had een gelukkig einde genomen. Nog heel wat vakantiedagen hadden zij voor de boeg en nu oom Quentin niet langer arm was, zou hij hun stellig geven, wat hij al beloofd had. George zou met Annie meegaan naar school en zij mocht Tim weer bij zich houden. Het eiland en het kasteel waren nog aldoor van George en... nu, alles was heerlijk!

„Ik ben zo blij, dat Kirrin-eiland niet verkocht is, George," zei Annie slaperig. „Echt fijn, dat het nog van jou is."

„Het is ook nog van drie anderen," zei George. „Het hoort aan mij, aan jou, aan Julian en Dick. Ik heb nu gemerkt, dat het veel en veel prettiger is, samen te doen met anderen. Morgen ga ik een schenkingsacte, of hoe noem je zoiets, opstellen en zet daarin, dat ik jou en de jongens er ieder een kwart van cadeau geef. Kirrin-eiland en Kirrinburg zijn in het vervolg van ons alle vier!"

„O, George, wat denderend!" zei Annie verrukt. „Wat zullen de jongens dolblij zijn! En ik ben ook... zo... vre... se... lijk... blij..."

Maar eer ze klaar was met wat ze wou zeggen, ging ze al onder zeil en ook George viel direct in slaap. In de andere kamer droomden de jongens van goudbaren en spelonken en putschachten en nog allerlei andere avontuurlijke dingen.

Maar één lag nog lang wakker. Dat was Tim. Met zijn ene oor omhoog luisterde hij naar het ademen van de kinderen. Zodra hij wist, dat ze sliepen, ging hij stilletjes van zijn kleedje af. Zachtjes sloop hij naar George's bed. Hij tilde zijn voorpoten op en besnuffelde het slapende meisje.

Daarna sprong hij ineens op haar bed en nestelde zich in de holte van haar knieën. Hij zuchtte behaaglijk en deed zijn ogen dicht - de vier kinderen mochten dan al blij zijn - Tim was de gelukkigste van hen alle vijf.

„O, Tim," prevelde George, die half wakker werd, toen zij hem tegen zich aan voelde. „O, Tim, het mag eigenlijk niet, maar ik vind het zo prettig. Tim, - wij vijven zullen nog veel andere avonturen beleven, hè?"

Dat zullen zij stellig... maar dat is een andere geschiedenis!

In 'De Vijf'-serie zijn verschenen:

Witte Reeks :

1. De Vijf en het gestrande goudschip
2. De Vijf en de geheime doorgang
3. De Vijf gaan er vandoor
4. De Vijf op de smokkelaarsrots
5. De Vijf in een kampeerwagen
6. De Vijf weer op Kirrin-eiland
7. De Vijf en de spooktrein
8. De Vijf in de knel
9. De Vijf op avontuur
10. De Vijf op trektocht
11. De Vijf en het geheim van de zigeuners
12. De Vijf en het geheimzinnige spoor
13. De Vijf en de verdwenen piloot
14. De Vijf en de schat in de bergen
15. De Vijf als detectives
16. De Vijf en de verdwenen geleerden
17. De Vijf en de schat van de strandjutter
18. De Vijf op de oude boerderij
19. De Vijf en het geheim van de oude toren
20. De Vijf en de schat op het Fluistereiland
21. De Vijf en het circusmysterie

Rode Reeks :

22. De Vijf en het smaragden halssnoer

23. De Vijf en het spionage-mysterie
24. De Vijf en het raadsel van de oude schatkist
25. De Vijf en de kasteeldieven
26. De Vijf op de Duivelrotsen
27. De Vijf en de luchtpiraten
28. De Vijf en de verdwenen filmsterren
29. De Vijf en de verborgen stad
30. De Vijf en het sprekende beeld
31. De Vijf en het zwarte masker
32. De Vijf en de schat op de zeebodem
33. De Vijf en de parelsmokkelaars
34. De Vijf en de geheimzinnige straal
35. De Vijf en de schat van Bellafinny
36. De Vijf en de raadselachtige Turk
37. De Vijf en het vreemde testament